Nr. 47—48. Warszawa, dnia 31 grudnia 1921 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena niniejszego numeru 80 mk. (z przesyłką pocztowa 90 mk.). Prenumerata kwartalne 400 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 200 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji. Leszno 5. tel. red. № 16-37. tel. admin. № 276-29.

TREŚĆ: **Organizacja władz:** **571.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 21/XI 1921 r. o uzupełnieniu postanowień rozporządzenia o organizacji władz i urzędów skarbowych.

Danina państwowa: **572.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie wpływu kwot na poczet daniny państwowej.

Podatki bezpośrednie: **573.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 listopada 1921 roku w przedmiocie zastosowania postanowień o państwowym podatku dochodowym do osób prawnych. **574.** Okólnik w sprawie wymiaru tymczasowego podatku dochodowego. **575.** Ogłoszenia Urzędów Skarbowych w sprawie podatku przemysłowego.

Podatek spadkowy: **576.** Okólnik w przedmiocie kompetencji do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w wypadkach, w których do majątku spadkowego należą wierzytelności.

Opłaty stemplowe: **577.** Ustawa z d. 28/X—1921 r., o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych. **578.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 28 X 1921 r. celem wykonania rozp. o poborze opłat stemplowych, dekretu o opłacie od podań i świadectw urzędowych, art. 6—10 ustawy o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych, oraz ustaw o opłatach stemplowych od ubezpieczeń, od weksli i od sprzedaży przedmiotów zbytku na obszarze województw. nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego. **579.** Komunikat Min. Skarbu w przedmiocie zezwoleń Izby Skarbowej we Lwowie, udzielanych, niektórym instytucjom na uiszczanie gotówką należytości stemplowych od czeków, rachunków i t. p. **580.** Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1921 r. w przedmiocie wypuszczenia nowych i wycofania z obiegu starych znaczków stemplowych.

Podatki konsumcyjne: **581.** Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 14/XI 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. **582.** Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 24/XI 1921 r., w celu wykonia rozp. Rady Ministrów z d. 14/XI 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. **583.** Komunikat Min. Skarbu w sprawie podatku od win musujących. **584.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 28/X 1921 r. o wykonaniu rozp. Rady Ministrów z d. 14/XI 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych. **585.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 22/XI 1921 r. zmieniające niektóre postanowienia rozp. wykon. do rozp. Rady Ministrów z d. 30 V 1921 w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania drożdży prasowanych na obszarze b. zaborów ros i austrj. **586.** Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1921 r. o podwyższeniu akcyzy od zapałek **587.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1921 r. o podwyższeniu akcyzy zapałek. **588.** Okólnik w sprawie prowadzenia książek i obliczania zaników wobec zawieszenia monopolu spirytusowego. **589.** Okólnik w przedmiocie wymierzania kar za przekroczenia przepisów o opodatkowaniu spirytusu i wyrobów wódczanych.

Monopol tytoniowy: **590.** Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 10 XI 1921 r. w przedmiocie wstrzymania terminu wejścia w życie rozp. Rady Ministrów z d 14/X 1921 r. o podwyższeniu podatku od tytoniu i od wyrobów tytoniowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej. **591.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 26/XI 1921 r. w sprawie zmiany postanowień § 6 po-austrjackiego Przepisu o trafikantach.

Przepisy celne: **592.** Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1921 r o podwyższeniu dopłaty (agio) do cła. **593.** Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 5 grudnia 1921 roku w przedmiocie ulgi celnej dla masła i sera. **594.** Komunikat Min. Skarbu w sprawie zwolnienia od cła niektórych artykułów spożywczych na czas od 7/XII 1921 r. do 1/I 1922 r. **595.** Okólnik w sprawie dowodów rzeczowych przy stosowaniu agio. **596.** Okólnik w sprawie sprzedaży z licytacji trucizn i środków leczniczych. **597.** Okólnik w sprawie wywozu za granicę kruszców szlachetnych. **598.** Okólnik w sprawie wyjaśnienia niektórych przepisów celnych. **599** Okólnik w sprawie pozwoleń na przywóz i wywóz, wydawanych przez władze Litwy Środkowej. **600** Okólnik w sprawie nadania Polskiemu Bankowi Handlowo-Przemysłowemu praw banku dewizowego **601** Okólnik w sprawie nadania Bankowi Handlowemu Wilhelma Landau praw banku dewizowego. **602.** Komunikat Min. Skarbu o uruchowieniu w Tokach Urzędu Celnego.

Przepisy rachunkowe i kasowe: **603.** Dochody Ministerstwa Skarbu w b. zab. rosyjskim i w b. zab. austrjackim (sierpień 1921 r).

Sprawy walutowe: **604.** Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 5/XI 1921 r. o uzupełnieniu roz. z d. 31/XII 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi **605.** Komunikat Min. Skarbu w sprawie wypracowania projektu ustawy czekowej. **606.** Komunikat P. K. K. P. w sprawie podrobionych banknotów dolarowych. **607.** Komunikat P. K. K. P. w sprawie wymiany biletów II-ej emisji. **608.** Komunikat P. K. K. P. w sprawie wymiany banknotów I-ej emisji znajdujących się za granicą.

Przepisy o instytucjach bankowych: **609.** Okólnik w sprawie wprowadzenia Kontroli Min. Skarbu nad instytucjami kredytowemi działającemi na obszarze Rzeczypospolitej. **610.** Okólnik do Instytucji Kredytowych w sprawie wprowadzenia Kontroli Min. Skarbu.

Kontrola skarbowa: **611.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 26 listopada o podwyższeniu nagród za przyczynianie się do zwalczania tajnego gorzelnictwa. **612.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 30/XI 1921 r. w przedmiocie ustalenia wysokości djet, wynagrodzenia rozjazdowego, oraz zwrotu kosztów podróży dla urzędników Kontroli Skarbowej i funkcjonarjuszów tejże Kontroli na obszarach b. Król. Kongresowego i Małopolski.

Przepisy emerytalne: **613.** Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 10/XI 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z d. 28 lipca 1921 r.

Ruch służbowy: **614.** Wykaz ruchu służbowego w Ministerstwie Skarbu za m. październik 1921 r.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dz. Urzęd.", Administracja przypomina iż czas odnowić prenumeratę na kwartał I — 1922 r., która wynosi 400 mk. Osobne przypomnienia rozsyłane nie będą.

OD REDAKCJI.

I.

Kasa Pożyczkowo - Oszczędnościowa pracowników skarbowych.

W niedzielę dnia 27 listopada r. b. w sali Ministerstwa Skarbu przy ul. Rymarskiej L. 5, odbyło się organizacyjne zgromadzenie członków Kasy Pożyczkowo - Oszczędnościowej pracowników skarbowych.

Kasa ta zapoczątkowana przy Związku pracowników skarbowych budzi coraz żywsze zainteresowanie ogółu pracowników skarbowych i wchodzi w nowy okres rozwoju przez ukonstytuowanie się na zasadach spółdzielni.

Prezes Kasy p. Leon Hejdukowski złożył sprawozdanie, z którego wynika, że obroty Kasy przy udziale około 400 członków wynoszą od początku roku do dnia 1/XI. 21 — 10.000.000 mk., przyczem pożyczek udzielono na sumę 800.000 mk.

Są to już rezultaty b. poważne, a przy zamierzonej reorganizacji działalność Kasy stanie się bezwątpienia jeszcze bardziej pożyteczną.

Według uchwalonego przez zgromadzenie projektu statutu, Kasa po oddzieleniu się od Związku pracowników skarbowych będzie istniała nadal pod nazwą: „Kasa Pożyczkowo - Oszczędnościowa pracowników skarbowych — spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie".

Przeprowadzone wybory do władz Kasy Pożyczkowo - Oszczędn. dały wynik następujący:

Do Rady Nadzorczej wybrano:

1) Witolda Grabowskiego, 2) Leona Nadolskiego, 3) Witolda Broniewskiego, 4) Henryka Musiałkowskiego, 5) Aleksandra Morozewicza, 6) Franciszka Johansena;

na zastępców:

1) Bolesława Kranasa, 2) Władysława Jezierskiego, 3) Józefa Lewandowskiego;

do Zarządu:

1) Leona Hejdukowskiego, 2) Walerjana Blusiewicza, 3) Adama Batogowskiego:

na zastępców:

1) Bolesława Kamińskiego, 2) Czesława Kurpiewskiego, 3) Feliksa Kostrzewskiego.

Na temże zgromadzeniu zatwierdzono przedstawiony przez p. Leona Hejdukowskiego statut spółdzielni pod nazwą: „Kasa Pogrzebowa pracowników skarbowych — spółdzielnia z odpowiedzialnością udziałami w Warszawie", przyczem postanowiono, że dla uproszczenia administracji wybrane dla Kasy Pożyczkowo - Oszczędnościowej władze będą jednocześnie władzami dla Kasy Pogrzebowej.

Zapisy odbywają się w lokalu Kasy Pożyczkowo-Oszczędnościowej Rymarska 3, pokój 89 parter, w poniedziałki, środy i piątki od godz. 6 do 8 wieczorem.

Tamże udziela się informacji w sprawach obu instancji.

Urzędom prowincjonalnym będą nadesłane osobne odpisy statutów i szczegółowe informacje.

II.

Czasopismo „Sprawy Podatkowe".

Pojawił się w druku zeszyt 4 miesięcznika poświęconego popularyzacji skarbowości publicznej w Polsce pod redakcją adwokata, Dr. Rudolfa Lanroda następującej treści:

1. O zeznaniu dochodu z przedsiębiorstwa handlowego i przemysłowego do podatku dochodowego. (Konieczność prowadzenia ksiąg handlowych).
2. O pobieraniu i egzekucji podatków i opłat skarbowych.
   a) Postępowanie egzekucyjne w b. Kongresówce.
   b) Postępowanie egzekucyjne w b. zaborze pruskim.
   c) Postępowanie egzekucyjne w b. zaborze austrjackim.
3. Wykładnia ustaw i rozporządzeń skarbowych. Dostawy przedsiębiorstw, a podatek przemysłowy.
   Świadectwa przemysłowe III kategorji pracowni.
4. Opłaty stemplowe (należytości) w Polsce.
5. O przekroczeniach podatku przemysłowego i karach.
6. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Organizacja władz.

571.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 listopada 1921 roku

o uzupełnieniu postanowień rozporządzenia o organizacji władz i urzędów skarbowych.

N azasadzie art. 13 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 marca 1921 r w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej tej ustawy na ziemie, przyłączone do Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 205), zarządza się, co następuje:

§ 1. § 58, punkt 3, rozporządzenia wykonawczego z dnia 30 stycznia 1920 r. do ustawy o organizacji władz i urzędów skarbowych na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 15, poz. 81), uzupełnia się następującym ustępem:

„W nagłych, niecierpiących zwłoki, wypadkach, o ile to jest możliwe bez szkody dla służby i nie wymaga substytucji, połączonych z kosztami, mogą naczelnicy urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych udzielać urlopów do pobytu w kraju urzędnikom do VIII stopnia służbowego włącznie najdłużej do dni 14, a pozostałemu podwładnemu personelowi do dni 8 w ciągu roku kalendarzowego, obowiązani są jednak donosić o tem za każdym razem izbie skarbowej".

§ 66, punkt 2 tegoż rozporządzenia uzupełnia się następującym ustępem:

„W nagłych, niecierpiących zwłoki, wypadkach, o ile to jest możliwe bez szkody dla służby i nie wymaga substytucji, połączonych z kosztami, mogą naczelnicy urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych udzielać urlopów do pobytu w kraju podwładnym urzędnikom najdłużej do dni czternastu, zaś funkcjonarjuszom kontroli skarbowej, djetarjuszom i służbie niższej do dni ośmiu w ciągu roku kalendarzowego, obowiązani są jednak donosić o tem za każdym razem izbie skarbowej".

§ 72 powołanego wyżej rozporządzenia uzupełnia się następującym ustępem:

„W nagłych, niecierpiących zwłoki, wypadkach, o ile to jest możliwe bez szkody dla służby i nie wymaga substytucji, połączonych z kosztami, mogą inspektorzy akcyzowi udzielać podwładnym urzędnikom kontroli skarbowej i funkcjonarjuszom tejże kontroli urlopów do pobytu w kraju najdłużej do ośmiu dni w ciągu roku kalendarzowego, obowiązani są jednak donosić o tem za każdym razem urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

Danina państwowa.

572.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Biuro Prasowe Ministerstwa Skarbu komunikuje: Zamieszczane niemal codziennie na łamach pism odezwy osób, uchwały związków i zrzeszeń, nawołujące do wpłacania kwot na poczet daniny państwowej nie pozostają bynajmniej czczem słowem, lecz natychmiast są wprowadzane w czyn. Do kas skarbowych wpływają bowiem już znaczne sumy, wpłacane na poczet daniny, świadczące o wysokim patrjotyzmie i należytem zrozumieniu obowiązków obywatelskich. P. Minister Skarbu dr. Michalski, nie mogąc dla nawału zajęć wyrażać podziękowania w każdym poszczególnym wypadku, czyni to tą drogą, wyrażając jednocześnie nadzieję, że to patrjotyczne postępowanie znajdzie licznych naśladowców, ku korzyści Skarbu Państwa, a niemniej ku korzyści obywateli. Uzdrowienie finansów Państwa i pieniądza leży bowiem we wspólnym interesie i jest rękojmią pomyślności tak Państwa, jak i każdego z obywateli.

(Monitor Polski Nr. 267 — 1921 r.).

Podatki bezpośrednie.

573.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 listopada 1921 roku

w przedmiocie zastosowania postanowień o państwowym podatku dochodowym do osób prawnych.

Na podstawie art. 157 i 168 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 550) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby prawne podlegają, poczynając od roku podatkowego 1922, państwowemu podatkowi dochodowemu wedle przepisów ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 550).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze nie obowiązuje na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 stycznia 1922 r. Jednocześnie w myśl p. 3 artykułu 160 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 550) tracą moc obowiązującą postanowienia rozp. ces. z dnia 28 sierpnia 1916 r. (austr. Dz. U. P. Nr. 280) dotyczące dodatku wojennego od zyskowności przedsiębiorstw w tem rozporządzeniu wyszczególnionych.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

(Dz. Ust. Nr. 103 z d. 21/XII. r. 1921, poz. 745).

574.

OKÓLNIK L. 3483/21.

Do wszystkich Izb Skarbowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Z licznych zażaleń, wnoszonych już to indywidualnie, już to zbiorowo do Ministerstwa Skarbu bezpośrednio lub za pośrednictwem Klubów Sejmowych poselskich, Ministerstwo Skarbu doszło do przekonania, że dochody z posiadłości gruntowej, przyjęto za podstawę do wymiaru tymczasowego podatku dochodowego, są często zbyt wygórowane i nierównomierne, oraz nie odpowiadające stosunkom rzeczywistym.

Zdając sobie sprawę z trudności, jakie nastręcza pierwszy wymiar nowowprowadzonego podatku i z łatwo zrozumiałej niechęci płatników do nowych, a dotkliwszych, niż dotychczasowe, ciężarów podatkowych, oraz mając na uwadze konieczny pośpiech organów wymiarowych, które w poczuciu obowiązków służbowych i obywatelskich, pragną jaknajrychlej przysporzyć Państwu środków pieniężnych, Ministerstwo Skarbu nie może jednak pomijać milczeniem tej okoliczności, że ogólne niezadowolenie płatników — spowodowane zbyt wysokiem oszacowaniem dochodów z posiadłości gruntowej, wskutek informacji, zasięganych prawdopodobnie z mniej odpowiednich źródeł - wpłynąć może ujemnie na spodziewane wyniki z poboru tego podatku.

Ministerstwo Skarbu żywi nadzieję, że przyszłe współdziałanie komisji szacunkowych z organami

skarbowemi usunie powody dotychczasowych zażaleń i przyczyni się do ustalenia dochodów, odpowiadających stosunkom rzeczywistym.

Zanim jednak wspomniane komisje szacunkowe rozpoczną swoje czynności urzędowe, uznaje Ministerstwo Skarbu za wskazane wydać zarządzenia, zmierzające do usunięcia powodów tego rozgoryczenia płatników, a mianowicie:

1) O ile w pewnych okręgach wymiarowych za podstawę ustalenia dochodu z gruntów przyjęto wysokość czynszu dzierżawnego, opłacane z jednego morga w latach 1919 i 1920 lub kwotę do tego czynszu zbliżoną, wówczas należy uskutecznione wymiary tymczasowego podatku dochodowego uważać za odpowiadające stosunkom rzeczywistym.

2) W tych okręgach wymiarowych, przedewszystkiem zaś w obrębie Izby Skarbowej warszawskiej, lubelskiej i białostockiej, w których dotychczas nie dokonano wymiaru tymczasowego podatku dochodowego dla właścicieli rolnych, winny organa wymiarowe przy współudziale kilku delegatów Rad gminnych zbadać wysokość czynszu dzierżawnego, opłacanego z jednego morga w latach 1919 i 1920 w danej miejscowości lub sąsiednich miejscowościach tego samego lub sąsiednich powiatów, przestrzegając ściśle postanowień § 126 rozporządzenia wykonawczego z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 298), w ten sposób ustalony dochód z jednego morga należy przyjąć za podstawę tymczasowego wymiaru.

3) Wreszcie w tych okręgach, w których wymiary zostały już uskutecznione, a w których ustalony dochód z jednego morga gruntów różni się rażąco od wysokości czynszu dzierżawnego, zbadanego w sposób pod 2) wskazany, należy z urzędu, t. j. nie wyczekując próśb i zażaleń egzekucję ograniczyć narazie do ¼ części wymierzonego podatku tymczasowego.

O tem zechcą Izby Skarbowe zawiadomić niezwłocznie podwładne Urzędy Skarbowe podatków i opłat skarbowych.

Warszawa, dnia 24 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Markowski.*
Podsekretarz Stanu.

575.

Ogłoszenia Urzędów Skarbowych w sprawie podatku przemysłowego.

Obwieszczenie.

Na zasadzie art. 25 Ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. Dzi Ust., R. P. P. Nr. 66, poz. 437, podaje się do wiadomośc osób interesowanych, że dnia 20 listopada 1921 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na rok 1920 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Szczegółowe wyjaśnienia podano kontrybuentom w nakazach płatniczych, jak również w obwieszczeniach rozplakatowanych w powiecie.

Sierpc, dnia 20 listopada 1921 r.

Przewodniczący Komisji:
(—) M. Kasperski
Naczelnik Urzędu Skarbowego.

Obwieszczenie.

Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w Rypinie, na zasadzie art. 25 ustawy z d. 6 lipca 1920 r , Dz. Ust. R. P. P. Nr. 66, poz. 437, podaje do publicznej wiadomości, że dnia 23 listopada 1921 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na r. 1920 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobków jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art. 26 wyż powołanej ustawy tudzież paragr. 34 rozp. Ministra Skarbu z dn. 10/XII 1920 r. (Dz. U. Nr. 1/1921 poz. 1) wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w terminie najpóźniej do dnia 23 grudnia 1921 r.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 32 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia podatku w wyznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie, ewentualnie i nadzwyczajne kary za zwłokę.

Rypin, dnia 23 listopada 1921 r.

Obwieszczenie.

Przewodniczący Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatkow i opłat skarbowych w Skierniewicach, na zasadzie art. 25 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., Dz. Ust. R. P. P. Nr. 66, poz. 437, podaje do publicznej wiadomości, że dnia 25 listopada 1921 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku za rok 1920 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobków, jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art. 26 wyż powołanej ustawy tudzież paragr. 34 rozp. Ministra Skarbu z dn. 10/XII 1920r. (Dz. U. Nr. 1/1921 poz. 1) wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw dodatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w terminie najpóźniej do dnia 25 grudnia 1921 r.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 32 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia opłaty w wyznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę.

Skierniewice, dn. 25 listopada 1921 r.

Ogłoszenie.

Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w Włocławku w myśl art. 25 ustawy o podatku przemysłowym z dn. 6 lipca 1920 podaje do publicznej wiadomości, że nakazy płatnicze podatku procentowego za 1920 r. od zysku przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych zostały rozesłane za pośrednictwem Komendy Policji Państwowej, odpowiednich Magistratów i Urzędów gminnych powiatu Włocławskiego i Nieszawskiego w dniu 30 listopada roku 1921.

Termin zapłacenia powyższego podatku do Kasy Skarbowej oraz wnoszenia reklamacji przeciwko wymiarowi podatku ubiega z dniem 31 grudnia 1921 r.

Zaznacza się przy tem, że w myśl art. 27 powołanej wyżej ustawy, nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenia terminu do wniesienia reklamacji.

Włocławek, dn. 26 listopada 1921 r.

Przewodniczący Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Mławie. L. 4901/21 r.

Obwieszczenie.

Na zasadzie art. 25. ustawy z dn. 6 lipca 1920 r., Dz. Ust. R. P. P. Nr. 66, poz. 437, podaje się do publicznej

wiadomości, że dnia 28 listopada 1921 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na rok 1920 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobków jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art. 26 wyż powołanej ustawy tudzież paragr. 34 rozp. Ministra Skarbu z dn. 10/XII 1921 r. (Dz. U. Nr. 1/1921, poz. 1) wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w terminie najpóźniej do dnia 28 grudnia 1921 r.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 32 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia podatku w oznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

Mława, dn. 28 listopada 1921 r.

Przewodniczący Komisji:
(—) P. Siciński
Naczelnk Urzędu.

Obwieszczenie.

Na zasadzie art. 25 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. Dz Ust. R. P. P. Nr. 66, poz. 437, podaje się do publicznej wiadomości, iż dn. 1 listopada 1921 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na rok 1920 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków, względnie zarobków j ak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art. 26 wyż powołanej ustawy, oraz § 34 rozp, Ministra Skarbu z dn. 10/XII 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1 1921 r. poz. 1) wnosić klamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych na powiat Warszawski w terminie najpóźniej do dnia 31 grudnia 1921 r.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku terminowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla obowiązku uiszczenia podatku w wyznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

Warszawa, dn. 1 grudnia 1921 r.

Przewodniczący Komisji (—) C. Kurpiewski.

Ogłoszenie

miejscowej Komisji do spraw podatku przemysłowego w Sochaczewie.

Podaje się do wiadomości, że nakazy płatnicze na podatek procentowy od zysku za rok 1920 rozesłano płatnikom wyżej wymienionego podatku dnia 14 grudnia 1921 r.

Termin płatności podatku i reklamacji miesięczny od daty rozesłania nakazów płatniczych.

Przewodniczący Komisji
(—) Bronisław Wójcicki
Naczelnik Urzędu Skarbowego.

Obwieszczenie.

Urząd Skarbowy podatków i Opłat Skarbowych w Radzyminie w myśl ust. z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 66, poz. 437), zawiadamia właścicieli przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, oraz osoby, wykonujące osobiste wolne zajęcia zawodowe, iż nakazy płatnicze na procentowy podatek od zysku z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych za rok 1920 zostały rozesłane dnia 28 listopada 1921 r.

Termin zapłacenia tego podatku do Kasy Skarbowej w Radzyminie, oraz składania reklamacji do Urzędu Skarbowego Podatków w Radzyminie upływa z dniem 28 grudnia 1921 r.

Zaznacza się, iż w myśl art. 27 powołanej wyżej ustawy, nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenia terminu do wniesienia reklamacji.

Radzymin, dn. 28 listopada 1921 r.

Ogłoszenie.

Na zasadzie art. 25 ust. z dnia 6 lipca 1920 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 66 poz. 437, Przewodniczący Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych we Włodawie podaje do publicznej wiadomości, że dn. 30 listopada 1921 roku rozesłane zostały nakazy płatnicze na podatek procentowy od zysków na rok 1920 za pośrednictwem Komendy Policji we Włodawie oraz Magistratów i Urzędów gminnych powiatu Włodawskiego celem doręczenia poszczególnym kontrybuentom. Termin płatności oznaczony do 31 grudnia 1921 r.

Przewodniczący Komisji
(—) A. Czermak.

Ogłoszenie.

Komisji Miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w Rawie-Mazowieckiej.

Na zasadzie art. 25 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 66 poz. 437, Przewodniczący Komisji okręgu Rawskiego podaje do publicznej wiadomości, że dn. 5 grudnia 1921 r. rozesłano za pośrednictwem urzędów gminnych i Magistratów miast Białej-Rawskiej i Nowego-Miasta nad Pilicą nakazy płatnicze podatku procentowego od zysków za rok 1920 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przewodniczący Komisji
(—) Wilczyński
Naczelnik Urzędu Skarbowego w Rawie-Maz

Obwieszczenie

Na zasadzie art. 25 ustawy z dn. 6 lipca 1920 roku Dz. Ust. R. P. P. Nr. 66 poz. 437, podaje się do publiaznej wiadomości, że dnia 1 grudnia 1921 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na rok 1920 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobków jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art. 26 wyż powołanej ustawy, tudzież paragr. 34 rozp. Ministra Skarbu z dn. 10/XII 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 1/1921 poz. 1) wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w terminie najpóźniej do dnia 31 grudnia 1921 roku.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzene kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienio reklamacji nie uchyla w myśl art. 32 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia podatku w wyznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę w wysokości 1 procent miesięcznie.

Biłgoraj, dn. 1 grudnia 1921 r.

Przewodniczący Komisji:
(—) S. Jeziorkowski
Naczelnik Urzędu Skarbowego.

Ogłoszenie.

Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w Lipnie na zasadzie art. 25 Ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust, R. P. Nr. 66 z r. 1920 poz. 437) podaje do wiadomości, że nakazy płatnicze na podatek procentowy od zysku za rok podatkowy 1920 zostały rozesłane w dn. 30 listopada 1921 r.

Lipno, 30 listopada 1921 r.

Przewodniczący Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie skarbowym podatków i opła skarbowych w Sieradzu. L. 4859.

Obwieszczenie.

Ua zasadzie art. 25 ustawy z dn. 6 lipca 1920 r., Dz. Ust. R. P. P. Nr. 66, poz. 437, podaje się do publicznej wiadomości, że dnia 21 listopada 1921 roku rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na r. 1920 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobków jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy

na podstawie postanowienia art. 26 wyż powołanej ustawy tudzież paragr. 34 rozp. Ministra Skarbu z dn. 10/XII 1920 r. (Dz. U. Nr. 1/1921 poz. 1) wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w terminie najpóźniej do dnia 21 grudnia 1921 r.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 32 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia podatku w wyznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie, będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem za zwłokę nadzwyczajnych kar stosownie do ustawy z dn. 7.6.21 r.

Sieradz, dnia 21.XI 1921 r.

Przewodniczący komisji:
(—) Kononowicz.

Obwieszczenie.

Na zasadzie art. 25 ustawy z dnia 6. 7. 1920 r. Dz. U. R. P. № 66 poz. 437 podaje się do publicznej wiadomości, że nakazy płatnicze na wymierzony przez miejscową Komisję do spraw podatku przemysłowego procentowy podatek od zysku za 1920 rok dla przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania publicznych sprawozdań, osobistych zajęć przemysłowych i wolnych zajęć zawodowych zostały w dniu dzisiejszym rozesłane do doręczenia płatnikom a to: w mieście Częstochowie przez organa policji państwowej, w miastach Kłobucku i Krzepicach przez Magistraty tychże miast, w gminach przez Urzędy gminne.

Wymierzone kwoty podatku należy wpłacić do Kasy Skarbowej w Częstochowie do dnia 5 stycznia 1922 r.

Reklamacje przeciw wymiarowi tegoż podatku można wnosić do miejscowej Komisji przy Urzędzie Skarbowym w nieprzekraczalnym terminie do dnia 5 stycznia 1922 r.

Wniesienie jednak reklamacji nie wstrzymuje obowiązku zapłaty podatku w powyższym terminie. Zaznacza się przytem, że nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie uprawnia do wniesienia reklamacji po wyznaczonym terminie.

Czestochowa, dnia 5/12 1921 r.

Przewodniczący Komisji *Rajski*.

Ogłoszenie.

Na podstawie art. 25 Ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 66 poz. 437) V Urząd Skarbowy (Praski) podat. i opł. skarb. m. st. Warszawy podaje do publicznej wiadomości, że nakazy płatnicze na procentowy podatek od zysku na rok podatkowy 1920 od przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania publicznych sprawozdań, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych zostały rozesłane w dniu 15 grudnia 1921 r. i że na podstawie § 34 przepisów wykonawczych do art. 30 wzmiankowanej Ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. płatnikom przysługuje miesięczny termin (do 15 stycznia 1922 r.) dla wnoszenia reklamacji do miejscowej Komisji Szacunkowej (Nalewki Nr. 22) i do wpłaty wymierzonych kwot podatku w Kasie Skarbowej (Rymarska Nr. 12).

Zaznacza się przytem, że stosownie do brzmienia art. 27 Ust. z dnia 6 lipca nieotrzymanie, lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenie terminu do wniesienia reklamacji.

Warszawa, V Urząd Skarbowy, Nalewki Nr. 2.

Przewodniczący Komisji
do spraw podatku przemysłowego
Naczelnik Urzędu *Z. Szuliński*.

Ogłoszenie.

Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w Płońsku w myśl art. 25 Ust. z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 66 poz. 437) zawiadamia właścicieli przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, oraz osoby, wykonywujące osobiste wolne zajęcia zawodowe, iż nakazy płatnicze na %% podatek od zysku za 1920 rok zostały rozesłane w dniu 13 grudnia 1921 r.

Termin zapłacenia I-go podatku do Kasy Skarbowej w Płońsku upływa z dniem 13 stycznia 1922 r.

Zaznacza się, że w myśl art. 27 powołanej wyżej Ustawy, nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenia terminu do wniesienia reklamacji, określonego w nakazach płatniczych.

Płońsk, dnia 13 grudnia 1921 r.

Przewodniczący Komisji miejscowej do spraw
podatku przemysłowego *Z. Stanczewski*.

Podatek spadkowy.

576.

OKÓLNIK L. 1749/21 S. IV.

w przedmiocie kompetencji do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego (§ 46 R. W.) w wypadkach, w których do majątku spadkowego należą wierzytelności.

Do Izb Skarbowych w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi i w Warszawie, oraz do podległych im Urzędów Skarbowych P. i O. S.

O ile w spadku pozostały wierzytelności hipoteczne (w szczególności też pretensje z tytułu umów ubezpieczenia), to należy przyjąć, stosując analogicznie art. 37 Przep. o op. sp., że te wierzytelności znajdują się w miejscu zamieszkania spadkodawcy. Wobec tego w wypadku takim ma przeprowadzić postępowanie przygotowawcze (§ 45 R. W.) ten Urząd Skarbowy, w którego okręgu spadkodawca zamieszkiwał, a to także wówczas, jeśli prócz wierzytelności pozostały inne przedmioty majątkowe, znajdujące się w okręgu innego Urzędu Skarbowego (zdanie drugie § 46 R. W.).

Warszawa, dnia 8 grudnia 1921 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Markowski*.

Opłaty stemplowe.

577.

USTAWA

z dnia 28 października 1921 r.

o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

CZĘŚĆ I.

Rachunki.

Art. 1. Rachunki podlegają opłacie w ilości po 2 mk. od każdego nawet niecałego tysiąca marek należności, wymienionej w rachunku.

Art. 2. Za rachunek (art. 1) uważa się w ustawie niniejszej pismo, które wystawca doręcza odbiorcy celem stwierdzenia należności za dostarczone rzeczy ru-

chome, wykonane prace lub usługi, albo też za innego rodzaju świadczenia.

Forma wystawienia pisma i sposób umieszczenia na niem nazwiska lub firmy wystawcy jest przytem bez znaczenia.

Art. 3. Rachunki, wystawione za granicą, podlegają opłacie (art. 1) wówczas, jeśli dotyczą przedmiotów, znajdujących się w kraju, lub jeśli przeznaczone są dla osób, mieszkających w kraju.

Art. 4. Duplikaty i odpisy rachunków podlegają tej samej opłacie co oryginały. Jeżeli oryginał został należycie ostemplowany, a uiszczenie opłaty zostało stwierdzone przez urząd skarbowy, to duplikaty i odpisy takiego rachunku podlegają opłacie w kwocie 100 marek od egzemplarza, jednak nie wyższej niż przypada od oryginału.

Art. 5. Nie podlegają opłacie rachunki wystawione:

1) na należność nie przewyższającą 500 mk.;

2) przez urzędy i instytucje państwowe;

3) dla służbodawców przez osoby, które pozostają lub pozostawały w stosunku służbowym w sprawach, dotyczących tegoż stosunku;

4) przez aptekarzy, zamieszczone na oryginalnych receptach lub odpisach tychże, dołączonych do wydawanych lekarstw, o ile dotyczą środków leczniczych, wymienionych w recepcie;

5) na należność, wynikającą ze stosunków wewnętrznych i między oddziałami jednego i tego samego przedsiębiorstwa.

Art. 6. Do uiszczenia opłaty od rachunku, wystawionego w kraju, obowiązany jest wystawca, opłatę zaś od odpisów rachunku ponosi odbiorca.

Odbiorca rachunku nieostemplowanego lub niedostatecznie ostemplowanego winien jest przed upływem miesiąca, licząc od dnia następnego po otrzymaniu, zgłosić go pisemnie lub ustnie u najbliższego urzędu skarbowego pierwszej instancji. W razie niezgłoszenia w powyższym terminie odpowiada za uiszczenie opłaty solidarnie z wystawcą.

Art. 7. Opłata (art. 1) oblicza się od sumy należności, wymienionej w rachunku, przyczem z sumy tej nie wolno wyłączać kwot, otrzymanych przed wystawieniem rachunku na częściowe pokrycie należności.

Przy rachunkach, któremi stwierdzono należność za dostarczoną rzecz ruchomą, nie wolno ponadto wyłączać kwot, uiszczonych tytułem cła, lub innych danin publicznych, oraz kosztów przesyłki, ubezpieczenia lub opakowania, o ile nie zostały wyłożone przez komisjonera lub ekspedytora.

Art. 8. Opłatę od rachunku wystawionego w kraju uiszcza się przed doręczeniem go osobie obowiązanej do zapłaty należności lub osobie działającej w jej imieniu.

Art. 9. Do uiszczenia opłaty od rachunku, wystawionego za granicą, obowiązani są solidarnie wystawca i odbiorca rachunku oraz osoba, przedstawiająca rachunek zagraniczny jako dowód sądowi, urzędowi lub instytucji państwowej.

Art. 10. Opłatę od rachunku zagranicznego należy uiścić najpóźniej dnia trzydziestego, licząc od dnia następnego po otrzymaniu rachunku.

CZĘŚĆ II.

Poświadczenia odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

Art. 11. Poświadczenia odbioru sum pieniężnych lub papierów wartościowych, wystawione na dowód, że dłużnik dopełnił zobowiązania, podlegają opłacie w ilości po 5 mk. od każdego nawet niecałego tysiąca marek otrzymanej sumy lub wartości odebranych papierów.

Przepis ten nie dotyczy poświadczeń, określonych w art. 12.

Art. 12. Poświadczenia odbioru zakładów lombardowych, instytucji kredytowych lub domów bankowych, wystawiane na dowód złożenia w tych instytucjach:

1) sum pieniężnych na rachunek przejściowy celem przekazania, albo jako wkład terminowy lub bezterminowy, albo jako wkład oszczędnościowy,

2) papierów wartościowych na zabezpieczenie rachunku bieżącego, na zastaw terminowy lub na przechowanie,

3) innych przedmiotów wartościowych na zastaw lub przechowanie,

podlegają opłacie przy sumie lub wartości 5000 mk. 1mk., powyżej 5000 mk. do 50000 mk. — 10 mk., powyżej 50000 mk. do 100000 mk. — 20 mk., a od każdych dalszych, choćby tylko rozpoczętych 100.000 mk. o 20 mk. więcej. —

Podstawę obliczenia opłaty stanowi: przy papierach wartościowych (punkt 2) ich wartość nominalna, zaś przy przedmiotach wartościowych (punkt 3) wartość, zadeklarowana przez deponenta, wyrażona w poświadczeniu.

Art. 13. Poświadczenia zwrotu wartości, wymienionych w art. 12, podlegają opłacie, przewidzianej w tymże artykule.

Jeśli jednak poświadczenie zwrotu umieszczone jest na dowodzie, stwierdzającym przyjęcie zgodnie z artykułem 12, to jest ono wolne od opłaty.

Art. 14. Nie podlegają opłacie w myśl niniejszej ustawy poświadczenia odbioru:

1) wydawane przez urzędy lub instytucje państwowe;

2) wystawione na sumy lub wartości, nie przewyższające 500 mk.;

3) umieszczone w tekście tej umowy, której wykonanie stwierdzają;

4) dotyczące złożenia lub zwrotu kaucji służbowych, albo kaucji, zabezpieczających należycie opłacone umowy;

5) dotyczące zwrotu uiszczonej sumy, która się nie należała;

6) wystawione dla służbodawcy przez osoby, które pozostają lub pozostawały w stosunku służbowym, oraz przez członków ich rodzin na kwoty, wypłacone im z tytułu stosunku służbowego;

7) wydawane przez związki samorządowe na wpłaconą daninę publiczną lub grzywnę;

8) wystawione na wynagrodzenia, otrzymane od państwa lub związku samorządowego zaświadczenia, wykonane w wypełnieniu obowiązku, uzasadnionego w ustawie;

9) wystawione przez zakłady lub zrzeszenia, prawnie w państwie istniejące, a mające za cel wyłącznie

działalność dobroczynną lub oświatową, jeśli dotyczą bezpośrednio tej właśnie działalności;

10) wystawione w sprawach, dotyczących obrotu pocztowego i telegraficznego oraz przewozu państwowemi kolejami żelaznemi lub statkami;

11) wystawione przez zakłady szkolne, o ile dotyczą opłat szkolnych (wpisowe);

12) umieszczone na rachunkach i obligach (skryptach dłużnych), jeśli dotyczą należności, wymienionej w rachunku lub obligu;

13) wystawione w obrocie wewnętrznym lub między oddziałami jednego i tego samego przedsiębiorstwa;

14) wydawane przez przedsiębiorstwa, oparte na ustawie o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. oraz przez powiatowe lub gminne kasy oszczędności na przyjęcie lub zwrot wkładu oszczędnościowego, o ile suma wkładu lub jego zwrotu nie przekracza jednorazowo 5.000 mk.

Art. 15. Poświadczenia odbioru podlegają opłacie bez względu na formę, w jakiej je sporządzono i niezależnie od tego, czy nazwisko lub firma wystawcy są położone na poświadczeniu własnoręcznie, czy w sposób mechaniczny.

Listy kupieckie (bankowe i t. p.), zawierające poświadzenie odbioru, podlegają opłacie, o ile nie wystawiono właściwego pokwitowania.

Wpisy do książeczek wkładowych, stwierdzających przyjęcie wkładu (art. 12), uważa się także za poświadczenia odbioru.

Art. 16. Do uiszczenia opłaty od poświadczeń odbioru, wystawionych w kraju, obowiązany jest wystawca.

Odbiorca wystawionego w kraju poświadczenia (art. 11, 12), nieostemplowanego lub niedostatecznie ostemplowanego, winien jest przed upływem miesiąca, licząc od dnia następnego po otrzymaniu, zgłosić je pisemnie lub ustnie u najbliższego urzędu skarbowego pierwszej instancji. W razie niezgłoszenia w powyższym terminie odpowiada za uiszczenie opłaty solidarnie z wystawcą.

Art. 17. Do uiszczenia opłaty od poświadczenia odbioru wystawionego za granicą obowiązani są solidarnie wystawca i odbiorca.

Art. 18. Opłaty od poświadczeń odbioru, wystawionych w kraju, należy uiszczać przed doręczeniem ich odbiorcy.

Art. 19. Opłaty od poświadczeń odbioru, wystawionych za granicą, uiszcza się w ciągu miesiąca, licząc od dnia następnego po otrzymaniu.

CZĘŚĆ III.

Przepisy wspólne, dotyczące rachunków i poświadczeń odbioru.

Art. 20. Opłaty od rachunków i poświadczeń odbioru uiszcza się znaczkami stemplowemi lub gotówką.

Szczegółowe przepisy w tym przedmiocie wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu.

Art. 21. Sumy pieniężne, wyrażone w rachunkach lub poświadczeniach odbioru w walucie zagranicznej, przelicza się na walutę polską w sposób, który oznacza Minister Skarbu.

Art. 22. Wartość papierów wartościowych lub innych przedmiotów wartościowych oznacza się celem obliczenia opłaty według wartości sprzedażnej z czasu sporządzenia dokumentu.

Bliższe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Przepis ten nie dotyczy tranzakcji, przewidzianych w art. 12.

Art. 23. Osoby, obowiązane do uiszczenia opłaty, jak również odpowiedzialne za nią, winne są udzielać władzy skarbowej wszelkich wyjaśnień w sprawie ustalenia wartości przedmiotu i obliczenia opłaty.

Osoby, wymienione w ustępie pierwszym, obowiązane są także zezwolić władzy skarbowej na przejrzenie dokumentów i ksiąg, o ile to jest potrzebne do stwierdzenia, czy przepisy niniejszej ustawy są należycie przestrzegane.

Art. 24. W razie nieuiszczenia opłaty, lub tylko częściowego jej uiszczenia, albo uiszczenia jej po upływie przepisanego terminu, każda z osób, obowiązanych do uiszczenia, ulega karze pieniężnej, równającej się:

1) przy rachunkach i przy poświadczeniach odbioru, określonych w art. 11, 20-krotnemu, zaś

2) przy poświadczeniach, określonych w art. 12, 40-krotnemu iloczynowi kwoty, nieuiszczonej lub uiszczonej w sposób inny, jak przewiduje ustawa.

Tej samej karze ulegają osoby odpowiedzialne za opłatę, jeśli, otrzymawszy dokument nieostemplowany, lub niedostatecznie ostemplowany, nie zgłoszą go pisemnie lub ustnie w przepisanym terminie u najbliższego urzędu skarbowego pierwszej instancji.

Zastosowanie niniejszego artykułu w przypadkach, w których opłaty nie uiszczono wcale lub uiszczono ją tylko w części, nie uchyla obowiązku uiszczenia opłaty, względnie części, której brakuje.

Art. 25. Winni innego rodzaju naruszeń niniejszej ustawy lub przepisów wykonawczych, wydanych na jej podstawie, ulegają grzywnie do wysokości 100.000 mk.

Art. 26. Prawo państwa do żądania opłaty ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty.

Prawo żądania kary pieniężnej lub grzywny, kończy się po upływie lat pięciu, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zaszło naruszenie przepisu.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, zmierzające do ustalenia wysokości opłaty lub do jej uiszczenia, względnie do nałożenia kary pieniężnej lub grzywny, gdy wiadomość o tych czynnościach doszła w drodze urzędowej do strony interesowanej.

Art. 27. Nieuiszczoną opłatę, karę pieniężną lub grzywnę wymierza władza skarbowa i zawiadamia o wymiarze przez nakaz płatniczy lub orzeczenie karne.

Kwoty wymierzone należy zapłacić w ciągu miesiąca od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego lub orzeczenia.

Kwoty, nieuiszczone w terminie, ściągnięte będą w drodze przymusowej według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich.

Art. 28. Zwrotu niewłaściwie uiszczonej opłaty można żądać w ciągu roku od dnia uiszczenia opłaty.

Art. 29. Przeciw nakazowi płatniczemu, orzeczeniu w przedmiocie kary lub grzywny, oraz orzeczeniu odmownemu na prośbę o zwrot opłaty można się odwołać do władzy skarbowej drugiej instancji w ciągu miesiąca od dnia następnego po doręczeniu nakazu lub orzeczenia. Odwołanie to należy wnieść do władzy skarbowej, która wydała nakaz płatniczy lub orzeczenie.

Odwołanie się do władzy drugiej instancji nie wstrzymuje wykonania orzeczenia co do ściągnięcia

opłat. Wykonanie orzeczenia karnego wstrzymuje się aż do prawomocnego rozstrzygnięcia odwołania.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, orzekająca instancja może karę pieniężną zmniejszyć, najwyżej jednak o ¾ części.

Prawo do dalszego zmniejszenia kary, względnie całkowitego jej umorzenia, na prośbę strony interesowanej przysługuje Ministerstwu Skarbu.

Art. 30. Ustawa niniejsza obowiązuje w b. zaborach rosyjskim i austrjackim.

Art. 31. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu.

Art. 32. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w miesiąc od dnia ogłoszenia i ma zastosowanie do rachunków i poświadczeń odbioru, doręczonych, względnie odebranych, po wejściu w życie ustawy.

Jednocześnie z wejściem ustawy niniejszej w życie przestają obowiązywać wszelkie dotychczasowe przepisy w przedmiocie opłat (należytości) stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru, zawarte w rosyjskiej ustawie o opłatach (Zb. Pr. ces. ros. t. V wyd. 1903 r.), w rozporządzeniu z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz Rozp. dla b. G. G. warszawskiego Nr. 40 poz. 126), w austr. ustawie z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. P. Nr. 50) i później wydanych austrjackich ustawach i rozporządzeniach, oraz w ustawie z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73 poz. 498) o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego.

Z tą chwilą tracą również moc obowiązującą uwolnienia i ulgi w przedmiocie opłat stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru, zawarte bądź w cytowanych ustawach, bądź w specjalnych ustawach lub rozporządzeniach zarówno rosyjskich, jak i austrjackich, natomiast uwolnienia i ulgi, przewidziane w ustawach Rzeczypospolitej Polskiej pozostają w mocy.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *A. Ponikowski.*

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

(Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 92 z d. 24 XI r. 1921, poz. 676).

578.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 października 1921 roku

celem wykonania rozporządzenia o poborze opłat stemplowych, dekretu o opłacie od podań i świadectw urzędowych, art. 6—10 ustawy o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych, oraz ustaw o opłatach stemplowych od ubezpieczeń, od weksli i od sprzedaży przedmiotów zbytku, na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego.

Na podstawie art. 40 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. o opłacie od podań oraz od świadectw urzędowych (Dz. P. P. P. Nr. 14 poz. 145) art. 18 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 509), art. 19 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. Nr. 83 poz. 553), art. 24 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od sprzedaży przedmiotów zbytku (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 528) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 30 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 567) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego stosowane będą następujące rozporządzenia:

1) rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1919 r. (Dz. P. z r. 1919 Nr. 19 poz. 227) do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o opłacie od podań oraz od świadectw urzędowych (Dz. P. Nr. 14 poz. 145);

2) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12-go kwietnia 1919 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów w przedmiocie opłat od podań, wnoszonych w drodze telegraficznej (Dz. P. z r. 1919 Nr. 34 poz. 274);

3) §§ 4 i 5 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia 1920 r. (Dz. U. Rz. P. z r. 1920 Nr. 84 poz. 562) od ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych (Dz. U. Rz. P. z r. 1920 Nr. 73, poz. 498);

4) rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dn. 27 września 1920 r. (Dz. U. Rz. P. z r. 1920, Nr. 93, poz. 617) do ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od ubezpieczeń (Dz. U. Rz. P. z r. 1920, Nr. 75, poz. 509);

5) rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 17 września 1920 r. (Dz. U. Rz. P. z r. 1920, Nr. 89, poz. 591) do ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. Nr. 83, poz. 553);

6) rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 13 września 1920 r. (Dz. U. Rz. P. z r. 1920, Nr. 89, poz. 590) do ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o opłacie stemplowej od sprzeadży przedmiotów zbytku (Dz. U. Rz. P. z r. 1920, Nr. 79, poz. 528);

7) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 stycznia 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień niektórych postanowień rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłacie stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku (Dz. U. Rz. P. z r. 1921, Nr. 10, poz. 57).

§ 2. Aż do utworzenia na obszarach powyższych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, czynności, poruczone im powołanemi rozporządzeniami, wykonywać będą inspektoraty skarbowe.

§ 3. W miejsce terminu 1 listopada 1920 r., podanego w ustępie 1 § 29 rozporządzenia wymienionego w p. 4, § 1 niniejszego rozporządzenia, ustanawia się termin 1 grudnia 1921 r.

§ 4. Termin 4 października 1921 r., wyznaczony w § 32 rozporządzenia, wymienionego w p. 6, § 1 niniejszego rozporządzenia, zmienia się na 4 grudnia 1921 r., zaś termin, wskazany w § 48 tego rozporządzenia, na 14 listopada 1921 r.

§ 5. Rozporządzenia wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia winny być stosowane na terenach w tym paragrafie wymienionych od dnia 14 listopada 1921 r.

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

(—) *Henryk Strasburger.*

Minister Poczt i Telegrafów:

(—) *Stesłowicz.*

(Dz. Ustaw Rz. P. z d. 24/XI r. 1921, Nr. 92, poz. 682).

579.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

w przedmiocie zezwoleń Izby Skarbowej we Lwowie, udzielanych niektórym instytucjom na uiszczenie gotówką należytości stemplowych od czeków, rachunków i t. p.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że Izba Skarbowa we Lwowie na mocy rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z 12/V 1919 r. L. 27989/19 („Monitor Polski" z 1919 r. Nr. 108) i § 4 ust. 1 rozporządzenia tegoż Ministerstwa z 27/IV 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 41, poz. 254), udzieliła w I, II i III kwartale 1921 r. zezwolenia na uiszczenie gotówką należytości stemplowych następującym instytucjom:

1) Bankowi Kupiectwa Polskiego, Oddział krakowski w Krakowie, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 8 stycznia 1921 r. L. 48374/20;

2) Firma „Rakszawa" akc. Towarzystwu dla wyrobów sukienniczych w Rakszawie, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 11 stycznia 1921 r. L. 278;

3) Towarzystwu akcyjnemu rafinerji olejów mineralnych, Dyrekcji górniczej w Borysławiu, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 19 stycznia 1921 L. 3433;

4) Towarzystwu dla przedsiębiorstw górniczych „Tepege" S. A. w Krakowie, co do kwitów, rozporządzeniem z dnia 26 stycznia 1921 L. 8840 ex 1920:

5) Firmie Jan Götz, Browar w Okocimiu, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 25 stycznia 1921 L. 4865;

6) Zakładom elektrycznym król. stoł. miasta Lwowa, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 28 stycznia 1921 L. 95318 ex 1920, wreszcie

7) Firmie: Kopalnie nafty, Józef M. Waterkeyn w Krośnie, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 10 lutego 1921 L. 9374.

8) Wiedeńskiemu Bankowi Związkowemu, filji we Lwowie, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 9 kwietnia 1921 L. 14.994;

9) Spółce handlowo-rolniczej w Sokalu, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 7 kwietnia 1921, L. 15.747;

10) Inspektorowi okręgowemu pomocy rolnej we Lwowie, co do kwitów i rachunków, rozporządzeniem z dnia 7 kwietnia 1921 , L. 9910;

11) Fabryce maszyn i narzędzi wiertniczych Towarzystwa „Tepege" w Krośnie, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 9 kwietnia 1921, L. 18.416;

12) Fabryce maszyn i narzędzi wiertniczych Galicyjskiego Karpackiego naftowego Towarzystwa akcyjnego dawniej Bergheim & Mac Garvey w Gliniku Marjampolskiem, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 7 kwietnia 1921, L. 21.629;

13) Bankowi Związkowemu Spółek Zarobkowych, Oddział Krakowski, co do podatku od obrotu efektów i tranzakcji na giełdzie i poza nią, rozporządzeniem z dnia 7 kwietnia 1921, L. 20.270;

14) Firmie „Solali", Towarzystwu zbytu bibułek na papierosy z o. p. w Żywcu, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 7 kwietnia 1921, L. 24.042;

15) Firmie „Neuman & Comp.", właściciele młynów parowych w Białej, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 7 kwietnia 1921, L. 24.043;

16) Jaworznickiemu Gwarectwu Węglowemu w Jaworznie, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 7 kwietnia 1921, L. 25.104;

17) Polskiemu Bankowi Przemysłowemu we Lwowie, co do czeków, rozporządzeniem z dnia 5 kwietnia 1921, L. 27.743;

18) Wytwórczej Spółce dla przemysłu drukarskiego „Praca", stow. zarej. z ogr. por. we Lwowie, co do umów służbowych, rozporządzeniem z dnia 15 kwietnia 1921, L. 29171;

19) Polskiemu Związkowi handlowo-przemysłowemu, Spółce z ogr. por. w Krakowie, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 27 kwietnia 1921, L. 32.830;

20) Żywieckiej fabryce papieru w Żywcu, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 19 maja 1921, L. 39.482, wreszcie

21) Galicyjskiemu Towarzystwu Naftowemu „Galicja", Spółce akcyjnej, co do rachunków, rozporządzeniem z dnia18 maja 1921, L. 36.142;

22) firmie Jakób Ulam we Lwowie, co do obrotu efektów rozporządzeniem z dnia 4 lipca 1921 L. 41. 546,

23) firmie „W. Stasiński i & fabryka nafty", sp. z ogr. por. w Krośnie co do rachunków rozporządzeniem z dnia 23 czerwca 1921 r. L. 36623,

24) firmie „Bolesław Jaworski, Bank rolniczy i S-ka, fabryka maszyn" spółka z ogr. poręką w Sokalu" co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 22 lipca 1921 r. L. 57,085.

25) „Wiedeńskiemu Bankowi Związkowemu" Ekspozyturze w Stanisławowie, co do rachunków rozporządzeniem z dnia 23 czerwca 1921 L. 43, 463.

26) „firmie Pierwsza galicyjska spółka akcyjna dla przemysłu naftowego dawniej Szczepański i S-ka" we Lwowie co do rachunków, rozporządzeniem z dnia 20 września 1921 r. L. 70. 933.

27) Firmie: „Dros" Drohobycka rafinerja olejów skalnych, Spółka z ogr. odpow. we Lwowie, co do rachunków rozporządzeniem z dnia 20 września 1921 L. 70. 934.

28) Polskiemu Bankowi Przemysłowemu we Lwowie, co do nadania posad funkcjonarjuszom banku, rozporządzeniem z dnia 19 września 1921 L. 61. 997.

29) firmie: Towarzystwo handlowe dla produktów naftowych i olejów „Naftolej“ w Drohobyczu filji we Lwowie, co do rachunków rozporządzeniem z dnia 3 sierpnia 1921 L. 62. 903.

580.

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1921 r.

w przedmiocie wypuszczenia nowych i wycofania z obiegu starych znaczków stemplowych.

1. W dniu 20 grudnia b. r. będą puszczone w obieg nowe marki stemplowe wartości 1, 2, 3, 4, 5, 10, 20 i 50 mk., a w dniu 1 stycznia 1922 r. wartości 200 i 500 marek.

Wszystki wymienione znaczki stemplowe mają wymiar 3,65×2 cm.

Marki stemplowe wartości 1, 2, 3, 4, 5, 10, 20 i 50 mk. p. przedstawiają rysunek w stylu renesansowym, otoczony ramką prostokątną szer. 0,5 mm. Pomiędzy ramką a rysunkiem widnieje wąski pasek biały; z zewnętrznej strony ramki znajduje się cienka, karbowana linja.

W środku tarczy umieszczony jest ustawowy orzeł biały (tarcza na markach stemplowych 50-mk. wartości posiada tło amarantowe).

Ornamentacja, otaczająca owal, składa się ze stylizowanych liści laurowych; w dolnej części marki widnieją równoległe poziome linje, pod któremi umieszczony jest napis „Opłata stemplowa“, nad owalem zaś napis „Marek“ i po stronie lewej i prawej cyfry zależnie od wartości marki stemplowej.

Marki stemplowe poszczególnych wartości mają odmienne barwy, a mianowicie marki wartości 1 mk. — brązową, 2 mk. — czerwoną, 3 mk. — niebieską, 4 mk. — zieloną, 5 mk. — fijoletową, 10 mk. — ceglastą, 20 mk. — wiśniową, 50 mk. — szarą.

Marka stemplowa, wartości 200-mk., przedstawia rysunek w stylu empire, otoczony ramką prostokątną, szer. 0,5 mm. Pomiędzy ramką a rysunkiem widnieje wąski pasek biały; z zewnętrznej strony ramki znajduje się cienka, równoległa linja. W środku tarczy owalnej na tle amarantowem, otoczonem stylizowanym wieńcem laurowym z przeplecionemi białemi wstęgami, umieszczony jest ustawowy orzeł biały. Od wieńca, ku zewnętrznej ramce prostokątnej biegną promienie faliste, zwężające się ku środkowi. Nad orłem na wstędze jasno-zielonej widnieje napis „Marek“, a po bokach cyfry „200“; w dolnej części marki na tle równoległych poziomych linji znajduje się napis „dwieście marek“, poniżej zaś na tle ciemno-zielonem „Opłata stemplowa“. Całość marki utrzymana w kolorze zielonym.

Marka stemplowa, wartości 500-mk., przedstawia rysunek w stylu zakopiańskim, otoczony ramką prostokątną szer. 0,5 mm. Pomiędzy ramką a rysunkiem widnieje wąski pasek biały; z zewnętrznej strony ramki znajduje się cienka karbowana linja.

W środku tarczy na tle amarantowem, otoczonem ramką, składającą się z podwójnego rzędu szarej łuski, umieszczony jest ustawowy orzeł biały. Ramka ozdobiona jest wokoło mniejszemi i większemi spiralami w stylu zakopiańskim. Z pod tarczy biegną promienie proste, tworzące karbowaną, zamkniętą ramkę, obok zewnętrznej prostokątnej.

Nad tarczą po obu stronach widnieją cyfry „500“; pod tarczą w owalu poziomym, otoczonym spiralami, umieszczony jest napis „Pięćset marek“; w dolnej części marki na tle niebieskiem, ujętem w spirale, napis „Opłata stemplowa“.

Całość marki utrzymana w kolorze — szaro-niebieskim.

2. W dniu 31 grudnia 1921 r. wycofuje się z obiegu wszelkie znaczki stemplowe dawnych emisji, z wyjątkiem znaczków, określonych w obwieszczeniach z dnia 16 marca 1920 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13 poz. 169, „Monitor Polski“ Nr. 67 z dn. 22 marca 1920 r.) i z dnia 17 maja 1921 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 20, poz. 222, „Monitor Polski“ Nr. 121 z dn. 1 czerwca 1921 r.).

Użycie wycofanych z obiegu znaczków po dniu wyżej wskazanym nie będzie uważane za dopełnienie ustawowego obowiązku uiszczenia opłat (należytości) stemplowych i pociągnie za sobą dla płatników następstwa, przewidziane w odnośnych przepisach o opłatach (należytościach) stemplowych.

3. Osoby, posiadające wycofane z obiegu znaczki stemplowe, opiewające na walutę koronową lub markową, mogą wymieniać je w kasach skarbowych (urzędach podatkowych) na ważne znaczki stemplowe, za zwrotem kosztów produkcji w wysokości 10 fenigów od sztuki.

Znaczki stemplowe, opiewające na walutę koronową, będą wymieniane na nowe znaczki w stosunku 100 k. = 70 mk. (ustawa z 15.I 20 r., Dz. Ust. R. P. Nr. 5, poz. 26).

Podanie w sprawie wymiany (wolne od opłaty stemplowej) należy złożyć najpóźniej do dnia 1 marca 1922 r., a to na obszarze b. zaboru rosyjskiego w Urzędach sk. p. i o. s., a na obszarze b. zaboru austr. w Dyrekcjach okręgu skarbowego.

Podania, złożone po terminie wyżej wymienionym, nie będą uwzględniane.

Minister Skarbu:

w z. (—) *B. Markowski.*

Podatki konsumcyjne.

581.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 listopada 1921 r.

w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy artykułu 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej rozszerza się moc obowiązującą podanych w przyległym załączniku postanowień §§ 1 do 27, § 28 ustęp drugi i §§ 29—30 obowiązującej dotychczas w b. dzielnicy pruskiej niemieckiej ustawy o opodatkowaniu wina musującego z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rz. Niem. strona 1064) ze zmianami, wyszczególnionemi w §§ 2, 3, 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Ustanowione w § 2 powołanej w załączniku niemieckiej ustawy o opodatkowaniu wina musującego stopy podatkowe podnosi się dla wina musującego, wyszczególnionego w ustępie 1 lit. a) z 60 fen. na 400 marek polskich, a dla wina musującego, wyszczególnionego w ustępie 1 lit. b) z 3 marek na 800 marek polskich.

§ 3. Określone w ustępie 3 § 2, w ustępie 2 § 3 i §§ 4, 5 i 12 niemieckiej ustawy o opodatkowaniu wina musującego z dnia 26 lipca 1918 r. upoważnienia, przysługujące Radzie Związkowej, przenosi się na Ministra Skarbu; określone w ustępie 2 § 29 tejże ustawy upoważnienia, przysługujące kanclerzowi państwa, przenosi się na Ministra Skarbu, zaś upoważnienia, przysługujące Radzie Związkowej, wykonywać będzie Rada Ministrów.

§ 4. Ustęp 4 § 3 ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„Podatek od wina musującego może być w wypadkach wyjątkowych kredytowany na warunkach, ustalonych przez Ministra Skarbu".

§ 5. Wszelkie grzywny ustanowione w niemieckiej ustawie o opodatkowaniu wina musującego, wymierzane wedle wielokrotnej umniejszonego lub na umniejszenie narażonego podatku spożywczego, wymierzać należy w wysokości 10 do 20-krotnej, a grzywny porządkowe i grzywny oznaczone w stałych kwotach podnosi się dwudziestokrotnie.

Kary pozbawienia wolności i kompetencja władz wymierzających kary pozostają bez zmiany, przy zastosowaniu w b. dzielnicy rosyjskiej przepisów rosyjskiej ustawy akcyzowej (ros. zb. praw tom V wydanie z r. 1901 i dalszy ciąg z r .1912), w b. dzielnicy austrjackiej przepisów ustawy o przekroczeniach skarbowych z dnia 11 lipca 1835 r. (zb. ust. polit. tom 63 Nr. 112), oraz obowiązujących w tych dzielnicach ustaw karnych.

Postanowienia przejściowe.

§ 6. Wino musujące, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajduje się poza fabryką wina musującego lub magazynem celnym lub wolnym składem wina, podlega dodatkowemu opodatkowaniu w wysokości różnicy między dotychczasową a oznaczoną w § 2 niniejszego rozporządzenia stopą podatkową. Od dodatkowego opodatkowania wolne jest wino musujące, znajdujące się w posiadaniu gospodarstw domowych, które wina nie sprzedają ani nie szynkują, jeśli łączny zapas wina musującego nie przekracza dwóch całych flaszek.

§ 7. Kto w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiada zapas wina musującego, podlegający dodatkowemu opodatkowaniu, jest obowiązany w przeciągu najbliższych trzech dni zgłosić organowi skarbowemu, wyznaczonemu w drodze rozporządzenia wykonawczego ilość i wielkość flaszek, jakoteż gatunek wina musującego, dozwolić zbadania zapasów, następnie uiścić dodatkowy podatek.

Bliższe postanowienia co do tego zgłoszenia, dalej co do zbadania zapasów użycia znaczków podatkowych, jakoteż terminu uiszczenia dodatkowego podatku wydane będą w drodze rozporządzenia wykonawczego.

§ 8. Zaniechanie lub zaniedbanie przepisanego zgłoszenia dla dodatkowego opodatkowania wina musującego lub zgłoszenia ilości tegoż zmniejszonej więcej niż 5% ilości stwierdzonej urzędownie sumy podpadają pod przepisy karne § 16 — 19 ustawy niemieckiej o opodatkowaniu wina musującego z dnia 26 sierpnia 1918 r.

§ 9. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu, którego upoważnia się do zmiany w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej dotychczasowych przepisów wykonawczych do ustawy niemieckiej z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. rz. niem. str. 1064) o opodatkowaniu wina musującego.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1921 r. Z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia tracą moc obowiązującą dotychczas obowiązujące postanowienia o opodatkowaniu wina musującego.

Prezydent Ministrów:
(—) *A. Ponikowski.*

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *Wybicki.*

Załącznik do § 1 rozp. Rady Ministrów z d. 14/XI—1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego.

USTAWA

o opodatkowaniu win musujących z dnia 26 lipca 1918 (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 1064).

Przedmiot opodatkowania

§ 1.

1. Wino musujące z wina gronowego, z wina owocowego lub jagodowego (wina owocowe), jako też wszystkie do wina musującego podobne napoje podlegają, o ile są przeznaczone do konsumcji wewnątrz Państwa, opłacie spożywczej (podatek od wina musującego), która ma być uiszczoną w kasie państwowej.

2. Za wino musujące w rozumieniu tej ustawy uważa się wszelkie trunki podlegające podatkowi od wina musującego.

Stawki podatku.

§ 2.

1. Podatek od wina musującego wynosi:

a) od wina musującego wyrobionego z wina owocowego bez dodatku wina gronowego 60 fenigów od każdej flaszki;

b) od innych win musujących albo od podobnych do wina musującego napoi 3 mk. od flaszki.

2. Od każdej półbutelki należy pobierać połowę, a od każdej mniejszej butelki czwartą część przypadającego od całej flaszki podatku.

3. Jako całe flaszki uważa się naczynia zawierające wino musujące w pojemności ponad 425 do 850 centymetrów kubicznych, naczynia o pojemności ponad 230 do 425 centym. kubiczn. uznaje się za pół flaszki.

Rada Związkowa jest upoważniona dla naczyń o pojemności ponad 850 albo poniżej 120 centym. kubiczn. ustanowić osobne stawki podatkowe przy wzięciu za podstawę stawek jednostkowych w ustępie 1 wyszczególnionych.

Uiszczenie podatku — Znaczki podatkowe.

§ 3.

1. Podatek od wina musującego ma być uiszczony przez wytwórcę wina musującego za pomocą naklejenia znaczka podatkowego na flaszce, zanim gotowe wino musujące z przedsiębiorstwa usunięte, albo wewnątrz tegoż wypite zostanie.

Od wina musującego sprowadzanego z zagranicy ma wprowadzający uiścić podatek obok i równocześnie z opłatą cła wchodowego. Bliższe postanowienia co do wzoru sporządzenia, sprzedaży i sposobu użycia znaczków podatkowych wyda Rada Związkowa. Ta sama Rada ustanowi warunki, pod jakiemi będzie można pozwolić na bezpłatne wydanie znaków podatkowych w miejsce zużytych, dalej na bezpłatną wymianę jeszcze nie użytych znaczków podatkowych lub na zwrot pieniędzy. Znaczki podatkowe, które użyto w nieprzepisany sposób, będzie się uważać, jako nieistniejące.

2. Rada Związkowa w razie potrzeby może zezwolić na uiszczenie podatku według stawek § 2 z uwolnieniem od użycia znaczków podatkowych pod warunkiem zaprowadzenia osobnej książkowości i innych zresztą potrzebnych środków zabezpieczających.

3. Naklejenie znaczków podatkowych nie będzie wymagane, jeżeli wino musujące zostanie oznajmione do wywozu z przedsiębiorstwa pod urzędową i wolną od kosztów kontrolą.

4. Podatek od wina musującego może być pokredytowany za złożeniem zabezpieczenia na czas conajmniej 9 miesięcy. Na czas do 3 miesięcy może być ten podatek pokredytowany bez składania zabezpieczenia.

Przyznanie zwrotu cła przy wywozie.

§ 4.

Rada Związkowa może wydać zarządzenie, aby za wywiezione za granicę państwa wina musujące pochodzenia niemieckiego przyznano pewne wynagrodzenie z tytułu poniesionych wydatków na opłatę cła przy wprowadzeniu zagranicznego wina surowego do przerobu na wina musujące.

Zwrot podatku za próbki i nieprzydatne wino.

§ 5.

Za opodatkowane wino musujące, które jako próbki bezpłatnie wydano albo za wino zwrócone wytwórcy przez odbiorcę, jako niezdatne do picia, otrzymuje wytwórca stosownie do bliższych postanowień Rady Związkowej zwrot podatku.

Przedawnienie.

§ 6.

Prawo żądania zapłaty podatku oraz prawo do żądania zwrotu podatku od wina musującego przedawnia się w dwóch latach od dnia nastania obowiązku zapłaty podatku, względnie od uiszczenia podatku. Żądanie zwrotu ukróconego podatku przedawnia się w trzech latach.

Zgłoszenie fabrykacji i lokalów składowych.

§ 7.

1. Kto zamierza wyrabiać wino musujące ma przed otwarciem przedsiębiorstwa przedstawić władzy podatkowej rysunek o przekroju poziomym i opisanie lokali służących do wyrobu i przechowywania oraz ubikacji połączonych z temiż lub do tychże bezpośrednio przytykających.

2. Lokale przeznaczone do przechowywania gotowego i nieopodatkowanego wina musującego muszą być zatwierdzone przez władzę podatkową.

3. Lokale, w których wykonuje się wyszynk albo sprzedaż wina musującego w pojedyńczych butelkach, muszą być, na żądanie władzy podatkowej od lokalów składowych z gotowem nieopodatkowanem winem, tak oddzielone, by przenoszenie do nich wina musującego musiało się odbywać przez drogę publiczną.

Doniesienie o nabyciu fabryki.

§ 8.

1. Każda zmiana w posiadaniu fabryki wina musującego ma być władzy podatkowej w przeciągu tygodnia przez nowego posiadacza oznajmiona.

2. Stowarzyszenia, które wyrabiają wino musujące, tudzież właściciele fabryk win musujących, którzy nie kierują sami ruchem przedsiębiorstwa, mają podać władzy podatkowej tę osobę, która w ich imieniu i z ich zlecenia, jako kierownik ruchu, działać będzie.

Przechowywanie na składzie i t. p. czynności z nieopodatkowanem winem.

§ 9.

1. Gotowe i nieopodatkowane wino musujące ma być przechowywane, pielęgnowane i opakowywane tylko w zatwierdzonych na ten cel lokalach składowych. Dla przychodu i rozchodu wina ma się prowadzić zapiski podług zarządzenia Rady Związkowej, które to zapiski w myśl postanowień władzy podatkowej odpowiednio przechowywać i urzędnikom dostępnymi uczynić należy.

2. Zapasy ma się od czasu do czasu urzędownie sprawdzić i z zapiskami porównać. Od ściągania podatku za ubytki należy odstąpić, jeżeli i o ile dowiedziono, że w danym wypadku ukrócenie podatku nie miało miejsca, że natomiast stwierdzony ubytek powstał z innych powodów, które nie uzasadniają winy ukrócenia podatku.

Nadzór podatkowy.

§ 10.

Fabryki wina musującego podlegają rewizji podatkowej. Urzędnicy podatkowi są uprawnieni do zwiedzania lokalów wyrobu i składów, jak długo są one otwarte, albo jak długo się w nich pracuje, każdego czasu; w innych zaś wypadkach od 6 rano do 9 wieczór, a gdyby fabryka była zamknięta żądać mogą natychmiastowego wstępu. Upoważnienie do rewizji rozciąga się na wszystkie lokale fabryki, jak również na lokale z nią połączone. lub bezpośrednio do niej przytykające. W razie zachodzącego niebezpieczeństwa poniesienia szkody ograniczenie czasu wstępu do fabryki odpada.

Obowiązek udzielania wyjaśnień.

§ 11.

1. Właściciel fabryki jest obowiązany urzędnikowi podatkowemu udzielić każdej w interesie podatku lub dla celów statystycznych potrzebnej informacji o ruchu fabryki, a przy wszystkich w celach kontroli lub odprawy przedsiębranych czynnościach urzędowych dawać pomoc albo zlecać udzielenie pomocy, o ile ona okaże się potrzebną, aby urzędnik nałożone mu obowiązki w przepisanych granicach mógł wykonywać. W szczególności należy także dostarczyć światła.

2. Wyższym urzędnikom zarządu podatkowego należy na żądanie i w każdym czasie przedstawić książki handlowe i papiery przedsiębiorstwa, odnoszące się do wyrobu i sprzedaży wina musującego.

Wysłanie niegotowanego wina.

§ 12.

Rada związkowa może zarządzić, ażeby wysłanie takich wyrobów, które nie mogą być uważane za wino gotowe, podlegające opodatkowaniu, zostało poddane kontroli.

Środki kontrolne.

§ 13.

1. Znaczki podatkowe wina musującego należy pozostawić na butelkach tak długo, dopóki one nie będą otworzone.

2. Kto otrzymuje wino musujące, które wbrew przepisom ustawy nie jest zaopatrzone w przepisane znaczki podatkowe, ma o tem w ciągu 3 dni donieść władzy podatkowej.

3. Handlarze wina musującego i właściciele gospód są obowiązani wyższym urzędnikom zarządu podatkowego na ich żądanie okazać swoje zapasy wina musującego celem sprawdzenia, że zostały zaopatrzone przepisanemi znaczkami podatkowemi.

§ 14.

Wytwórcy wina musującego, dalej handlarze i właściciele gospód, którzy sami, albo których kierownicy ruchu byli karani za defraudację podatku od wina musującego, mogą być poddani pod szczególną kontrolę na ich koszta.

Skonfiskowanie nieopodatkowanego wina musującego.

§ 15.

1. Wino musujące, które wbrew przepisom niniejszej ustawy nie zostało zaopatrzone wymaganemi znaczkami podatkowemi (§ 3 i 29), podlega konfiskacie bez względu na to, do kogo należy i czy przeciw danej osobie wdraża się postępowanie karne.

2. Jeżeli rozpoczęto wyrób wina musującego, zanim zostały zgłoszone lokale wyrobu i przechowywania, w takim razie nie tylko wyrobione wino musujące. ale także wino musujące, znajdujące się w przyrządzeniu oraz wszystkie do przyrządzenia, przechowywania i wykończenia wina musującego zdatne przyrządy i materjały podlegają w podobny sposób konfiskacie.

Defraudacje.

§ 16.

1. Kto dopuszcza się ukrócenia podatku od wina musującego, ten staje się winnym defraudacji.

2. Defraudacja będzie w szczególności uważaną za dokonaną:

a) jeżeli rozpocznie się wyrób wina musującego. zanim lokale do wyrobu i lokale składowe zostały zgłoszone w przepisany sposób (§ 7);

b) jeżeli wytwórca przechowuje gotowe nieopodatkowane wino musujące w innych aniżeli zatwierdzonych lokalach składowych (§ 9);

c) jeżeli wytwórcy, handlarze lub właściciele gospód posiadają w przechowaniu wino musujące, które wbrew przepisom niniejszej ustawy nie jest zaopatrzone w wymagane znaczki podatkowe (§ 3 i 29).

3. Istnienie defraudacji w wypadkach ustępu 2 będzie uzasadnione przez oznaczone tamże czyny karygodne. Jeżeli stwierdzono, że ukrócenia podatku nie popełniono ani nie zamierzono go popełnić, to w tych wypadkach będzie miało miejsce tylko nałożenie kary porządkowej według § 19.

Kara za defraudację.

§ 17.

1. Kto popełni defraudację ulegnie karze pieniężnej równającej się czterokrotnej kwocie ukróconego podatku, namniej jednak 30 marek za każdy pojedyńczy wypadek. Prócz tego należy uiścić podatek dodatkowo.

2. Jeżeli kwota ukróconego podatku nie może być ustalona, wówczas wymierza się karę pieniężną od 30 do 10,000 marek.

3. W razie popełnienia przekroczenia ulegną wspólnicy i wspierający karze pieniężnej aż do kwoty 150 marek.

Powtórzenie defraudacji, recydywa.

§ 18.

1. W razie powtórzenia defraudacji po poprzedzającem ukaraniu zagrożona w § 17 kara będzie podwojona.

2. Każda następnie popełniona defraudacja pociąga za sobą więzienie do 3 lat, jednakże według uznania sędziów można przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności i poprzedzających wypadków orzec więzienie albo karę pieniężną w podwójnej wysokości kary przewidzianej za pierwsze powtórzenie defraudacji.

3. Kara za powtórzenie defraudacji grozi także wtedy, jeżeli z poprzedniej kary tylko część tejże odpokutowano, albo gdy kara ta w całości lub części darowana została, natomiast kara ta nie będzie orzekaną w wypadkach, gdy od czasu odpokutowania albo darowania poprzedniej kary do chwili popełnienia nowego czynu karygodnego upłynęły 3 lata.

Kary porządkowe.

§ 19.

1. Naruszenia postanowień niniejszej ustawy i wydanych do tejże ustawy publicznie lub też interesowanym osobno ogłoszonych przepisów administracyjnych będą, o ile kara cięższa nie grozi, karane grzywną porządkową od 1 marki do 300 marek.

2. Kara porządkowa według postanowień ustępu 1 będzie prócz tego nakładaną na tego:

a) kto obowiązanemu do strzeżenia dochodów podatku urzędnikowi lub członkowi jego rodziny z tytułu czynności urzędowych, dotyczących sprawdzenia lub nadzorowania podatku od wina musującego, albo zaniechania tychże ofiaruje, przyrzeka lub udziela podarunki lub inne korzyści, o ile w tym wypadku nie zachodzi czyn karygodny z § 333 ustawy karnej;

b) kto dopuszcza się czynów lub zaniechań, które dotyczącemu urzędnikowi przeszkadzają w prawidłowem wykonaniu jego czynności urzędowych, odnoszących się do podatku od wina musującego, o ile w niniejszym wypadku nie zachodzą czyny karygodne w § 113 albo z § 114 ustawy karnej 2).

Odpowiedzialność wytwórcy, handlarza i właściciela gospody.

§ 20.

1. Wytwórcy wina musującego, handlarze i właściciele gospód odpowiadają w razie stwierdzonego ubóstwa obwinionego za kary pieniężne, koszta postępowania karnego i dodatkową opłatę podatku nałożone na ich zarządców, kierowników ruchu, pomocników i inne w stałej służbie lub za dziennem wynagrodzeniem znajdujące się osoby, ich rodziny i członków własnego gospodarstwa domowego. W razie udowodnienia, że przekroczenie zostało popełnione bez ich wiedzy, odpowiadają oni tylko za sam podatek.

Odpowiedzialność za karę pieniężną może być orzeczona tylko na podstawie wyroku sądowego.

2. Jeżeli kary pieniężnej nie da się wyegzekwować od obwinionego, może władza podatkowa odstąpić od egzekucji, natomiast ma dochodzić swej pretensji u odpowiedzialnego za karę albo w miejsce kary pieniężnej zarządzić wykonanie na obwinionym kary więzienia.

Środki przymusowe.

§ 21.

Władza podatkowa może niezależnie od orzeczonych kar porządkowych wymusić przestrzeganie zarządzeń wydanych na podstawie niniejszej ustawy przez zagrożenie karami pieniężnemi w wysokości do 500 marek i ściągnięcie tych kar.

Sfałszowanie znaczków podatkowych lub użycie podrobionych znaczków.

§ 22.

Karą więzienia nie poniżej 3 miesięcy będzie ukarany ten, kto nieprawdziwe znaczki podatkowe dla wina musującego (§ 3 i 29) w tym zamiarze podrabia, by je jako prawdziwe zużytkować, albo kto prawdziwe znaczki podatkowe fałszuje celem użycia ich wedle wyższej wartości lub też kto świadomie robi użytek z fałszywych lub podrabianych znaczków podatkowych wina musującego. Prócz kary może być orzeczona utrata obywatelskich praw honorowych.

Ponowne użycie używanych znaczków podatkowych.

§ 23.

Kto świadomie używa już raz użytych znaczków podatkowych wina musującego, będzie ukarany karą pieniężną aż do 600 marek.

§ 24.

Prócz zagrożonych w § 22 i 23 kary, będzie również nałożona kara za ukrócenie podatku od wina musującego.

Nieprawne wyrabianie stempli i t. p. do wyrobu znaczków podatkowych.

§ 25.

Karą pieniężną w wysokości do 150 marek lub więzieniem będzie karany ten, kto bez pisemnego zlecenia danej władzy:

1) stampilje, pieczątki, ryciny, płyty albo inne formy, które do sporządzania znaczków podatkowych wina musującego służyć mogą, sporządza, albo komu innemu zamiast władzy państwowej wydaje;

2) odciski wyszczególnionych pod 1) stampilji, rycin, płyt i form sporządza, albo odciski te wydaje komu innemu zamiast władzy państwowej.

Prócz kary można orzec odebranie stampilji, pieczęci, rycin, płyt i innych form, tudzież odcisków z tyche bez różnicy, czy należą do obwinionego lub nie.

Pozbywanie używanych już znaczków podatkowych.

§ 26.

Karą pieniężną w wysokości do 150 marek będzie ukarany ten, kto świadomie używane już raz znaczki podatkowe wina musującego pozbywa lub do sprzedania oferuje.

Ułaskawienia, przedawnienia.

§ 27.

1. W wypadkach wyszczególnionych w § 15 do 21 mają co do postępowania karnego oraz co do załagodzenia lub darowania kary w drodze łaski zasto-

sowanie przepisy, wedle których przeprowadza się postępowania karne za przekroczenia ustawy celnej. Dochód z konfiskowanego wina musującego, jak i z kar pieniężnych przypada temu państwu, którego władze wydały odnośne orzeczenie karne.

2. Ściganie defraudacji przedawnia się po 3 latach, w innych wypadkach przekroczenia po 1 roku.

Właściwe władze.

§ 28 (ustęp drugi)

Uprawnieni do ściągania dochodów celnych i podatków urzędnicy państwowi, tudzież miejscowi kontrolerzy, mają w sprawach wykonania ustawy o opodatkowaniu wina musującego te same prawa i obowiązki, jakie im przysługują co do administrowania opłatami celnemi i podatkami spożywczemi i ściągania tychże.

Przywóz z państw, przytykających do obszarów celnych.

§ 29.

Wino musujące, wprowadzone z państw i obszarów, przytykających do obszarów celnych, do spożycia, ma być najpóźniej przy wprowadzeniu do wnętrza kraju zaopatrzone w znaczki podatkowe (§ 3).

Kanclerz Rzeszy za zgodą Rady związkowej może z odnośnemi obcemi rządami zawierać umowy co do wprowadzenia w państwach i na obszarach, przylegających do obszaru celnego opodatkowania wina musującego w myśl postanowienia niniejszego ustawy, celem przekazywania podatku od wina musującego, przechodzącego we wzajemnym obrocie do obszaru celnego, albo co do wprowadzenia wspólności podatkowej.

Podatki krajowe.

§ 30.

Podatki krajowe od wina musującego nie będą dalej pobierane.

(Dz. Ust. Nr. 95 z 1921 r., poz. 700).

582.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 24 listopada 1921 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 700) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Za wina musujące, które podlegają podatkowi od win musujących, uważa się wina gronowe, wina owocowe (wina z owoców i jagód), napoje zawierające wino gronowe lub owocowe o zawartości alkoholu ponad jeden (1%) procent objętości, z których przy otwarciu flaszki uchodzi, burząc się, kwas węglowy.

2. Podatek od win musujących wynosi:

od flaszki, o pojemności ponad 425 do 850 centymetrów kubicznych (cała flaszka), ustaloną w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów kwotę 800 mk., jeśli wino musujące sporządzono z wina gronowego, a kwotę 400 mk., jeśli wino musujące sporządzono z wina owocowego bez dodania wina gronowego,

od flaszki o pojemności ponad 230 do 425 cmt. kubicznych (pół flaszki) połowę, od mniejszych flaszek jedną czwartą stopy podatkowej, wyznaczonej za całą flaszkę.

3. Przy flaszkach, których pojemność jest większa, jak 850 centymetrów kubicznych, liczy się za każde dalsze, chociażby tylko zaczęte 230 centymetrów kubicznych pojemności, po jednej czwartej stopy podatkowej, wyznaczonej za całą flaszkę.

4. Wszystkie naczynia, zawierające wino musujące, uważa się za flaszki, w myśl ustawy o opodatkowaniu win musujących.

5. Jeżeli wielkość flaszek nie może być ściśle oznaczoną na podstawie samych oględzin, należy sprawdzić pojemność ich w ten sposób, iż takie same próżne flaszki napełnia się wodą aż do przelania, a nalaną wodę mierzy się; pojemność można także obliczyć na podstawie różnicy pomiędzy ciężarem próżnych, a ciężarem napełnionych wodą aż do przelania flaszek, przyczem na każdy gram różnicy należy przyjąć jeden centymetr kubiczny.

§ 2.

Znaczki podatkowe.

1. Podatek od win musujących należy uiścić przez nałożenie na flaszkach znaczków podatkowych, o ile nie nastąpi zwolnienie od obowiązku nałożenia znaczków podatkowych i nie będzie dozwolone bezpośrednio uiszczenie podatku od win musujących.

2. Za znaczki podatkowe służą barwne drukowane paski papierowe.

3. Znaczki podatkowe sporządza się na ćwierć, pół i całe flaszki; do uiszczenia podatku od win musujących od flaszek tych wielkości wolno używać tylko jednego znaczka podatkowego; dla większych flaszek należy używać większej ilości znaczków podatkowych.

4. Znaczki podatkowe należy zachować na flaszkach tak długo, dopóki flaszki nie zostaną otwarte.

5. Kto otrzymuje wino musujące niezaopatrzone, wbrew przepisom rozporządzenia Rady Ministrów, w znaczki podatkowe, ma donieść o tem w przeciągu 3 dni władzy skarbowej I instancji.

6. Do sprzedaży znaczków podatkowych są upoważnione kasy skarbowe w siedzibie izby skarbowej — tudzież urzędy celne, przez które dopuszczony jest import win musujących.

7. Znaczki te pobierają kasy skarbowe i celne w sposob przepisany w wydziale druków wartościowych Ministerstwa Skarbu.

§ 3.

Kredytowanie podatku.

1. Podatek spożywczy od wina musującego może być w wyjątkowych wypadkach kredytowany za dostatecznem zabezpieczeniem i oprocentowaniem, najdłużej na cztery miesiące od pierwszego dnia miesiąca następującego bezpośrednio po dniu, w którym podatek był płatny — jeżeli pokredytowany podatek wynosi najmniej 100.000 mk. W r. 1922 i 1923 podatek ten może być pokredytowany tylko z upoważnienia Ministerstwa Skarbu.

Odsetki ustanawia się w wysokości 60 fenigów miesięcznie za każde zaczęte 100 marek i oblicza za czas od pierwszego dnia miesiąca następującego bezpośrednio po dniu, w którym zapadły podatek pokredytowano aż do włącznie ostatniego dnia tego miesiąca, w którym termin odroczenia zapłaty się kończy, lub — przy wcześniejszej zapłacie — w którym zapłata następuje.

2. O pozwolenie kredytu podatku należy prosić władzę skarbową II instancji, która decyduje o rozmiarze kredytu podatku. Kredytu podatku dozwala się najwyżej dla należytości podatkowej, powstającej w przeciągu jednego roku; przy odnowieniu pozwolenia można pozostawić złożone już zabezpieczenie na drugi i dalszy okres kredytu, pod warunkiem, jeśli zabezpieczenie nie zostało pod tym względem ograniczone i jeśli nie zaszły żadne okoliczności, zmieniające zdaniem władzy skarbowej wartość złożonego zabezpieczenia w sposób, narażający Skarb Państwa na szkodę. Zabezpieczenie należy złożyć wedle przepisów o zabezpieczeniu kredytu podatku spożywczego od spirytusu.

3. Kto nie zapłaci pokredytowanego podatku w przeciągu czasokresu kredytowego, traci pozwolenie korzystania z kredytu, a jego odnowienia można odmówić.

4. Pozwolenie kredytu gaśnie natychmiast, jeśli wytwórca wina musującego wstrzyma lub zawiesi wypłaty, lub jeśli do jego majątku zostanie otwarty konkurs, równocześnie gaśnie ono w razie złożenia zabezpieczenia za pomocą zakładu kredytowego lub osobistej poręki, jeśli co do dającego poręke zakładu kredytowego względnie co do jednego z ręczycieli zajdzie jedna z okoliczności przedtem wymienionych.

5. W wypadkach ustępu 3 i 4 należy ściągnąć wszystkie jeszcze niezapłacone pokredytowane kwoty wraz z odsetkami i obliczonemi od dnia upływu okresu kredytowego odsetkami zwłoki, które ustanawia się w wysokości 60 fenigów od każdych płatnych 100 mk. i za każdy zaczęty miesiąc.

6. Na wymianę całkiem nieuszkodzonych, jeszcze nieużywanych znaczków podatkowych na takie, które opiewają na inne wartości, zezwala na prośbę posiadacza władza skarbowa I instancji.

7. Rozstrzyganie próśb o wymianę zepsutych, jeszcze nieużywanych znaczków podatkowych jest zastrzeżone Ministerstwu Skarbu.

Na zwrot kosztów za znaczki podatkowe już użyte zezwala władza skarbowa I instancji wydając bezpłatne nowe znaczki podatkowe, lecz tylko za takie flaszki wina musującego, które zwrócono wytwórcy z powodu niezdatności do użycia. Pozwolenie to udziela się tylko za ilości najmniej 20 flaszek. Zniszczonych starych i nałożenie nowych znaczków podatkowych ma nastąpić pod dozorem organu kontroli skarbowej.

§ 4.

Wytwórnia wina.

1. Wytwórcy wina musującego winni najpóźniej do 15 grudnia 1921 r., jeśli jednak ruch wytwórni ma być otwarty dopiero po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, przynajmniej na 14 dni przed otwarciem ruchu, wnieść do właściwej władzy skarbowej I instancji zgłoszenie pisemne.

Do zgłoszenia tego należy prócz zaswiadczenia właściwego urzędu przemysłowego, iż fabryka jako też jej urządzenie odpowiada przepisom budowlano-sanitarnym, dołączyć w trzech egzemplarzach

a) szczegółowy opis ubikacji, przeznaczonych do wyrobu wina musującego, jego przechowywania (skład podatkowy), tudzież probowania gotowego wina, oraz plan sytuacyjny wytwórni,

b) spis naczyń z podaniem ich pojemności,

c) krótki spis postępowania technicznego przy wyrobie wina musującego,

d) imię i nazwisko kierownika wytwórni względnie osoby, która w zastępstwie przedsiębiorcy prowadzić będzie księgi fabryczne i udzielać wyjaśnień organom skarbowym.

2. Władza skarbowa I instancji zarządza — jeśli pisma nie mają żadnych braków — sprawdzenie wytwórni w celu zbadania, czy ubikacje przeznaczone na skład, przysposabianie i pakowanie gotowego nieopodatkowanego wina musującego są oddzielone w sposób umożliwiający kontrolę, od tych ubikacji, w których dokonuje się sprzedaż lub wyszynk wina — i czy te ubikacje mogą być zatwierdzone przez władzę skarbową. Jeżeli w jednej wytwórni wykonuje się wyrób wina musującego z winogron i owoców, wówczas należy dla każdego z tych gatunków wina przeznaczyć osobny skład podatkowy. Przy sprawdzeniu wytwórni należy przemierzyć za pomocą nalewu wody naczynia fermentacyjne i naczynia przeznaczone do przechowywania gotowego wina.

3. Przedsiębiorca i personel zatrudniony w wytwórni są obowiązani udzielić przy oględzinach wszelkich wyjaśnień, żądanych w celu kontroli skarbowej, tudzież pomocy przy sprawdzaniu przedsiębiorstwa. Przedsiębiorca jest również obowiązanym dostarczyć w składzie podatkowym zamykanego schowku do przechowywania zapisków, tudzież dostarczyć bezpłatnie dla użytku kontroli skarbowej umeblowanego lokalu na kancelarję i lokal ten oświetlać i opalać.

4. Z wyniku zbadania spisuje się w 3 egzemplarzach protokuł sprawdzenia, który ma być zaopatrzony podpisem wytwórczy lub kierownika wytwórni i organu skarbowego przeprowadzającego sprawdzenie; do protokułu dołącza się wspomniany wyżej opis przedsiębiorstwa, spis naczyń, szkic i opis technicznego postępowania. Władza skarbowa I instancji sprawdza przedłożony jej protokuł sprawdzenia i zarządza ewentualnie uzupełnienia. Jeżeli przy sprawdzaniu protokułu nie zostaną stwierdzone żadne usterki lub jeśli stwierdzone usterki usunięto, władza skarbowa I instancja przedkłada wszystkie egzemplarze protokułu sprawdzenia władzy skarbowej II instancji, która zaopatruje je klauzulą zatwierdzenia i pieczęcią urzędową. Gdyby w istniejących

już wytwórniach wina przy urzędowem sprawdzeniu ze stanowiska kontroli skarbowej zaszła potrzeba poczynienia zmian w ubikacjach, podlegających zatwierdzeniu, to należy wyznaczyć przedsiębiorcy odpowiedni termin do przeprowadzenia tych zmian — i nie odmawiać tymczasowego zatwierdzenia.

5. O zatwierdzeniu protokułu zawiadamia się przez władzę skarbową I instancji przedsiębiorcę, organ skarbowy mający dozorować fabrykę i ten urząd poborowy, w którym przedsiębiorca ma opłacać podatek spożywczy, wzgl. nabywać znaczki podatkowe. Jeden egzemplarz zatwierdzonego protokułu sprawdzenia przechowuje władza skarbowa II-ej instancji, drugi władza skarbowa I instancji, a trzeci przedsiębiorca w lokalu fabrycznym dla użytku organów kontrolujących.

6. Jeżeli co do zgłoszonych danych zajdzie zmiana, to należy o tej zmianie donieść pisemnie władzy skarbowej I instancji w przeciągu 48 godzin; jeżeli jednak zmiana dotyczy ubikacji, które wymagają zatwierdzenia władzy skarbowej, wówczas należy postarać się naprzód o pozwolenie władzy skarbowej II instancji. Potrzebne wskutek zaszłych zmian sprostowanie protokułu sprawdzenia należy przeprowadzić w odnośnych miejscach protokułu sprawdzenia; w razie potrzeby należy sporządzić nowy protokuł sprawdzenia.

7. Wytwórnię należy oznaczyć na zewnątrz widocznym napisem.

§ 5.

Oznajmienie ruchu.

Najpóźniej na 3 dni przed każdem rozpoczęciem ruchu wytwórni winien wytwórca wina musującego, względnie jego zastępca, przedłożyć wyznaczonemu w tym celu organowi skarbowemu w 2 egzemplarzach oznajmienie ruchu. W oznajmieniu tem należy podać dzień i godzinę rozpoczęcia i ukończenia ruchu, ilość i jakość płodów przerobić się mających na wino musujące, tudzież ilość i rodzaj wina musującego mającego się wyrobić. Jeden egzemplarz oznajmienia zaopatrzonego w potwierdzenie wniesienia zwraca organ skarbowy wytwórcy celem dołączenia do rejestru przychodu, a drugi dołącza do prowadzonego u siebie zapisku na wniesione oznajmienie ruchu.

§ 6.

Zapiski, sprawdzenia zapasów.

1. Na przychód i rozchód gotowego wina musującego (§ 7 ustęp 1 niniejszego rozporządzenia) bez różnicy, czy się je jeszcze daje na skład lub wywozi bez złożenia na skład, wytwórca wina musującego winien prowadzić zapiski według załączonych wzorów (załącznik Nr. 1 — rejestr przychodu i załącznik Nr. 2 — rejestr rozchodu), a jeśli wyrabia się nie tylko wino musujące z winogron, ale także z owoców, — oddzielnie dla każdego gatunku. Druk na zapiski w paginowanych i parafowanych zeszytach, których nitka znajduje się pod urzędową pieczęcią, należy nabywać w urzędzie lub u organu wyznaczonego przez władzę skarbową I instancji za zwrotem kosztów nakładu.

2. Zapiski te należy zamknąć z upływem każdego ćwierćrocza kalendarzowego, wydać razem z załącznikami organowi dozorującemu, a ten organ ma je odesłać za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do władzy skarbowej II instancji. Ta ostatnia władza sporządzi na podstawie tych zapisków ogólny wykaz obrotu wina musującego i dochodu ze swego okręgu i przedłoży go do 25 dnia miesiąca, następującego po okresie obrachunkowym departamentowi akcyz i monopolów Ministerstwa Skarbu.

3. Na przychód należy wpisywać:

a) jako pierwszą pozycję zapas istniejący przy wejściu w życie ustawy w dniu 1 grudnia, a w przyszłości zapas rachunkowy pozostający z ćwierćrocznego zamknięcia,

b) gotowe wino musujące,

c) wino musujące, które po wywozie bez uiszczenia podatku zostaje napowrót wprowadzone do składu podatkowego (naprzykład z powodu nieprzyjęcia),

d) nadwyżkę wina musującego stwierdzoną przy sprawdzeniach zapasów.

4. Na rozchód należy wpisać:

a) wywiezione wino musujące,

b) próbki do kosztowania,

c) pęknięcie i inną stratę,

d) ubytek wina musującego, stwierdzony przy sprawdzeniach zapasów,

e) wino musujące, które pod dozorem organu dozorującego po wylaniu z flaszek bierze się napowrót do przeróbki.

5. O nadzwyczajnych wydarzeniach, wskutek których znajdujące się w składzie podatkowym wino musujące zostaje zniszczone lub staje się niezdatnem do użytku, należy natychmiast po spostrzeżeniu donieść organowi dozorującemu; organ ten stwierdza stan faktyczny i wpisuje wynik w rejestrze rozchodu.

6. Wytworzone gotowe wino musujące (ustęp 3, lit. b), dalej wywozy (ustęp 4, lit. a) i próbki do kosztowania (ustęp 4, lit. b) należy zapisać z końcem dnia, a to wywozy opodatkowe i nieopodatkowane osobno. Wszystkie inne wpisy mają nastąpić natychmiast, — pęknięcie i strata, skoro je spostrzeżono.

7. Zapiski winien prowadzić wytwórca wina musującego lub kierownik ruchu osobiście albo na jego odpowiedzialność upoważniony do tego zastępca; zapiski te należy przechowywać w składzie podatkowym i przedkładać na żądanie kontrolującym organom.

8. Na osobne zarządzenie władzy skarbowej II instancji należy sprawdzić zapasy w składzie podatkowym i porównać z zamkniętemi zapiskami. Wyrywkowe stwierdzenie ilości flaszek jest dopuszczalne. Wynik sprawdzenia zapasów należy zapisać w zamkniętym rejestrze przychodu i podać władzy skarbowej I instancji.

9. Za ubytki ma wytwórca wina musującego zapłacić podatek, o ile nie zostanie udowodnionem, że należy je przypisać okolicznościom, które nie uzasadniają obowiązku zapłacenia podatku. Przypisanie podatku należy do władzy skarbowej I instancji. Uiszczenie ma nastąpić w urzędzie nabycia znaczków podatkowych.

§ 7.

Gotowe wino musujące w wytwórni.

1. Za gotowe należy uważać wyprodukowane, według postępowania fermentacji flaszkowej, wi-

no musujące, które bez drożdży wprowadza się do handlu, skoro flaszka po usunięciu drożdży została zakorkowana. Wino musujące, wyrobione według tego samego postępowania, lecz z drożdżami do handlu wprowadzone, tudzież wyprodukowane sposobem nasycania lub przez fermentację w innych naczyniach, a nie we flaszkach, należy uważać za gotowe, skoro napój spuszczono do flaszki, a ostatnią zakorkowano.

2. Gotowe nieopodatkowane wino musujące wolno przechowywać, przysposabiać i pakować tylko w składzie podatkowym; jeżeli w wytwórni wina musującego wyrabia się wino musujące z winogron i owoców, to muszą istnieć według § 7 ustawy z 26 lipca 1918 r. i § 4 niniejszego rozporządzenia, oddzielne składy podatkowe. Opodatkowane wino musujące wolno pozostawić w składzie podatkowym tylko tak długo, jak tego warunki fabrykacji koniecznie wymagają.

3. W składzie podatkowym należy przechowywać wino musujące oddzielnie według poszczególnych wielkości flaszek.

4. W fabrykach wina musującego, które obecnie są już w ruchu, należy zapasy gotowego wina musującego przenieść najpóźniej dnia 30 listopada 1921 r. do składu podatkowego; ilość ta stanowi pierwszą pozycję rejestru przychodu.

§ 8.

Opodatkowany wywóz gotowego wina musującego.

1. Podatek od win musujących wytwórca winien uiścić przez umieszczenie znaczków podatkowych na flaszkach przed wywozem gotowego wina musującego ze składu podatkowego.

2. Każdy poszczególny wywóz gotowego wina musującego należy zgłosić u organu dozorującego pisemnie według załączonego wzoru (załącznik Nr. 3) tak wcześnie, aby organ dozorujący mógł zdążyć do wytwórni win musujących na zapowiedzianą godzinę wywozu; flaszki, zgłoszone do wywozu, muszą być w taki sposób ułożone, aby organ kontrolujący mógł się bez trudności przekonać o ilości flaszek, ich pojemności i należytem umieszczeniu znaczków podatkowych. Wynik czynności urzędowej należy wpisać na oznajmieniu; potwierdzone oznajmienie oddać wytwórcy wina musującego, który ma go dołączyć, jako załącznik do rejestru rozchodu. Jeżeli na zapowiedzianą godzinę organ dozorujący nie zjawi się, to wytwórca wina musującego może przedsięwziąć wywóz; organ kontroli skarbowej zaopatruje oznajmienie uwagą: „Nie interwenjowano“ i odsyła je wytwórcy wina musującego w celu dołączenia do rejestru rozchodu.

3. Wytwórca wina musującego jest wtedy uwolniony od każdorazowego zgłaszania każdego poszczególnego wywozu (ustęp 2), gdy o porach dnia (godzinach odprawy), podczas których te wywozy stale następują, doniesie pisemnie w dwuch egzemplarzach władzy skarbowej I instancji i ma w rękach urzędownie potwierdzony egzemplarz tego doniesienia. Prawo organów kontrolujących zbadania, czy wywożone wino musujące jest należycie zaopatrzone znaczkami podatkowemi, pozostaje w mocy, a wytwórca wina musującego jest obowiązany otworzyć w celu tego zbadania także już zamknięte posyłki. Jeżeli nie zachodzi żadne podejrzenie, ma się organ dozorujący ograniczyć przy tem do wyrywkowych prób. O zmianach godzin wywozu należy uprzednio donieść.

4. Ułatwienie, przyznane w ustępie 3, może władza skarbowa II instancji, w razie nadużycia, cofnąć; wytwórcy wina musującego, którzy zostali prawomocnie skazani za ukrócenie skarbowe, dotyczące podatku od win musujących, są wykluczeni od tego ułatwięnia.

§ 9.

Nieopodatkowany wywóz gotowego wina musującego za linję celną.

1. Wino musujące można bez uiszczenia podatku wywozić przez wszystkie główne urzędy celne i uboczne urzędy celne I klasy. Wywóz ma następować według przepisów celnych o towarach, których wywiezienie należy wykazać przy zastosowaniu postępowania konwojowego, przyczem jako urząd przekazujący występuje dozorujący organ, który jest obowiązany prowadzić rejestr wydanych kart konwojowych.

2. Każdy poszczególny wywóz ma być według wzoru (Załącznik Nr. 3) zgłoszony organowi dozorującemu i przez niego skontrolowany. Potwierdzone zgłoszenie należy dołączyć do rejestru rozchodu.

§ 10.

Wprowadzenie wina musującego przez linję celną.

1. Od wprowadzonego przez linję celną dla odbiorców w obrębie obszaru, na którym obowiązuje ustawa o winach musujących, i dostawianego tam do odprawy celnej wina musującego, które nie jest już znaczkami podatkowemi należycie zaopatrzone (ustęp 6), ani nie jest bezpośrednio opodatkowane (bez umieszczenia znaczków podatkowych, ustęp 5), należy uiścić podatek od win musujących przy odprawie celnej przez nałożenie znaczków podatkowych.

2. W deklaracji towaru dla odprawy celnej ma strona oprócz dat, potrzebnych dla postępowania celnego, podać: gatunek wina musującego (wino musujące z winogron albo owoców), wielkość i ilość flaszek.

3. Co do odprawy posyłek wina musującego, na podstawie wyniku oględzin, mają zastosowanie odnośne przepisy celne, z tem uzupełnieniem, że także daty miarodajne dla opodatkowania mają być przez urzędy celne stwierdzone i w dokumencie celnym uwidocznione.

4. Znaczki podatkowe mają strony nabyć i nałożyć przed lub podczas odprawy celnej na flaszkach z winem musującem; urzędy celne, w których okaże się regularne zapotrzebowanie znaczków do opodatkowania win musujących, mogą być przez władzę skarbową II instancji przeznaczone do wydawania znaczków do opodatkowania win musujących za gotówkę.

5. Co do wina musującego, nieprzeznaczonego do obrotu handlowego, nadchodzącego z zagranicy pocztą albo w obrocie podróżnym i granicznym, zezwala się na bezpośrednie uiszczenie podatku od wina musującego (bez nałożenia znacz-

ków podatkowych). W tych wypadkach należy z zachowaniem odpowiedniej ostrożności, wycisnąć na etykiecie flaszki pieczęć urzędową urzędu celnego.

6. Ministerstwo Skarbu zastrzega sobie zezwolenie zagranicznym wytwórcom wina musującego na nakładanie w przepisany sposób już za granicą znaczków podatkowych na flaszkach z winem musującem. Bliższe warunki zostaną podane w każdorazowem pozwoleniu. Strona mą w deklaracji towaru dla odprawy celnej podać oprócz dat wymienionych w ustępie 2 także okoliczność, że flaszki są już zaopatrzone znaczkami podatkowemi oraz nazwisko wytwórcy wina musującego.

Przy odprawie na podstawie wyniku oględzin ma urząd celny wymienić nazwisko wytwórcy wina musującego w dokumencie cłowym.

Przy odprawie takich posyłek—urząd celny winien się przekonać, czy pochodzą one od wytwórcy, posiadającego pozwolenie i wyrywkowo zbadać, czy flaszki są należycie zaopatrzone znaczkami podatkowemi. Na wypadek znalezienia przy oględzinach choćby tylko jednej flaszki, która nie jest należycie zaopatrzona znaczkiem podatkowym, należy całą posyłkę zbadać; takie flaszki mają być przez stronę dodatkowo, bez uwzględnienia znajdującego się może znaczka podatkowego, należycie znaczkami podatkowemi zaopatrzone lub pod kontrolą karty konwojowej napowrót za granicę odesłane. O tego rodzaju usterkach należy w każdym wypadku donosić wprost Ministerstwu Skarbu.

7. Jako próbki wolne od podatku traktuje się próbki, wchodzące przez linję celną pocztą, przewożone przez pocztę jako wzory, o ile według obowiązujących przepisów cłowych są uwolnione od dostawienia do urzędu celnego.

§ 11.

Spożycie gotowego wina musującego w obrębie wytwórni.

1. W ubikacjach wytwórni, włącznie ze składem podatkowym, wolno spożywać gotowe wino musujące tylko po przepisanem opodatkowaniu.

2. Próbki do kosztowania, które bierze się z gotowego, jednak jeszcze nieopodatkowanego wina musującego, nie podlegają podatkowi od win musujących, o ile kosztowanie następuje w ubikacji do tego przeznaczonej (§ 4a), w której nie wolno przechowywać zapasu gotowego wina musującego, przez wytwórcę lub jego funkcjonarjuszów i tylko w tym celu, aby sprawdzić smak wina musującego. Te próbki do kosztowania należy zapisać na rozchód w rejestrze rozchodu.

§ 12.

Kontrola.

1. Organa skarbowe, powołane do wykonywania postanowień ustawy o winach musujących są uprawnione wstępować do fabryk win musujących o każdej porze w czasie ruchu, — pozatem tylko w godzinach dziennych przedsiębrać dogląd, przeglądać zapiski, ustanowione przez władzę skarbową i przeprowadzać dochodzenia, potrzebne w celu kontroli.

2. Przedsiębiorcy i ich zastępcy są obowiązani udzielać kontrolującym organom skarbowym, niezbędnych wyjaśnień i dostarczać potrzebnej pomocy.

3. Urzędnikom skarbowym, zaopatrzonym w szczególne polecenie władzy skarbowej, należy oprócz tego dozwolić na żądanie, celem wykonania kontroli, wglądu do ksiąg przedsiębiorstwa, odnoszących się do wyrobu i sprzedaży wina musującego.

§ 13.

Kontrola sprzedawców i handlarzy wina musującego.

Osoby, które sprzedają, lub szynkują wino musujące, są obowiązane okazać swoje zapasy właściwemu organowi skarbowemu dla kontroli, wykazać na jego żądanie, skąd zapasy te pochodzą i czy zostały należycie opodatkowane. Osoby te obowiązane są prowadzić należycie rejestr przychodu i rozchodu wina musującego. Rejestr przychodu ma zawierać następujące rubryki: pozycję bieżącą, dzień, miesiąc i rok sprowadzenia, przedsiębiorstwo i miejscowość, skąd nadeszła przesyłka, ilość flaszek i rodzaj wina musującego.

Rejestr rozchodu zawierać ma: pozycję bieżącą rozchodu, dzień, miesiąc i rok rozchodu, nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy, a następnie ilość flaszek wina musującego gronowego (cała, pół i ¼ flaszki) i wina musującego owocowego (cała, pół i ¼ flaszki) i uwagi.

Do rejestru przychodu należy zaciągnąć natychmiast po otrzymaniu przesyłkę i wypełnić odnośne rubryki, a do odnośnej pozycji przychodu dołączyć otrzymany rachunek przedsiębiorstwa, od którego sprowadzono przesyłkę, pozycję rejestru rozchodu przedsiębiorstwa, które rachunek wystawiło; jeśli przesyłka nadeszła z zagranicy należy dołączyć do rejestru kwit celny.

Do rejestru rozchodu należy zapisać natychmiast po wydaniu każdą przesyłkę ściśle wedle rubryk, — a o ile chodzi o drobną całodzienną sprzedaż flaszkową — sumarycznie ilość sprzedanego wina.

Z końcem każdego miesiąca należy zestawić w rejestrze miesięczne przychody i rozchody — a z końcem roku zamknąć rejestr, wyprowadzić remanent i przenieść go jako taki do nowego rejestru przychodu. Rejestra te przechowuje się w przedsiębiorstwie. W chwili wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów o ujednostajnieniu opodatkowania wina, należy cały, znajdujący się, a zgłoszeniu podlegający zapas wina musującego zapisać na przychód do rejestru przychodu— a do tej pozycji dołączyć drugi egzemplarz zgłoszenia zapasów i pokwitowanie na zapłacony dodatkowy podatek.

Za należyte prowadzenie rejestru odpowiada sprzedający.

§ 14.

Dodatkowy podatek.

1. Wino musujące, znajdujące się dn. 1 grudnia 1921 r. poza wytwórnią wina musującego lub składu celnego, podlega dodatkowemu opodatkowaniu w wymiarze podanym w ustępie 4. Zapasy wina musującego, znajdujące się w fabrykach win musujących, muszą być w chwili wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów, a więc w dniu 1 grudnia 1921 r. przeniesione do składu podatko-

wego, skąd mogą być wywiezione dopiero po obanderolowaniu znaczkami podatkowemi.

2. Do win musujących, podlegających dodatkowemu podatkowi, należą wszystkie wina, wina owocowe (wina z owoców i jagód), napoje zawierające wino lub wino owocowe o zawartości alkoholu, ponad jeden procent objętości, z których przy otwarciu flaszki uchodzi burząc się kwas węglowy.

3. Uwolnienie od dodatkowego opodatkowania jest wino musujące, znajdujące się w posiadaniu gospodarstw domowych, które wina musującego, ani nie sprzedają, ani nie szynkują, jeżeli łączny zapas w całych flaszkach lub na całe flaszki przerachowany (ust. 4) wynosi nie więcej, jak 2 (dwie) sztuki; większe zapasy należy poddać w całości opodatkowaniu.

4. Dodatkowy podatek wynosi:

od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności ponad 425 do 850 centymetrów kubicznych (cała flaszka) w b. zaborze austrjackim 799 mk. 44 fen., w b. zaborze rosyjskim 800 mk., a w b. zaborze pruskim 797 mk., jeśli jednak udowodniono, że wino musujące jest sporządzone z wina owocowego — w b. zaborze austrjackim 399 mk. 86 fen., w b. zaborze rosyjskim 400 mk., a w b. zaborze pruskim 397 mk. 40 fen.;

od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności ponad 230 do 425 centymetrów kubicznych (pół flaszki) w b. zaborze austrjackim 399 mk. 72 fen., w b. zaborze rosyjskim 400 mk., w b. zaborze pruskim 398 mk. 50 fen., a od pół flaszki wina musującego owocowego w b. zaborze austrjackim 199 mk. 93 fen., w b. zaborze rosyjskim 200 mk., a w b. zaborze pruskim 199 mk. 70 fen.;

od flaszki musującego winogronowego o pojemności do 230 centymetrów kubicznych (ćwierć flaszki) w b. zaborze austrjackim 199 mk. 86 fen., w b. zaborze rosyjskim 200 mk., a w b. zaborze pruskim 199 mk. 25 fen., natomiast od takiej flaszki wina musującego owocowego w b. zaborze austrjackim 99 mk. 96 fen., w b. zaborze rosyjskim 100 mk., a w b. zaborze pruskim 99 mk. 85 fen.

Przy flaszkach, których pojemność jest większa, jak 850 centymetrów kubicznych, liczy się za każde dalsze chociażby tylko zaczęte 230 centymetrów kubicznych pojemności po jednej czwartej stopy podatkowej za całą flaszkę.

5. Wszystkie naczynia, zawierające wino musujące, są uważane za flaszki w myśl rozporządzenia Rady Ministrów.

§ 15.

Zgłoszenie zapasów.

1. Kto posiada w dniu 1 grudnia 1921 r. zapas wina musującego, podlegający dodatkowemu opodatkowaniu jest obowiązany zgłosić pisemnie według załączonego wzoru (załącznik Nr. 4) w 3 egzemplarzach, temu oddziałowi kontroli skarbowej, względnie urzędowi skarbowemu, w którego okręgu znajduje się zapas, podlegający zgłoszeniu, najpóźniej do 3 grudnia 1921 r., ilość i wielkość flaszek, gatunek wina musującego (wino musujące z winogron albo z owoców), tudzież miejscowość i ubikacje przechowania.

2. Gdyby wino musujące podlegające zgłoszeniu znajdowało się w transporcie, to obowiązek zgłoszenia i uiszczenia dodatkowego podatku ciąży na odbiorcy towaru, który ma wnieść zgłoszenie najpóźniej do 48 godzin po nadejściu posyłki.

3. Przedsiębiorstwa kolei żelaznych, żeglugi parowej tudzież poczty są obowiązane każdą przesyłkę wina musującego przyjętą przed 1 grudnia 1921 r. do przewozu dla odbiorcy, jednak do tego dnia nie wydaną, natychmiast po nadejściu do stacji wydania zgłosić w oddziele kontroli skarbowej względnie w urzędzie skabrowym, w którego okręgu ta stacja leży. Doniesienie to winno zawierać nazwisko nadawcy i odbiorcy tudzież podanie wagi brutto i rodzaju przesyłki.

4. Jeżeli przepisane zgłoszenie do dodatkowego opodatkowania zostaje zaniechane, albo jeżeli zgłoszono ilość wina wszelkiego rodzaju moszczu wina musującego więcej niż 5% mniejszą od ilości faktycznie stwierdzonej lub popełniono inne nieprawidłowości w zgłoszeniu, to należy przeciw winnemu wdrożyć śledztwo karno - skarbowe w myśl § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 700).

§ 16.

Urzędowe sprawdzenie.

1. Organ skarbowy, do którego wniesiono zgłoszenie zapasów, obowiązany jest sprawdzić dokładność zgłoszenia ewentualnie zażądać potrzebnych uzupełnień, a następnie przystąpić bezwłocznie do sprawdzenia zapasów.

Wynik sprawdzenia i sprawdzony zapas wina musującego, kwotę dodatkowego podatku i kasę poborową, w której tę kwotę należy uiścić, należy podać w 3 egzemplarzach zgłoszenia. Jeden egzemplarz zgłoszenia należy zwrócić zgłaszającemu zapas wina, drugi przesłać do kasy poborowej, a trzeci po uwidocznieniu w nim numeru kwitu kasowego przesłać za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do właściwej władzy skarbowej II instancji.

Zgłaszający obowiązany jest zapłacić przypadający dodatkowy podatek w ciągu 3 dni w kasie poborowej i okazać kwit organowi skarbowemu.

Zarachowanie wpłaconych kwot należy przeprowadzić w osobnym rejestrze podatkowym zaopatrzonym napisem „dodatkowy podatek od wina".

Osoby, które wino musujące sprzedają, albo szynkują, mają na flaszkach z winem musującem, o ile flaszki te nie były dotychczas zaopatrzone znaczkami podatkowemi, nalepić w ciągu 3 dni, nabyte na podstawie sprawdzonego przez organ skarbowy zgłoszenia zapasów w kasie poborowej, znaczki podatkowe i zawiadomią o tem organ skarbowy.

Gdyby na flaszkach z winem musującem nalepione były dawniejsze na niższą kwotę opiewające znaczki podatkowe — wówczas zgłaszający winien zapłacić wymierzony mu w zgłoszeniu zapasów dodatkowy podatek w gotówce w kasie poborowej do 3 dni i przedłożyć organowi skarbowemu kwit, poczem organ ten wyciśnie na etykiecie butelek z winem musującem pieczęć urzędową i adnotację, że podatek dodatkowy uiszczono.

§ 17.

Wytwórcy wina musującego obowiązani są cały zapas opasek podatkowych, zakupionych po dotychczas obowiązujących niższych cenach przedłożyć wraz z konsygnacją kasie poborowej do dodatkowego ostemplowania pieczęcią urzędową i zapłacić różnicę między dotychczasową, a obecną ceną sprzedaży — a kwit otrzymany dołączyć do rachunku opasek podatkowych.

Kasy poborowe obowiązane są pobrać dodatkowy podatek w rejestrze dodatkowych opłat od wina, odnośną konsygnację dołączyć do rejestru i wydać pokwitowanie odbioru podatku wpłacającemu wraz z przestemplowanemi opaskami podatkowemi.

Kasy poborowe, którym powierzono sprzedaż opasek podatkowych, powinny własny dotychczasowy zapas starych opasek podatkowych, opiewających na niższą kwotę, przestemplować pieczęcią urzędową i wydawać pobierającym je po nowych cenach.

§ 18.

Do końca grudnia 1921 r., t. j. do czasu kiedy kasy poborowe będą w stanie zaopatrzyć się w nowe opaski podatkowe do oklejania flaszek z winem musującem, zezwala się w obrocie wewnętrznym wypuszczać do wolnego obrotu wino musujące bez znaczków podatkowych pod warunkiem, iż przypadający podatek wpłacony będzie do kasy poborowej w gotówce, kwit dołączony do książki obrachunkowej wytwórni wina musującego, a na etykiecie flaszek z winem musującem umieszczoną będzie przez organ kontroli skarbowej adnotacja, iż wino musujące zostało należycie opodatkowane i będzie wyciśniętą pieczęć kontroli skarbowej.

§ 19.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1921 r.

§ 1 do § 13 włącznie i § 18 nie mają zastosowania na obszarze województw Pomorskiego i Poznańskiego.

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

(—) *Wybicki.*

(Dz. Ustaw Nr. 98 z d. 10/XII r. 1921, poz. 711).

Załącznik Nr. 1

(do § 6 rozp. M. Sk. z d. 24. XI. 21).

(strona pierwsza).

Dzielnica ....

Okręg Izby Skarbowej ....

Okręg kontrolny ....

REJESTR PRZYCHODU Nr. .... [1])

gotowego wina musującego z $\frac{\text{winogron}^{2)}}{\text{owoców}}$ złożonego w składzie podatkowym fabryki wina musującego ....

w .... l. k .... za czas od .... 19.........
do ....

ĆWIERĆROCZNE ZAMKNIĘCIE.

	Wino musujące we 1/1 flaszkach (ilość)	1/2	1/4		
Ogólny przychód					
Ogólny rozchód według rejestru rozchodu Nr.					
Pozostaje zapas rachunkowy					

Powyższy zapas rachunkowy przeniesiono do rejestru przychodu Nr. .... pod pozycją 1.

Ilość załączników ....

(strona druga).

Liczba porządkowa	Data zapisania	1/1 flaszki (ilość)	1/2	1/4			Powód przychodu	Podpis strony	UWAGA
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

[1]) Numerowanie rozpoczyna się na nowo w każdym roku kalendarzowym.
[2]) Nieodpowiednie należy skreślić.

Załącznik Nr. 2
(do § 6 rozp. M. Sk. z d. 24. XI. 21).

(strona pierwsza).

Dzielnica ....

Okręg Izby Skarbowej ....
Okręg kontrolny ....

REJESTR ROZCHODU Nr. ....[1])

wydanego na rozchód w składzie podatkowym fabryki win musujących ....

....

.... w .... l. k. ....

wina musującego z $\frac{\text{winogron}^{1)}}{\text{owoców}}$ za czas od .... 19 ..... do .... 19 .....

Ilość załączników ....

UWAGA. W kolumnie uwaga należy przy każdej pozycji, która dotyczy wywozów uwidocznić, czy idzie o wywóz opodatkowany lub nieopodatkowany.

(strona druga).

Liczba porządkowa	Data zapisania	1/1	1/2	1/4			Powód rozchodu	Podpis strony	UWAGA
		flaszki (ilość)							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Załącznik Nr. 3
(do § 8 i 9 rozp. M. Sk. z d. 24. XI. 21)

Dzielnica ....
Okręg Izby Skarbowej ....
Okręg kontrolny ....

Do poz. ..... rej. rozchodu Nr. ....
z dnia .... 19 .....

ZGŁOSZENIE

wywozu $\frac{\text{nieopodatkowanego}^{2)}}{\text{opodatkowanego}}$ wina musującego z $\frac{\text{winogron}}{\text{owoców}}$ z fabryki wina musującego ....

....

w .... l. k. ....

Ilość wywozonych						NAZWISKO	Miejsce zamieszkania	Kraj przeznaczenia
	1/1	1/2	1/4					
flaszek						Odbiorcy		
1	2	3	4	5	6	7	8	9
Razem . .								

.... dnia .... 19 ..... (Podpis strony) ....

ZAŁATWIENIE:

1. Wniesiono dnia .... 19 .....
2. Zapisano w rejestrze na wydane karty konwojowe pod poz. ....
3. Czy posyłka zgodna ze zgłoszeniem? ....
4. O ile posyłka nie jest zgodna ze zgłoszeniem? ....

....

....

(Podpis organu skarbowego) ....

[1]) Numerowanie rozpoczyna się na nowo w każdym roku kalendarzowym.
[2]) Nieodpowiednie należy skreślić.

Załącznik Nr. 4
(do § 15 rozp. M. Sk. z 24. XI. 21).

(strona pierwsza).

Dzielnica ....

Z G Ł O S Z E N I E

.... w .... jego zapasów wina musującego podlegającego dodatkowemu opodatkowaniu:

Miejsce przechowania wina musującego		Gatunek (wino musujące z winogron lub owoców)	ILOŚĆ					UWAGA
Miejscowość, ulica	Bliższe oznaczenie ubikacji w których wino musujące jest złożone		1/1	1/2	1/4			
			flaszek zapasu wina musującego					
1	2	3	4	5	6	7	8	9

.... dnia .... 19..........
(Podpis strony z podaniem stanowiska lub zatrudnienia) ....

(strona druga).

ZAŁATWIENIE:

1. Wniesiono dnia .... grudnia 19..... r.
2. Wynik przedsięwziętego dnia .... grudnia 19...... urzędowego sprawdzenia.
3. Rodzaj, ilość i wartość znaczków podatkowych, które należy nałożyć;
4. Wzmianka, czy znaczki podatkowe zostały już nałożone;
5. (Wypełnić i dołączyć poświadczanie złożenia podatku dodatkowego, o ile flaszki nie pozostały już zaopatrzone należytemi znaczkami podatkowemi).

Przypadający dodatkowy podatek .... mk. słowami .... mk, należy natychmiast w kasie skarbowej .... zapłacić bezpośrednio lub w obrocie Pocztowej Kasy Oszczędności, poczem znaczki podatkowe wymienione w ustępie 3. zostaną stronie przez kasę skarbową wydane względnie przesłane.

.... dnia .... 19........ r.

Podpis strony: Podpis organu skarbowego:

583.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu komunikuje: W dniu 1 grudnia 1921 r. wchodzi w życie rozporządzenie Rady Ministrów, wedle którego podatek spożywczy od wina musującego wynosi na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej: od całej flaszki wina musującego gronowego 800 mk., od wina musującego owocowego — 400 mk., od pół flaszki, względnie ćwierć flaszki połowę, względnie ¼ część powyższych opłat. Za całą flaszkę uważa się flaszkę o pojemności ponad 425 do 850 cent. kubicznych; za pół flaszki — o pojemności ponad 230 do 425 cm. kubicznych, za ¼ flaszki — flaszkę o pojemności do 230 cm. kub. Znajdujące się w dniu 1 grudnia 1921 r. w posiadaniu sprzedawców i osób prywatnych zapasy wina musującego podlegają dodatkowemu opodatkowaniu i mają być złożone w miejscowym urzędzie skarbowym do 3 grudnia 1921 r. U osób prywatnych od dodatkowego opodatkowania i od zgłoszenia wolne są dwie całe flaszki. Dodatkowy podatek wynosi różnicę między dotychczasowym a nowym podatkiem. Podatek spożywczy od wina musującego opłaca się za pomocą opasek podatkowych, nalepianych na flaszce.

(Monitor Polski Nr. 269, 1921 r.).

584.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 października 1921 roku

o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych.

Na mocy § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 628), w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu zarządza się, co następuje:

Obrót spirytusem wewnątrz kraju.

§ 1. Spirytus surowy wyrobiony w gorzelniach może być wywieziony z gorzelni tylko do wolnych składów, rafinerji spirytusu, zakładów denaturacyjnych, względnie do octowni, przydzielonych z poborem spirytusu do gorzelni. O ile gorzelnia posiada własny oddział rektyfikacyjny, spirytus rektyfikowany może być wywożony do fabryk wódek, do wolnych składów do przydzielonych im z poborem spirytusu zakładów, przera-

biających spirytus na cele techniczne. Z rafinerji, uznanych za wolny skład, tudzież z rafinerji w ogólności, spirytus rektyfikowany może być wywożony do likierni, dalej na zasadzie zezwoleń władzy skarbowej II instancji na cele lecznicze, do aptek, szpitali, octowni, zakładów denaturacyjnych i zakładów, przerabiających spirytus na cele techniczne.

Do konsumcji wewnątrz kraju mogą być wypuszczone z likierni do koncesjonowanych miejsc sprzedaży wódki gatunkowe (wódka, likiery, rozolisy, rum i t. p.) w naczyniach zamkniętych o maksymalnej zawartości alkoholu, unormowanej w art. 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 210). Naczynia z wódkami gatunkowemi winny być zaopatrzone: w etykietę likierni z uwidocznieniem na tejże firmy, nazwy i stopniowości, tudzież ilości wódki gatunkowej i w banderolę (opaskę), nalepioną na korku i bokach szyjki naczynia. Banderole należy nabywać w kasie skarbowej po cenie kosztów nakładu.

§ 2. Akcyzę, w unormowanej w § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. o opodatkowaniu spirytusu i wyrobów wódczanych wysokości, pobiera się w pełnej wysokości od spirytusu, przeznaczonego na cele konsumcyjne, dla aptek, zakładów farmaceutycznych, perfumeryjnych, kosmetycznych. Od spirytusu, przeznaczonego dla szpitali publicznych (rządowych, komunalnych, miejskich dobroczynnych), do celów leczniczych i do przyrządzania lekarstw w aptekach szpitalnych, tudzież do robót w pracowniach przy zakładach naukowych i tych zakładach doświadczalnych, które założono w celach ogólno-społecznych, zniża się akcyzę na 10%, dla innych celów technicznych na 20% każdorazowego podatku spożywczego.

Od akcyzy zwalnia się spirytus, przeznaczony do wyrobu octu, do ogrzewania, opalania i do poruszania silników oraz dla specjalnych celów technicznych na wniosek Ministerstwa Przemysłu i Handlu, tudzież zaniki spirytusu w dozwolonych granicach.

Spirytus, korzystający z ulg lub zwolnienia od podatku, przeznaczony do celów technicznych, do wyrobu octu, ogrzewania, opalania i poruszania silników, musi być zdenaturowany w sposób, wykluczający użycie go jako napoju alkoholowego.

Zezwolenie na pobór spirytusu do celów, wymienionych w ustępie 2 niniejszego paragrafu, udziela władza skarbowa II instancji, na prośbę odnośnego przedsiębiorstwa, zaopatrzoną w poświadczenie władzy przemysłowej II instancji co do ilości zapotrzebowania, i przypilnuje należyte skażenie spirytusu środkami skażającemi, dostarczonemi przez przedsiębiorstwo. Zezwolenia na pobór spirytusu dla aptek, szpitali publicznych i na cele naukowe udziela władza skarbowa II instancji na prośbę odnośnych zakładów, zaopatrzoną w poświadczenie odnośnego Ministerstwa, względnie upoważnionej przez nie władzy II instancji co do ilości zapotrzebowania.

Termin płatności podatku spożywczego (akcyzy).

§ 3. Podatek spożywczy (akcyzę) należy uiścić w kasie skarbowej, podanej do wiadomości przedsiębiorstwa, przed oznajmieniem wywozu spirytusu z zakładu gorzelnianego lub wolnego składu, według ilości alkoholu, zawartego w spirytusie, który ma się wywieźć. Podatek spożywczy uiszcza się na zasadzie oznajmienia, sporządzonego i wniesionego przez wywożącego spirytus w 1 egzemplarzu do kasy skarbowej. W oznajmieniu należy podać ilość mającego się wywieźć spirytusu w stopniach hektolitrowych alkoholu, cel na jaki spirytus jest przeznaczony, i stopę podatkową. Od wpłaconych sum podatku spożywczego nie przyznaje się wpłacającemu żadnego opustu (dyskonta).

Na wpłaconą sumę podatku spożywczego wystawia kasa skarbowa wpłacającemu pokwitowanie odbioru (boletę) i zawiadamia organ skarbowy, dozorujący przedsiębiorstwo, z którego spirytus ma się wywieźć, o wystawieniu pokwitowania odbioru (bolety) podając zarazem datę, liczbę, koszta, jako też nazwisko wpłacającego i kwotę, na którą opiewa kwit.

Kredytowanie podatku.

§ 4. Podatek od spirytusu może być w wyjątkowych wypadkach pokredytowany najwyżej na 3 miesiące. W ciągu kampanji 1921/2 i 1922/3 może być kredyt udzielany tylko w wyjątkowych wypadkach i to na specjalne zezwolenie Ministerstwa Skarbu.

Termin kredytu liczy się od 1 dnia miesiąca, następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym skorzystano z kredytu.

Od otrzymania pozwolenia na kredyt są wyłączeni:

a) ci, którzy zostali uznani winnymi zbrodni, pochodzącej z chciwości, występku lub przekroczenia tego rodzaju, albo przemytnictwa, albo defraudacji skarbowej;

b) ci, do których majątku otwarto konkurs.

Pokredytowane kwoty płacić należy z końcem 3-go miesiąca, po upływie tego miesiąca, w którym faktycznie skorzystano z kredytu, a od pokredytowanych kwot opłaca osoba, której udzielono kredytu, 6% zaś odsetki, za czas od pierwszego dnia miesiąca następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym skorzystano z kredytu, aż włącznie do dnia, w którym zapłata następuje.

Kto kwot pokredytowanych nie zapłaci w terminie, do którego je pokredytowano, traci pozwolenie kredytu na pozostałą część kampanji i można mu odmówić kredytu na następną kampanję.

1. O pozwolenie pokredytowania podatku od spirytusu należy prosić izbę skarbową.

W razie udzielenia kredytu wyznacza izba urząd poborowy, powołany do wystawiania bolet kredytowych i daje mu odpowiednie polecenie.

2. Kredytu podatkowego udziela się najwyżej dla należytości skarbowej, powstającej w ciągu jednej kampanji, i tylko pod warunkiem złożenia dostatecznego pokrycia. Celem odnowienia pozwolenia nie potrzeba jednak odnawiać zabezpieczenia dla kwoty podatku, który ma być pokredytowany, lecz można pozostawić złożone już zabezpieczenie, o ile nie zostało w tym względzie ograniczone także na drugą i dalszą kampanję pod warunkiem, że nie zaszły żadne okoliczności, które, zdaniem władzy skarbowej, zmieniły wartość złożonego zabezpieczenia w sposób narażający Skarb Państwa.

Wogóle w kwotę kredytu, dozwolonego na podstawie zabezpieczenia, nie wlicza się pokredytowanych wprawdzie, ale już zapłaconych kwot. Jeżeli więc np., obowiązany do płacenia podatku z dozwolonego mu kredytu w wysokości 500,000 mk. skorzystał już do wysokości 390,000 mk., ale zanim skorzystał z kredytu dla nowej należytości podatkowej, zapłacił na poczet kredytu gotówką 40.000 mk., to dla nowej należytości rozporządza jeszcze kredytem w kwocie 150.000 mk. i jeżeli, przed skorzystaniem z kredytu dla dalszej nowej należytości, zapłacił już gotówką całą pokredytowaną kwotę, to rozporządzać będzie dla kredytu nowej należytości znowu całym przyznanym kredytem w kwocie 500.000 mk.

Kredytu udziela się tylko takim przedsiębiorstwom, których należytość podatkowa w ciągu kampanji dosięga przynajmniej kwoty 500.000 mk.

Izba skarbowa rozstrzyga we własnym zakresie działania, czy zachodzą warunki kredytu i w jakiej rozciągłości go przyznaje. Pozwolenie kredytowania za osobistą poręką zastrzega się Ministerstwu Skarbu.

O rozstrzygnięciu zawiadamia się pisemnie interesowanych.

3. Zabezpieczenie można złożyć w następujący sposób:

A) W gotówce.

B) Przez zapis i złożenie papierów wartościowych.

W tym celu mogą być złożone, jako kaucja:

a) wszelkie papiery długu Państwa;

b) wszystkie pierwszorzędne obligacje kolei żelaznych, o ile posiadają gwarancję Państwa co do oprocentowania i odpłaty kapitału;

c) wszystkie inne polskie papiery wartościowe (listy zastawne, obligacje indemnizacyjne, obligacje pożyczek krajowych i komunalnych), które uznano ustawą, jako nadające się do lokowania pieniędzy pupilarnych, na co starający się o kredyt ma przedstawić dowód.

Papiery, wymienione pod lit. a), przyjmuje się według podanego ostatniego kursu dziennego, notowanego na giełdzie, o ile nie jest notowany dawniej, jak przed 14 dniami, ale nie ponad wartość nominalną, zaś papiery wymienione pod lit. b) i c) tylko do dwóch trzecich (⅔) części wyżej oznaczonej wartości kursowej.

Do złożonych papierów wartościowych należy dołączyć zapis kaucyjny podług dołączonego wzoru Nr. 1, w którym jest wyrażone, że one odpowiadają za pokredytowane należytości skarbowe.

C) Zapisem hipotecznym, zawierającym taką samą klauzulę według dołączonego wzoru Nr. II, o ile zachodzą ustawowe warunki pupilarnego zabezpieczenia. Jeżeli zapis hipoteczny daje inna osoba, aniżeli obowiązana do płacenia podatku, powinien właściciel hipoteki przyjąć odpowiedzialność do niepodzielnej ręki razem z obowiązanym do płacenia należytości. Jeżeli idzie o budynki, w których wyrabia się trunki, względnie drożdże, natenczas sprzęty i przyrządy, służące do ruchu tego przedsiębiorstwa, chociażby były trwale połączone z budynkiem (wmurowane, przynitowane i gwoździami przybite) należy wyłączyć z ogólnej wartości, przyjętej dla oznaczenia wysokości zabezpieczenia przy oszacowaniu. Oszacowanie musi być sądownie przeprowadzone. Przy oznaczeniu wartości nieruchomości, podlegającej podatkowi gruntowemu, można dla hipotecznego zabezpieczenia należytości skarbowej przyjąć stokrotny podatek gruntowy, jako wartość nieruchomości.

D) Przez porękę zakładów kredytowych, podlegających rządowemu nadzorowi, pod następującemi warunkami:

a) zakład kredytowy, który chce dać porękę, winien na dotyczącą kampanję uzyskać pozwolenie Ministerstwa Skarbu do dawania poręki za kredytowane należytości skarbowe od spirytusu, a kwota, na którą opiewa dokument poręki, nie może przekraczać ogólnej poręki, wyrażonej w tem pozwoleniu, względnie jej części jeszcze nie użytej;

b) należytość skarbowa, która ma być zapłacona w ciągu jednej kampanji, musi dosięgać kwoty conajmniej 1 miljona marek;

c) żaden dokument poręki, wydany przez zakład kredytowy, występujący jako poręczyciel, nie może opiewać na kwotę niższą jak 1 miljon marek.

W jakiej formie należy układać dokumenta poręki, które ma się złożyć, wskazuje dołączony wzór Nr. III.

Pozwolenie, udzielone takiemu zakładowi kredytowemu może Ministerstwo Skarbu odebrać w tym wypadku, jeżeli właściwy zakład kredytowy znalazł się w takiem położeniu, że pokredytowanego podatku nie można nadal uważać za całkowicie zabezpieczony. Odnośni posiadacze kredytu są obowiązani, na wypadek takiego odebrania, albo kwoty pokredytowane za poręką właściwego zakładu kredytowego i jeszcze zaległe zapłacić gotówką w terminie, jaki w każdym wypadku się wyznaczy, albo dla tych kwot złożyć inne zabezpieczenie, któreby można przyjąć według tego rozporządzenia wykonawczego.

Mimo odebrania pozwolenia do dawania poręki pozostaje właściwy zakład kredytowy odpowiedzialnym za wspomniane wyżej kwoty.

E) Przez osobistą porękę według następujących postanowień:

a) porękę muszą dać conajmniej trzej wypłatni poręczyciele, którzy posiadają obywatelstwo w Państwie Polskiem, tamże są zamieszkali i nie są wykluczeni od uprawnienia do żądania kredytu, a to dokumentem solidarnej poręki, który należy wystawić według dołączonego wzoru Nr. III.

Wypłatność poręczycieli do wysokości sumy, którą się ma zabezpieczyć, należy stwierdzić świadectwem władzy politycznej I instancji:

b) podatek, względnie należytości, które mają być zapłacone w ciągu jednej kampanji muszą dosięgać kwoty conajmniej 200,000 mk.:

c) żaden dokument solidarnej poręki, wydany przez poręczycieli, nie może opiewać na mniejszą aniżeli tę kwotę.

Izba skarbowa ma zbadać wniesione prośby, a mianowicie szczególnie w tym kierunku, czy przeciw przyjęciu poręczycieli nie zachodzą żadne wątpliwości i następnie po uzupełnieniu, jeżeli go potrzeba, przedstawić Ministerstwu Skarbu.

4. Pozwolenie na kredyt gaśnie natychmiast, jeżeli posiadacz kredytu wstrzyma lub zawiesi wypłaty, albo jeżeli otwarto konkurs do jego majątku, wreszcie w razie zabezpieczenia przez osobistą porękę, lub też jeżeli jeden z wyżej wymienionych wypadków zajdzie tylko co do jednego poręczyciela.

Dokumenta poręki muszą być legalizowane.

O wywozie spirytusu z gorzelni, opłacającej podatek spożywczy, względnie wolnego składu spirytusu lub z rafinerji spirytusu uznanej za wolny skład.

§ 5. Z zakładu gorzelnianego albo z wolnego składu spirytusu lub z rafinerji, uznanej za wolny skład, można wywieźć spirytus bez opłaty lub za opłatą podatku spożywczego.

Bez opłaty podatku spożywczego można wywieźć spirytus, gdy:

a) spirytus, na którym ciąży podatek spożywczy, przenosi się do wolnego składu, względnie rafinerji, uznanej za wolny skład, albo

b) gdy spirytus, przeznaczony jest do uwolnionego od podatku użycia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Z zakładu gorzelnianego, z wolnego składu lub z rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, nie wolno wywieźć mniej, niż jeden hektolitr spirytusu, wyjąwszy ten wypadek, że przez oznajmiony wywóz zapas wódki zupełnie został wyczerpany.

Jeżeli spirytus, na którym ciąży podatek spożywczy, wysłany został drogą przekazu urzędowego z zakładu gorzelnianego, z wolnego składu lub z rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, a w oznaczonym w oznajmieniu wywozu, stosownie do okoliczności, obliczonym terminie nie nadejdzie na miejsce przeznaczenia, natenczas władza skarbowa I instancji, na doniesienie kontroli skarbowej, zbada przyczynę niedostarczenia przesyłki. Gdyby wynik dochodzeń wykazał, że przesyłka przekazana zaginęła w drodze, natenczas przedsiębiorca gorzelni, wolnego składu, względnie rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, lub też jeżeli kupujący spirytus wysłał, — ten ostatni winien zapłacić ciążący na tym spirytusie podatek spożywczy. Ten obowiązek zapłaty odnosi się także do tej ilości spirytusu, której w przekazanej przesyłce brakuje ponad dowolną normę zaniku drogowego, a co do której nie udowodniono, że podczas transportu uległa zniszczeniu.

Zresztą, do transportu spirytusu, na którym ciąży podatek spożywczy, mają być stosowane postanowienia, tyczące się transportu przekazanych nieocłonych towarów zagranicznych.

Jeżeli ten, któremu został przekazany spirytus z ciążącym na nim podatkiem spożywczym, nie może przyjąć przesyłki, ponieważ nie ma pozwolenia na wolny skład, albo umieszczenie przesyłki w jego składzie wolnym jest niedopuszczalne, albo jeżeli odmawia przyjęcia — natenczas posyłający obowiązany jest w ciągu 14 dni, albo napowrót przywieźć spirytus do gorzelni, z której go wysłano, albo umieścić go w innym wolnym składzie spirytusu, albo też, pod rygorem egzekucji, zapłacić podatek spożywczy i odstąpić spirytus tylko do wymienionych w § 1 zakładów.

Jeżeli spirytus ma być wzięty napowrót do zakładu gorzelnianego lub też umieszczony w innym wolnym składzie, albo przekazany za opłatę podatku do innych zakładów w myśl § 1, ma posyłający zawiadomić o tem najbliższy organ skarbowy.

Sposób odprawy spirytusu regulują obowiązujące w poszczególnych dzielnicach przepisy.

Książki i wykazy (zapiski).

§ 6. Sposób prowadzenia książek i wykazów w gorzelniach i wolnych składach unormowany jest w obowiązujących w poszczególnych dzielnicach przepisach wykonawczych.

Skonstatowanie wyrobionej ilości alkoholu, względnie obrachunek.

§ 7. Z końcem każdego miesięcznego okresu ruchu należy w gorzelniach, a z końcem każdego kwartału w wolnych składach przeprowadzić w książkach i obrachunek wyrobionych i wywiezionych w ciągu tego okresu ilości spirytusu. O ile idzie o obrachunek wolnego składu — stanowią przychód niewyrobione, lecz wyprowadzone do wolnego składu ilości spirytusu z gorzelni lub innych wolnych składów.

Różnica między przychodem a rozchodem daje zapas według książek. Wyprowadzony zapas w książkach należy porównać ze znalezionym faktycznym zapasem spirytusu (zapasem rzeczywistym), obliczonym w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia i ustalić ewentualny ubytek lub nadwyżkę.

Obrachunek, który podpisać ma kierownik ruchu odnośnego przedsiębiorstwa i organ skarbowy, przedstawia się władzy skarbowej I instancji do władzy skarbowej II instancji.

Na podstawie tych obrachunków sporządza władza skarbowa II instancji dokładny wykaz obrotu spirytusu swego okręgu i przedstawia go do końca miesiąca następującego, po upływie miesiąca obrachunkowego Departamentowi Akcyz i Monopolów w Warszawie. Wykaz ten zawierać ma:

a) ilość surowego spirytusu, pozostałego z poprzedniego miesiąca;

b) ilość otrzymanego surowego spirytusu;

c) przychód ogólny;

d) rozchód surowego spirytusu z wyszczególnieniem, ile spirytusu wydano do rektyfikacji, do octowni, ile zdenaturowano i na jakie cele i t. d.;

e) pozostałość surowego spirytusu na miesiąc następny;

f) kwotę pozostałego z poprzedniego miesiąca niedoboru lub nadpłaty podatku spożywczego;

g) należny za rozchód miesięczny i ubytki podatek spożywczy;

h) ogólną należność podatku spożywczego:

i) wpłaconą do kas skarbowych ogólną kwotę podatku spożywczego za miesiąc sprawozdawczy;

j) umorzone lub skreślone z rachunku kwoty tego podatku z wyszczególnieniem, z jakiego tytułu umorzenie lub skreślenie nastąpiło, wreszcie

k) kwotę pozostałego na następny miesiąc niedoboru lub nadpłaty z wyszczególnieniem rodzajów niedoboru (np. odroczenie za kaucją).

W pierwszym wykazie sporządzonym za miesiąc listopad 1921 r. winny władze skarbowe II instancji uwidocznić dane za cały czas, od początku bieżącej kampanji do 30 listopada 1921 r.

1. Badanie zapasów w gorzelniach i wolnych składach.

§8. W gorzelniach powinno się odbywać regularne badanie zapasów po upływie każdego mie-

sięcznego okresu oznajmienia, natychmiast po skonstatowaniu wyrobionej ilości alkoholu natomiast w wolnych składach i w rafinerjach spirytusu, uznanych za wolne składy zbadanie zapasów powinno się odbywać ćwierćrocznie.

Prócz tego należy w interesie dochodów skarbowych od czasu do czasu, badać zapasy spirytusu niespodzianie.

Przy sposobności rewizji winny organy skarbowe przekonywać się także o każdoczesnym stanie zapasów spirytusu, jednakowoż w tym celu nie jest konieczne formalne zbadanie zapasów, wystarczy raczej przedsięwzięcie prób wyrywkowych. Dopiero, gdyby przy tych próbach okazało się podejrzenie nieoznajmionego wywozu wódki, albo inna jaka wątpliwość, należy przystąpić do niespodzianego formalnego zbadania zapasów, do którego za podstawę można wziąć zawartość alkoholu, liczoną przy ostatnim obrachunku z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania.

W drugiej połowie ostatniego miesiąca każdego roku obrachunkowego należy dla zakończenia kampanji przeprowadzić zbadanie zapasów we wszystkich gorzelniach, opłacających podatek konsumcyjny i w wolnych składach, wykaz zaś skonstatowanego przy tem zapasu alkoholu należy przesłać władzy skarbowej pierwszej instancji i to oddzielnie, według obu stóp podatku.

Władze skarbowe pierwszej instancji winne przedstawione przez podwładne organa wykazy ilości alkoholu skonstatowanych z końcem rocznej kampanji w poszczególnych gorzelniach i wolnych składach wódki zbierać i zestawić w ogólnym wykazie, w którym wymienia się w alfabetycznym porządku wszystkie istniejące w okręgu gorzelnie, wolne składy wódki i rafinerje wódki, uznane za wolne składy.

Zbadany zapas alkoholu należy uwidocznić przy każdem przedsiębiorstwie, na końcu zaś wykazu sumę wszystkich zapasów alkoholu w stopniach hektolitrowych i to oddzielnie, według obu stóp podatku.

Tak sporządzone wykazy należy następnie, najpóźniej do 10 września każdego roku odesłać wyłącznie tylko do departamentu VI Ministerstwa Skarbu.

2. Sposób postępowania przy badaniu zapasów.

Przedsiębiorca gorzelni, względnie wolnego składu, obowiązany jest przy regularnych badaniach zapasów, przedstawić w dniu badania organom skarbowym, przybyłym celem zbadania zapasów, oświadczenie, co do stanu zapasów, obejmujące wszystkie w gorzelni lub wolnym składzie znajdujące się ilości alkoholu, na których ciąży podatek konsumcyjny. Oświadczenie takie należy sporządzić według dołączonego wzoru Nr. IV.

Przy badaniu zapasów alkoholu obowiązany jest przedsiębiorca lub tegoż zastępca pomagać organom skarbowym pod każdym względem. W szczególności winien się postarać, aby organom skarbowym dostarczono do pomocy robotników, potrzebnych przy badaniu zapasów.

O ile władza skarbowa I instancji nie wyda innego zarządzenia, powinien zbadanie zapasów w gorzelniach i wolnych składach przedsięwziąć inspektor kontroli skarbowej, wraz z drugim organem kontroli skarbowej w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

W przedsiębiorstwach, połączonych miejscowo z rafinerją wódki, uznaną za wolny skład, należy zbadanie zapasów przedsięwziąć wspólnie dla obu gałęzi przemysłu.

W tym celu, należy podług przepisu zamknąć oba rachunki podatku konsumcyjnego i obliczyć rachunkowe zapasy. Gdyby z porównania ogólnego, obliczonego na podstawie ksiąg rachunkowego zapasu z ogólnym zapasem istotnie znalezionym, okazały się następnie nadwyżki lub ubytki, należy je w miarę obliczonych w książkach przychodów rozdzielić znowu między oba rachunki.

O nieprzewidzianem i nieuniknionem zdarzeniu winien na piśmie donieść przedsiębiorca, pod groźbą utraty prawa żądania odpisania podatku konsumcyjnego zawsze władzy skarbowej pierwszej instancji, w przeciągu 24 godzin od chwili, w której o przeszkodzie dowiedział się, a jeżeli nie on sam przedsiębiorstwem kieruje, to jego zastępca. Gdyby zaś między siedzibą władzy, a miejscowością, w której leży przedsiębiorstwo, istniało połączenie telegraficzne, należy doniesienie przesłać także drogą telegraficzną. Doniesienie, wniesione w inny sposób lub do innego organu skarbowego, nie może zastąpić doniesienia wyżej wspomnianego. Na podstawie takiego doniesienia zarządza władza skarbowa I instancji przeprowadzenie dochodzeń, celem ustalenia faktycznego stanu rzeczy.

Organ skarbowy, przeznaczony do dozoru przedsiębiorstwa, obowiązany jest skonstatować nieprzewidzianą i nieuniknioną przeszkodę, wobec której ma odpaść żądanie dodatkowej zapłaty za ubytek, skonstatowany przy zbadaniu zapasów. Organ ten winien w odnośnym protokóle skonstatowania szczegółowo przedstawić istotne stosunki, wśród których powstał ubytek alkoholu, jako też jakość przyczyn, które wywołały te stosunki.

3. Oznaczenie ilości spirytusu.

Ilość spirytusu, znajdującego się w beczkach transportowych, oznacza się na podstawie znaku cechowniczego, w innych naczyniach do przechowania na podstawie pojemności, zbadanej przez organ skarbowy nalewem wody.

Prawdziwą zawartość beczek nie pełnych można zbadać za pomocą dolania i odlania, albo beczkomierzem Matievica, jeżeli go zaś niema pod ręką, za pomocą rzeczywistego odmierzenia, albo za pomocą zbadania wagi netto i obliczenia z tej wagi ilości litrów.

W zbiornikach oznacza się ilość spirytusu, według urzędownie zabezpieczonej podziałki, umieszczonej obok wskaźnika (płynowskazu), względnie za pomocą urzędownie w tym celu sporządzonych karbników.

Ponieważ jednak spirytus zajmuje przy różnych temperaturach, także różną objętość, potrzeba jeszcze, dla dokładnego oznaczenia ilości płynu, spostrzeżoną pozorną objętość zredukować na rzeczywistą objętość, przy temperaturze normalnej: 12° Reamur'a.

W razie wyczerpania zapasów muszą naczynia do przechowywania być całkowicie próżne. Jeżeli się je przepłukuje nieco wodą i uzyskanego przytem płynu, zawierającego alkohol nie wylewa do kanału, to należy ten płyn uważać jako wódkę.

Natomiast wolno próżne naczynia do przechowywania napełniać wodą, aby się nie psuły.

(Spirytus właśnie do odprawy przygotowywany, względnie już urzędownie załatwiony, jednakowoż jeszcze nie wstawiony w rozchód w rachunku podatku konsumcyjnego, należy wliczyć do stanu zapasów).

W rafinerjach spirytusu, albo takich gorzelniach, które równocześnie rafinują spirytus i są w ruchu podczas zbadania zapasów, należy oznaczyć także ilość spirytusu, znajdującą się w aparatach rektyfikacyjnych, względnie w filtrach.

W tym celu oznacza się naprzód, ile litrów obejmuje jednodniowe napełnienie każdego filtra i jaką ilość spirytusu użyto pierwotnie do zwilżenia płynu węglowego. Obie te ilości dodane, dają w przybliżeniu zawartość wódki w jednym filtrze.

4. Oznaczenie zawartości alkoholu.

Zawartość alkoholu należy oznaczyć dla każdego naczynia w przepisany sposób, za pomocą studzielnego alkoholometra i to dopiero po zbadaniu ilości. Oznaczanie zawartości alkoholu na podstawie tak zwanych prób przeciętnych nie jest dozwolone.

Organa skarbowe winne zawartość alkoholu badać z największą starannością i używać przytem tylko zgodnych z przepisami baraszówek, jako też urzędowego alkoholometra.

5. Protokół.

O każdem zbadaniu zapasów należy spisać według dołączonego wzoru Nr. V osobny protokół w dwóch egzemplarzach, w których należy dokładnie wypełnić przepisane przedziałki. Jeden egzemplarz protokółu, który strona ma również podpisać, należy dołączyć do rachunku podatku konsumcyjnego i tam go przechowywać.

(Natomiast do drugiego egzemplarza należy dołączyć na końcu odpis dokonanego zamknięcia rachunku podatku konsumcyjnego, z którego musi być widoczną także wysokość zaniku składowego, ewentualnie także rafinacyjnego, przyjętego w rachunku, następnie należy ten egzemplarz odesłać za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do władzy skarbowej II instancji. W razie rażąco wielkich ubytków należy wdrożyć dochodzenia z powodu podejrzenia o nieoznajmiony wywóz alkoholu).

6. Ubytki i nadwyżki.

Zbadany w powyższy sposób rzeczywisty zapas alkoholu porównuje się z zapasem w książkach, wypadającym według zamknięcia rachunku.

Jeżeli zapas według książek jest większy, aniżeli zapas rzeczywisty, to różnica daje ubytek, jeżeli natomiast zapas w książkach jest mniejszy, aniżeli zapas rzeczywisty, to różnica okazuje nadwyżkę.

Po dokonanem w ten sposób oznaczeniu ubytków lub nadwyżek, oblicza się, w jakim stosunku procentowym stoją one do ilości alkoholu, przyjętych w przychodzie, włącznie z pozostałym zapasem, według książek od czasu bezpośrednio poprzedniego zbadania zapasów. Powyższe ilości alkoholu oblicza się z zeszytu dla przychodu rachunku podatku konsumcyjnego (księgi magazynowej).

Jeżeli ubytek przekracza 3% ilości alkoholu, przyjętych w przychodzie, od czasu bezpośrednio poprzedniego zbadania zapasów, włącznie z pozostałym zapasem w książkach, to należy od tego ubytku odjąć największy dozwolony zanik (zanik składowy, względnie także rafinacyjny). Za wypadającą następnie jeszcze resztę, winien przedsiębiorca, wyjąwszy w razie nieprzewidzianego i nieuniknionego zdarzenia (§ 8, p. 2, ustęp b) zapłacić podatek konsumcyjny w ciągu trzech dni po skonstatowaniu ubytku, pod zagrożeniem egzekucji, przyczem wolno podatek konsumcyjny policzyć według wyższej lub niższej stopy, o ile wogóle jeszcze jaka ilość alkoholu, według niższej stopy podatku konsumcyjnego jest do rozporządzenia.

Podatek konsumcyjny, przypadający za skonstatowany ubytek, podaje się do wiadomości przedsiębiorcy orzeczeniem według wzoru Nr. VI.

To urzędowe orzeczenie, podpisane przez przedsiębiorcę, lub tegoż zastępcę, jako też przez organ skarbowy, należy przesłać bezzwłocznie urzędowi poborowemu, któremu przydzielono przedsiębiorstwo, celem płacenia podatku konsumcyjnego.

Gdyby zapadłego podatku nie uiszczono najpóźniej w ciągu trzech dni, po spisaniu urzędowego orzeczenia, to urząd poborowy powinien bez zwłoki donieść o tem przełożonej władzy skarbowej I instancji; władza ta powinna natychmiast wdrożyć kroki, celem przymusowego ściągnięcia zaległości.

Podatki takie należy zaciągać do ksiąg w taki sam sposób, jak przy wywozie opłatnym, tylko na odwrotnej stronie bolety płatniczej należy nadmienić, że zapłata nastąpiła na podstawie orzeczenia urzędowego.

Ubytek, za który po odciągnięciu dozwolonego największego zaniku ma się zapłacić podatek, należy wstawić w rozchód w zeszycie rachunku dla rozchodu według tej stopy podatku, według której podatek wymierzono, zaś w zeszycie dla przychodu tegoż rachunku notuje się go jako ubytek, od którego ma się zapłacić podatek.

Jeżeli natomiast okaże się ubytek, wynoszący 3 lub poniżej 3%, to nie żąda się natychmiastowego płacenia podatku, ale ubytek ten uważa się, jako potrącalny przy końcowym obrachunku.

Także od ubytków, wynoszących 3 lub niżej 3%, należy wprzód odjąć dozwolony największy zanik i tylko resztę, jeżeli jaka wypada, wstawia się w rozchód rachunku podatku konsumcyjnego, jednakowoż ze względu na przeciwstawienie rachunkowe, które dopiero z końcem kampanji, ma miejsce, zawsze według wyższej stopy podatku. Równocześnie należy ten ubytek zanotować w zeszycie rachunku dla przychodu, jako ubytek potrącalny.

Jeżeli ubytek jest równy, albo mniejszy od dozwolonego największego zaniku, to odpada jakiekolwiek dalsze zarachowywanie tego ubytku.

Jeżeli z porównania zbadanego zapasu z zapasem, który, według ksiąg, powinien się znajdować, wypada nadwyżka, to należy ją, bez względu na to, czy przekracza, albo nie przekracza 3% ilości przyjętych w przychodzie włącznie z pozosta-

łym zapasem według książek do czasu bezpośrednio poprzedniego zbadania zapasów, wstawić w przychód w zeszycie rachunku dla przychodu.

Równocześnie należy nadwyżkę zanotować w zeszycie rachunku dla przychodu, jeżeli przekracza 3%, jako niepotrącalną, jeżeli wynosi 3% lub mniej, jako potrącalną.

W razie skonstatowania nadwyżek nie zwraca się wcale uwagi na dozwolony największy zanik.

7. Zaniki.

Zaniki wstawia się w wydatek, nie jak dotychczas jeszcze przed zamknięciem rachunku, tylko, jak to powyżej powiedziano, dopiero w porównaniu ze skonstatowanemi ubytkami i tylko wtedy wciąga się je w rachunek w pełni, jeżeli są mniejsze, albo równie wielkie, jak ubytek. Jeżeli są większe, aniżeli ubytek, to tylko ten ubytek zarachowuje się jako zanik.

Podział zaników, obliczonych w ten sposób przy poszczególnych zbadaniach zapasów, następuje według obu stóp podatkowych w takim stosunku, w jakim w chwili zbadania zapasów, stoją do siebie ilości alkoholu, które, od czasu ostatniego zbadania zapasów, wstawiono w rozchód, według wyższej lub niższej stopy podatku.

Jeżeli np. *a* przedstawia ilość alkoholu, wywiezionego po niższej stopie, *b* ilość alkoholu wywiezionego po wyższej stopie *s* zaś ubytek, który jako zanik należy zarachować, to ilość alkoholu, przedstawiająca *a* można znaleźć według proporcji $x : a = s : (a + b)$, ilość zaś alkoholu, przedstawiającą *b* przez pojedyncze odjęcie $(s - x)$.

Wyjątek istnieje tylko wtedy, jeżeli od czasu ostatniego zbadania zapasów nie było rozchodu, w którym to wypadku zanik należy rozdzielić w takim stosunku, w jakim, w chwili zbadania zapasów, stoją do siebie ilości alkoholu, przyjęte od czasu ostatniego zbadania zapasów w przychód, według niższej lub wyższej stopy podatku.

8. Przeciwstawienie rachunkowe.

Przy zbadaniu zapasów, które dla zakończenia kampanji należy przedsięwziąć w drugiej połowie miesiąca sierpnia, porównuje się sumę potrącalnych ubytków wysokości 3 lub niżej 3% z sumą potrącalnych nadwyżek w wysokości 3 lub niżej 3%.

Jeżeli suma ubytków jest większą od sumy nadwyżek, to winien przedsiębiorca podatek, przypadający za różnicę, zapłacić w ciągu 3 dni po końcowym obrachunku, pod zagrożeniem egzekucji. Co do wliczenia podług niższej stopy podatku obowiązują zarządzenia, wydane pod punktem 6 niniejszego paragrafu.

We wszystkich innych przypadkach, dalsze zarachowywanie nie ma więcej miejsca.

Przedziałka przeciwstawienia rachunkowego w zeszycie dla przychodu rachunku gorzelnianego obejmuje wszystkie ilości alkoholu, wywiezione według niższej stopy podatku, włącznie z opodatkowanemi ubytkami i z zanikami, zarachowanemi według tej stopy podatku.

Zaniki.

§ 9. Na pokrycie strat, połączonych z przechowywaniem, rektyfikowaniem i transportem spirytusu nieopodatkowanego, przyznaje się następujące zaniki:

a) Zanik składowy.

Gorzelniom, opłacającym podatek spożywczy od ilości alkoholu, wyprodukowanych i faktycznie pozostałych na składzie rocznie — dwa procent (2%).

Wolnym składom spirytusu i rafinerjom, uznanym za wolne składy od ilości alkoholu, złożonych na składzie — dwa procent (2%) rocznie.

b) Zanik rafinacyjny.

Jako największy zanik przy rafinowaniu za pomocą destylacji spirytusu, obciążonego podatkiem spożywczym, przyznaje się 1,5% (jeden i pięć dziesiątych procentu) z tej ilości surowego alkoholu, jaką, od początku ruchu, względnie od ostatniego zbadania zapasów, podług rejestru kontowego, w istocie poddano oczyszczeniu przez destylację. Jednak w żadnym wypadku nie można zaniku rafinacyjnego obliczać od ilości alkoholu większej, niż wyrobiono w gorzelni, względnie, niż przywieziono do wolnego składu, przyczem rafinada, uzyskana bezpośrednio, za pomocą specjalnych aparatów odpędowych, z zacierów przy obliczaniu zaniku rafinacyjnego, nie może być braną w rachubę, jako spirytus surowy.

Dalszym warunkiem, od którego zależy przyznanie zaniku rafinacyjnego, jest pod każdym względem porządne prowadzenie rejestru kontowego, który osobno dla każdego przyrządu rektyfikacyjnego należy prowadzić.

W tym rejestrze powinien przedsiębiorca lub jego zastępca natychmiast, po każdem puszczeniu w ruch przyrządu rektyfikacyjnego, wpisywać dzień i godzinę rozpoczęcia ruchu, jako też ilość i zawartość alkoholu w spirytusie, danym do przyrządu rektyfikacyjnego, a natychmiast po ukończeniu każdego odpędu dzień i godzinę zakończenia.

Druki tego rejestru w zeszytach paginowanych i parafowanych, których nitka jest urzędownie przypieczętowana, należy otrzymywać od organu skarbowego, przeznaczonego przez władzę skarbową I instancji, za zwrotem kosztów nakładu. Przed wydaniem rejestru wpisuje ten organ na zeszycie nazwę i siedzibę rafinerji, dla której rejestr kontowy się zakupuje.

Z końcem kampanji należy rejestr kontowy przesłać za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do cenzury Departamentowi VI Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu w Warszawie.

Dla celów kontrolnych winny organy skarbowe prowadzić dokładny wykaz obrotu spirytusu surowego i rafinowanego w przedsiębiorstwie. Do wykazu tego wciągać należy w odrębnych rubrykach na spirytus surowy i rektyfikowany nie tylko ilości wyprodukowanego w przedsiębiorstwie i ewentualnie sprowadzonego ale także ilości wywiezionego z przedsiębiorstwa spirytusu surowego i rektyfikowanego. Wykaz ten należy zamknąć z końcem kampanji i, po przeniesieniu pozostałego zapasu do nowego pamiętnika, dołączyć do rejestru kontowego za odnośną kampanję.

c) Zanik drogowy.

Tytułem zaniku drogowego dla pokrycia strat, powstałych w czasie przewozu spirytusu nieopodatkowanego, przyznaje się od ilości spirytusu odprawionej wedle oznajmienia:

a) przy przewozie w rezerwoarach żelaznych z miejsca wysłania, bez przelewania spirytusu w drodze do innych naczyń, zanik w wysokości 0,5% (pół procentu).

b) przy przewozie w beczkach drewnianych, albo w razie przelania spirytusu w drodze z jednych naczyń do innych zanik w wysokości 1% (jeden procent).

Dla spirytusu w innych naczyniach (np. we flaszkach) nie przyznaje się zaniku drogowego.

Obliczenie zaniku podano w załączniku A.

Postanowienia, dotyczące wolnych składów spirytusu.

I. PRYWATNE WOLNE SKŁADY.

1. Warunki pozwolenia.

§ 10. a) Ministerstwo Skarbu udziela pozwolenia na prowadzenie prywatnego wolnego składu spirytusu z zastrzeżeniem odwołalności w każdej chwili tylko takim kupcom, firma których została zarejestrowana we właściwym sądzie, których roczny obrót (przychód i rozchód) wynosi conajmniej 4,000 hektolitrów alkoholu, którzy zasługują na zaufanie i nie byli prawomocnie skazani, ani za zbrodnię lub za przekroczenie popełnione z chciwości zysku, ani też za przemytnictwo lub za ciężkie przekroczenie dochodowo-skarbowe, dalej, jeżeli do ich majątku nie otwarto konkursu i wreszcie, jeżeli w miejscowości, gdzie chcą urządzić skład, albo sami mieszkają, albo przynajmniej posiadają tam zamieszkałych stosownych zastępców.

b) Za koszta, wynikające z powodu dozoru przez organa skarbowe, ma przedsiębiorca prywatnego wolnego składu spirytusu płacić odszkodowanie Skarbowi Państwa.

c) Dla zabezpieczenia zobowiązań wobec zarządu skarbowego przedsiębiorca powinien złożyć przed otwarciem prywatnego wolnego składu zabezpieczenie, odpowiadające rozmiarowi przedsiębiorstwa, w sposób przepisany dla kredytowania podatku konsumcyjnego. Zabezpieczenie można w razie potrzeby podwyższyć.

Wysokość tego zabezpieczenia powinna odpowiadać pełnej kwocie podatku konsumcyjnego, jakiby przypadał za zwyczajny zapas na składzie, t. j. za taką ilość spirytusu, jaka zwykle przeciętnie w każdym czasie znajduje się w lokalnościach wolnego składu.

W razie kredytowania podatku konsumcyjnego należy złożyć osobne zabezpieczenie.

d) Prywatne wolne składy spirytusu można urządzać tylko w takich budynkach i zamkniętych miejscach, które władza skarbowa I instancji uzna za nadające się do takiego celu i w których można spirytus przechowywać zupełnie oddzielnie od innych towarów, w szczególności także od spirytusu już opodatkowanego.

Również każdą zmianę w lokalach składowych musi poprzedzać oznajmienie jej i przyjęcie przez władzę skarbową I instancji.

W zasadzie nie nakłada się wspólnego urzędowego zamknięcia w lokalach składowych, za pomocą plomby lub kłódki.

e) Prywatne wolne składy można urządzać w zasadzie tylko w miejscowościach, które są zarazem siedzibą kontroli skarbowej.

2. Prośba o pozwolenie.

Podanie o pozwolenie na urządzenie prywatnego wolnego składu należy wnieść do władzy skarbowej I instancji i dołączyć dokładny opis lokali składowych i ich połączeń na zewnątrz wraz z naszkicowanym planem.

W tem podaniu należy dalej wymienić w przybliżeniu roczny obrót, zwyczajny zapas składowy, rodzaj zabezpieczenia, które ma być złożonem, jako też osobę, której obowiązkiem będzie dawać wyjaśnienia organom skarbowym podczas kontroli.

3. Załatwienie prośby.

Wskutek prośby zarządza władza skarbowa I instancji zbadanie budynków i opisanych lokali składowych, którego wynik należy przedstawić w protokule sporządzonym w 2 egzemplarzach. Jeden egzemplarz tego protokułu, urzędownie zatwierdzony, wręcza się przedsiębiorcy drugi zaś egzemplarz zatrzymuje władza skarbowa.

W pozwoleniu należy zarazem wymienić, czy i w jakiej wysokości obowiązany jest przedsiębiorca uiszczać Skarbowi Państwa odszkodowanie za koszta spowodowane dozorem organów skarbowych. Te odszkodowania obejmują należytości chodowe, względnie koszta podróży oraz inne należytości, jakie należą się dotyczącym funkcjonarjuszom tylko z powodu przedsięwzięcia czynności urzędowych. Kwotę należytości chodowych należy oznaczyć w zezwoleniu.

4. Szczegółowe zarządzenia.

a) W każdym prywatnym wolnym składzie muszą się znajdować i być wydawane do rozporządzenia organów skarbowych na każde ich żądanie następujące przyrządy: 100-dzielny alkoholometr o urządzeniu przepisanem, termometr Reamur'a i urzędownie ocechowane naczynie (litrówka, 10, 20 i 50-litrówka), dalej waga urzędownie podług przepisów ocechowana, nadająca się do odważania beczek napełnionych wódką, jakoteż ocechowane żelazne ciężarki i wreszcie stosowne urządzenie, potrzebne do szybkiego napełniania beczek.

b) Każdy prywatny wolny skład spirytusu podlega kontroli organów skarbowych. Przedsiębiorca jest obowiązany dostarczać organom skarbowym wszelkich wyjaśnień i wykazów, których potrzebują przy przeprowadzanych badaniach i rewizjach w celu urzędowej kontroli, powinien im na żądanie udzielać sam lub przez swój personel służbowy, potrzebnej przy czynnościach urzędowych pomocy czynnej i powinien stosować się do wszelkich zarządzeń władzy skarby, które ta władza uzna, jako potrzebne w interesie Skarbu.

c) Lokale składowe mogą pozostawać otwarte tylko w godzinach dziennych, a mianowicie od kwietnia do października włącznie od 6 godziny rano do 7 godziny wieczór, od listopada zaś do marca włącznie od 7 godziny rano do 5 godziny wieczór. W razie potrzeby może władza skarbowa I instancji dozwolić wyjątków.

d) Przedsiębiorcy wolnych składów są obowiązani wręczać organom skarbowym na ich żądanie i za potwierdzeniem odbioru, bolety płatnicze i kredytowe, skoro tylko zostaną wyczerpane, względnie, skoro ich ważność zgaśnie. Przytem wolno im się domagać, aby organa skarbowe stwierdziły zgodność dat w boletach z ich zapiskami, jakoteż, aby potwierdziły w tych zapiskach odbiór bolet.

e) Co się tyczy przywozów jako też wywozów wódki, badania zapasów i uiszczania podatku lub udzielania kredytu, to należy stosować odnośnie postanowienia ustawy o opodatkowaniu spirytusu oraz rozporządzenia wykonawczego.

Ustawa o opodatkowaniu spirytusu określa granice w jakich przedsiębiorca wolnego składu spirytusu jest odpowiedzialny za podatek konsumcyjny od spirytusu, jakoteż za kary pieniężne w razie przekroczeń dochodowo-skarbowych.

W razie nieprzewidzianego i nieuniknionego zdarzenia odpisuje się odpowiednie ilości alkoholu zawsze à conto spirytusu podlegającego wyższej stopie podatku, o ile ta ostatnia znajduje się w zapasie według rachunku podatku konsumcyjnego, prowadzonego w wolnym składzie.

W każdym prywatnym wolnym składzie spirytusu należy mieć arkusz rewizyjny, ułożony według zarządzenia władzy skarbowej, w którym organa skarbowe powinny zapisywać wynik doglądów i rewizji. Arkusze te należy zamykać miesięcznie i przedstawiać władzy skarbowej II instancji przez władze skarbowe I instancji.

5. *Wygaśnięcie prawa do prowadzenia prywatnego wolnego składu spirytusu.*

Prawo utrzymania wolnego prywatnego składu spirytusu gaśnie:

a) przez dobrowolne zrzeczenie się tego prawa lub przez śmierć właściciela wolnego składu;

b) przez odwołanie udzielonego zezwolenia, jeżeli przedsiębiorca prywatnego wolnego składu nie dopełnia swoich zobowiązań, albo jeżeli odpada jeden z tych warunków, na podstawie których zezwolenie udzielono.

We wszelkich wypadkach zwinięcia takiego wolnego składu powinien organ skarbowy, przeznaczony do dozorowania składu, zbadać wszystkie zapasy spirytusu, przedsiębiorca zaś jest obowiązany uiścić podatek od znalezionej ilości alkoholu, albo skorzystać z udzielonego mu kredytu podatku, o ile zabezpieczenie kredytowe na to wystarcza, lub też wywieźć spirytus poza linję celną, albo przekazać do innego wolnego składu spirytusu, albo wreszcie przeznaczyć go do innego użycia wolnego od podatku.

II. Publiczne wolne składy.

Postanowienia o zakładaniu i prowadzeniu publicznych wolnych składów zawiera austr. ustawa z dnia 28 kwietnia 1889 (Dz. U. P. Nr. 64).

Spirytus, na którym ciąży podatek konsumcyjny, musi być przechowywany w publicznym wolnym składzie zupełnie oddzielnie od wszelkich innych towarów, bez względu na to, czy te ostatnie podlegają opłacie cłowej lub spożywczej, czy też nie.

Gdyby w jakim publicznym wolnym składzie zarządzono wspólne urzędowe zamknięcie i prowadzenie księgi magazynowej, w której zapisuje się poszczególne złożenia na składzie wtedy, jeżeli poszczególne beczki, w których spirytus do wolnego składu umieszczono, znaleziono nie zmienione z nienaruszonem zamknięciem urzędowem, można przy wywozach spirytusu, o ile one obejmowałyby taką samą ilość alkoholu, jaką zbadano przy złożeniu na składzie, zadowolnić się zbadaniem ilości i zawartości alkoholu przez próby wyrywkowe, oczywiście, jeżeli te próby odbędą się bez zarzutu.

Uznanie rafinerji spirytusu za wolny skład.

§ 11. Jeżeli kto chce z gorzelń lub wolnych składów pobierać bez natychmiastowej opłaty podatku spirytus, obciążony podatkiem konsumcyjnym, w tym celu, aby go oczyszczać przez destylację, powinien prosić władzę skarbową I instancji o uznanie jego rafinerji spirytusu za wolny skład.

Pozwolenia na uznanie rafinerji za wolny skład spirytusu udziela Ministerstwo Skarbu, po zasięgnięciu opinji izby handlowej, z zastrzeżeniem odwołalności w każdej chwili, jednakże tylko takim przemysłowcom, którzy rafinują conajmniej 4,000 hektolitrów alkoholu w jednej kampanji rocznej.

Zresztą co do udzielania i wygasania prawa prowadzenia takich wolnych składów, zabezpieczenia podatku konsumcyjnego, odszkodowania za dozór przez organa skarbowe i t. d. to obowiązują postanowienia § 10 niniejszego rozporządzenia o ile poniżej nic innego nie zarządzono.

a) Lokalności i urządzenia fabryczne.

Lokalności i miejsca przeznaczone na wolny skład spirytusu w rafinerji, do których zalicza się również odnośne podwórze, należy tylko wtedy uważać dla tego celu za odpowiednie, gdy one są zupełnie oddzielone od tych miejsc, które służą do przechowywania spirytusu opodatkowanego, więc w szczególności od magazynów sprzedaży opodatkowanego spirytusu i od fabryki likierów; zatem te ostatnie miejsca nie mogą być połączone z miejscami, przeznaczonemi dla wolnego składu, ani drzwiami lub oknami, ani rynnami lub rurami, ani też w jakikolwiek inny sposób i nie mogą również posiadać wspólnego podwórza.

Wszystkie lokale, należące do rafinerji spirytusu uznanej za wolny skład, muszą być również zupełnie oddzielone od tych miejsc, które są przeznaczone do denaturowania spirytusu z uwolnieniem od podatku, względnie do utrzymywania na składzie spirytusu już zdenaturowanego.

Przy przeglądzie miejsc i naczyń, wskazanych do przechowywania spirytusu, należy oznaczyć pojemność naczyń składowych za pomocą nalewu wodą, o ile one nie są już urzędownie ocechowane i z tej czynności należy spisać protokuł w dwóch egzemplarzach, który powinien podpisać także przedsiębiorca lub jego zastępca.

Pojemność wielkich zbiorników kształtu symetrycznego można oznaczać przez kubiczne obliczenie, zamiast nalewem wodą. Do takiego oznaczenia należy jednak powołać organ technicznej kontroli skarbowej.

Naczynia przeznaczone do przechowywania spirytusu należy ponumerować, a ich pojemność uwidocznić wyraźnie, albo na samych naczyniach za pomocą farby olejnej, lub też na osobnych tabliczkach, umieszczonych w pobliżu tych naczyń. Te oznaczenia muszą pozostawać zawsze nieuszkodzone.

Wielkie zbiorniki, baseny i t. d. należy zaopatrzyć we wskaźniki ze skalami lub w inne urządzenia, któreby pozwalały łatwo odczytać zawartość naczyń, także przy częściowem napełnieniu tychże. Te urządzenia należy urzędownie zbadać i zabezpieczyć stosownie przeciw ewentualnym zmianom, jakiegokolwiek rodzaju.

Dla umożliwienia odbierania próbek należy wielkie zbiorniki zaopatrzyć w kurki próbne w różnych odstępach.

b) Wspólne urzędowe zamknięcie.

Gdyby do rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, miano przywozić także spirytus opodatkowany, — to ten ostatni musi być złożony na składzie pod wspólnem urzędowem zamknięciem.

Taki spirytus można pobierać z miejsc składowych, tylko przy interwencji organu skarbowego i, po przeprowadzonem oczyszczeniu, składać napowrót w tych miejscach.

Co się tyczy spirytusu sprowadzonego bez uiszczania podatku, to nie należy wymagać wspólnego urzędowego zamknięcia.

Dla przywozu i wywozu spirytusu opodatkowanego należy prowadzić osobny wykaz.

c) Zbadanie zapasów.

Co się tyczy zbadania zapasów i obliczania zaników, to stosują się tu zarządzenia § 8 i § 9 niniejszego rozporządzenia, tylko należy jeszcze oprócz zaniku składowego uwzględnić w rachunku także zanik rafinacyjny.

Dla ułatwienia przeprowadzenia regularnych badań zapasów powinien przedsiębiorca ruch zakładu tak uregulować, aby w dniu oznaczonym można przeprowadzić zbadanie zapasów bez trudności. W szczególności powinien dbać o to, aby ilość spirytusu, znajdującą się na składzie, można łatwo oznaczyć.

Powinien też zarazem w dniu wyznaczonym dla badania zapasów wręczyć właściwemu organowi skarbowemu oświadczenie co do stanu zapasów podług załączonego wzoru Nr. IV, z pomocą którego następuje potem zbadanie zapasów.

d) *Oleje fuzlowe.*

Ilość oleju fuzlowego, otrzymywanego i zbieranego przy rafinowaniu, oznacza się tak samo, jak ilość spirytusu i tak samo też wciąga się do zapasu składowego. Nie uwzględnia się przytem tej okoliczności, że iloczyn z ilości i stopniowości olejów fuzlowych nie przedstawia stopni hektolitrowych alkoholu, lecz tylko litry oleju fuzlowego wyrażone w stopniach hektolitrowych.

Jeżeli olej fuzlowy zbiera się w takiej rafinerji spirytusu, uznanej za wolny skład, lub też w takiej gorzelni, które równocześnie oczyszczają przez destylację spirytus obciążony podatkiem, to dalsze użycie oleju fuzlowego, względnie wywóz tegoż z przedsiębiorstwa musi być urzędownie kontrolowany.

Jako oleje fuzlowe nie można jednak nigdy, z wyjątkiem specjalnego zezwolenia Ministerstwa Skarbu, uznać w większej ilości, niż 0,3 ilości alkoholu przerafinowanego, co się uskutecznia w sposób poniżej podany.

Przedsiębiorca lub jego zastępca jest obowiązany każde użycie, względnie każdy wywóz zebranych olejów fuzlowych oznajmiać organowi skarbowemu, przeznaczonemu do dozorowania przedsiębiorstwa.

Wspomniany organ bada na podstawie oznajmienia ilość i stopniowość oleju fuzlowego w sposób, przepisany dla spirytusu i oznacza w ten sposób ilość litrów oleju fuzlowego, wyrażona w stopniach hektolitrowych.

Gdyby oleje fuzlowe zużywało samo przedsiębiorstwo np. do wytwarzania gazu świetlanego, to organ skarbowy, po uskutecznionem zbadaniu ilości, dogląda, aby ilość tę zużyto w istocie według oznajmienia, poczem wpisuje oznaczoną i w stopniach hektolitrowych wyrażoną ilość litrów oleju fuzlowego w rachunku podatku konsumcyjnego na rozchód i zwraca stronie jeden egzemplarz oznajmienia, drugi zaś egzemplarz dołącza do rachunku podatku konsumcyjnego.

Gdyby przedsiębiorca zamierzał zebrany olej fuzlowy wywozić z rektyfikacji, bądź to poza linję celną, bądź też dla celów przemysłowych, do czego nie potrzeba specjalnego zezwolenia, wtedy musza być one przedtem urzędownie badane co do czystości.

§ 12. Każdy posiadacz przyrządów destylacyjnych i chłodniczych obowiązany jest donieść o ich posiadaniu w ciągu dni 8, licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia ustnie lub pisemnie organowi skarbowemu w miejscu lub w pobliżu się znajdującemu, a w razie nabycia takich przyrządów, zgłosić to nabycie w ciągu 48 godzin po nabyciu, na co otrzyma od organu skarbowego poświadczenie zgłoszenia.

Również każdy, kto przyrządy takie wyrabia, ma znajdujący się u niego w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zapas tych przyrządów w ciągu 8 dni, a przyrządy później wyrobione, w ciągu 48 godzin po wyrobieniu oznajmić przeznaczonemu do tego organowi skarbowemu i postarać się o potwierdzenie wniesienia tego oznajmienia.

Na każdym przyrządzie destylacyjnym i chłodzącym winno być w przyszłości w sposób odpowiedni uwidocznione nazwisko i miejsce zamieszkania tego, który przyrząd ten wyrobił.

Posiadacze tych przyrządów nie mogą tychże ani też ich części wydawać pierwej, dopóki o dokładnem opisaniu przyrządu lub też jego części nie oznajmią organowi skarbowemu, w miejscu lub też w pobliżu się znajdującemu, nazwiska i miejsca zamieszkania odbiorcy tego przyrządu i dopóki nie otrzymają potwierdzenia, że obowiązkowi temu zadość uczynili.

Organ skarbowy ma zawiadomić natychmiast o każdem otrzymaniu doniesienia wysłania przyrządu destylacyjnego ten organ skarbowy, w którego okręgu mieszka odbiorca.

Również urzędy celne obowiązane są zawiadomić o każdem ocleniu przyrządu destylacyjnego, względnie chłodniczego ten organ skarbowy, w którego okręgu mieszka odbiorca.

Od obowiązku wnoszenia oznajmienia zwolnieni są aptekarze i państwowe zakłady naukowe, jednak tylko co do tych przyrządów, które nie mają więcej, jak 1 litr pojemności albo zrobione są nie z metalu, lecz z innego materjału.

Organ skarbowy obowiązany jest prowadzić na wniesione doniesienia wykaz przyrządów destylacyjnych.

Rafinerje spirytusu.

§ 13. Przedsiębiorca rafinerji spirytusu winien przed uruchomieniem rafinerji wnieść do władzy skarbowej I instancji przynajmniej o 14 dni wprzód sporządzony w dwóch okazach opis i szkic lokali fabrycznych i przyrządu rektyfikacyjnego wraz z przeglądem naczyń i rezerwoarów, przeznaczonych na przechowywanie spirytusu z podaniem ich wymiarów, objętości i numerów. Na podstawie tych papierów władza skarbowa I instancji zarządza sprawdzenie przedsiębiorstwa.

W każdej rafinerji prowadzić należy dokładnie:

a) księgę magazynową z surówką, do której wciąga się każdy przychód i rozchód surowego spirytusu,

b) księgę kontową, do której wciąga się na przychód każdą ilość surówki wziętej do rektyfikacji i uzyskaną ilość produktów rektyfikacyjnych,

c) księgę magazynową dla rektyfikatu, do której wciąga się każdy przychód i rozchód produktów rektyfikacji, z podaniem dokąd i na jaki cel został wydany spirytus rektyfikowany względnie jego uboczne produkty i księgi magazynowe i kontowe zamyka się z końcem kampanji i po przeniesieniu remanentów do nowych ksiąg przedstawia się w drodze służbowej do władzy skarbowej II instancji.

Z rafinerji można wydawać spirytus rektyfikowany na cele przewidziane w § 1 niniejszego rozporządzenia tylko w stanie bezwzględnie czystym, wolnym od fuzlów. Spirytus rektyfikowany musi odpowiadać próbie czystości. Sposób przeprowadzenia tej próby opisany jest w załączniku *B*. Spirytus nieodpowiadający próbie musi być ponownie poddany rektyfikacji.

Kierownik ruchu rafinerji obowiązany jest składać władzy skarbowej I instancji raport z obrotu surówki i rektyfikatu za ubiegły miesiąc najdalej do 5-go dnia następnego miesiąca.

Z końcem rocznego okresu ruchu władze skarbowe I instancji obowiązane są złożyć izbom skarbowym roczny wykaz obrotu spirytusu w rafinerjach, a izby skarbowe przedstawiają Departamentowi Akcyz i Monopolów zestawiony ogólny wykaz obrotu spirytusu w rafinerjach swego okręgu za całą kampanję.

Inne postanowienia, odnoszące się do prowadzenia ruchu rafinerji, pozostają bez zmiany.

Likiernie.

§ 14. Wyrób wódek gatunkowych (wódki, rozolisy, likiery, rumy etc.) powinien odbywać się w fabrykach na ten cel urządzonych; fabryki te nie mogą mieć wewnętrznego połączenia z fabrykami dla pędzenia spirytusu lub z zakładami dla denaturacji spirytusu.

Wyrób wódek gatunkowych dozwolony jest wyłącznie z rektyfikatu. Przy wyrobie wódek nie wolno używać domieszek, wpływających ujemnie na zdrowie.

Gotowe wódki wolno wywozić tylko do koncesjonowanych miejsc sprzedaży w naczyniach zamkniętych i obanderolowanych, zaopatrzonych w etykiety z oznaczeniem firmy fabryki, w której je wyrobiono, nazwy wódki, zawartości w niej alkoholu i ilości płynu w naczyniu. Banderolowanie uskutecznia się w ten sposób, iż na gładką powierzchnię korka względnie kapsli nakłada się banderolę, zaopatrzoną pieczęcią fabryki.

Zawartość alkoholu w wódce, przeznaczonej do spożycia wewnątrz kraju, nie może przekraczać normy, ustalonej w art. 3 ustawy z dn. 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 210).

Wódki, przeznaczone na eksport za granicę, mogą posiadać większą zawartość alkoholu, muszą być jednakże odrębnie magazynowane i zaciągane do osobnej, na ten cel założonej książki magazynowej.

W fabrykach wódek należy prowadzić: książkę magazynową spirytusu rektyfikowanego, sprowadzonego i wydanego na wyroby wódczane.

Książkę tę należy prowadzić należycie i wciągać do niej wpisy codziennie; zapisów do książki nie należy odkładać na dzień następny.

Z końcem kampanji należy książkę zamknąć, a remanent przenieść do nowej książki.

Przynajmniej dwa razy do roku organy skarbowe winny przeprowadzić szczegółowe rewizje likierni.

Przedsiębiorca likierni, względnie kierownik ruchu, obowiązany jest z końcem każdego miesiąca, a najdalej 5-go dnia następnego miesiąca, przedstawić władzy skarbowej I instancji wykaz obrotu spirytusu za ubiegły miesiąc.

Na podstawie tych wykazów sporządzi izba skarbowa wykaz obrotu z całego okręgu administracyjnego i przedstawi go Departamentowi Akcyz i Monopolów z końcem miesiąca.

Rok obrachunkowy (kampanja) liczy się od 1-go lipca jednego roku, do 30 czerwca drugiego roku.

Kontrola sprzedawców i handlarzy wódek gatunkowych.

§ 15. Osoby, które sprzedają lub szynkują wódki gatunkowe, są obowiązane okazać swoje zapasy właściwemu organowi skarbowemu dla kontroli i wykazać na jego żądanie, skąd zapasy te pochodzą i czy zostały należycie opodatkowane.

Osoby te są obowiązane prowadzić należycie rejestr przychodu i rozchodu.

Rejestr przychodu ma zawierać następujące rubryki: pozycję bieżącą, dzień i miesiąc i rok sprowadzenia, przedsiębiorstwo i miejscowość, skąd nadeszła przesyłka, ilość i pojemność naczyń, tudzież ogólną ilość wódek — wreszcie oznaczenie rodzaju wódek.

Rejestr rozchodu zawierać ma: pozycję bieżącą rozchodu, dzień, miesiąc i rok rozchodu, nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy, a następnie ilość i pojemność naczyń i ilość rozchodowanych wódek,

dalej oznaczenie rodzaju wydanych wódek i wreszcie uwagi.

Do rejestru przychodu należy zaciągać natychmiast po otrzymaniu przesyłkę i wypełnić odnośne rubryki, a do odnośnej pozycji przychodu dołączyć otrzymany rachunek przedsiębiorstwa, od którego sprowadzono przesyłkę, zaopatrzony w klauzulę, że przesyłka została należycie opodatkowana i zaopatrzona w pozycję rejestru rozchodu przedsiębiorstwa, które rachunek wystawiło; jeżeli przesyłka nadeszła z zagranicy, należy dołączyć do rejestru kwit celny. Do rejestru rozchodu należy zapisać natychmiast po wydaniu każdą przesyłkę ściśle wedle rubryk, a o ile chodzi o drobną całodzienną sprzedaż flaszkową lub na miarę, sumarycznie z końcem dnia ilość sprzedanych wódek.

Z końcem każdego miesiąca należy zestawić w rejestrze miesięczne przychody i rozchody, a z końcem roku zamknąć rejestr, wyprowadzić remanent i przenieść go, jako taki, do nowego rejestru. Rejestra te przechowuje się w przedsiębiorstwie.

W chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia należy cały zapas wódek, znajdujący się na składzie, a podlegający dodatkowemu opodatkowaniu, zapisać na przychód do rejestru przychodu—a do tej pozycji dołączyć drugi egzemplarz zgłoszenia zapasów i pokwitowanie na zapłacony podatek.

Za należyte prowadzenie rejestru odpowiada sprzedający.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego.

Co do zapasów spirytusu monopolowego, pozostałego na składzie w dniu 1-ym listopada 1921 r. wyda się osobne zarządzenie. Zapasy te należy dokładnie sprawdzić i wykazać Departamentowi Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) *Henryk Strasburger.*

(Dz. Ust. Nr. 96 z dn. 6/XII — 1921 r., poz. 705).

Wzór Nr. 1 (do § 4 roz. wykon.).

DOKUMENT ZASTAWU

Podpisanemu (nazwisko, charakter, miejsce zamieszkania) .... jako przedsiębiorcy .... w .... udzielono rozporządzeniem Izby Skarbowej w .... z dnia .... L. .... kredyt podatku na .... (wyrób / wywóz ....), któryby miał miejsce w tem przedsiębiorstwie w czasie od .... do .... aż do kwoty .... mk. słownie .... marek pod istniejącemi na ten wypadek lub w przyszłości przez władze skarbowe oznaczyć się mającemi warunkami i zastrzeżeniami.

Podpisany jest obowiązany złożyć zabezpieczenie tego kredytu.

Podpisany .... daje więc niniejszem Skarbowi Państwa w zastaw na zabezpieczenie wspomnianego kredytu podatku aż do kwoty .... mk. słownie .... marek wraz z 6% odsetkami zwłoki od tej kwoty i wszelkiemi kosztami ściągnięcia (dokładne oznaczenie papierów wartościowych według wszelkich ich znamion) ...., które celem uzyskania prawa zastawu złożono (oznaczenie kasy) ....

Podpisany .... oświadcza dalej, że zgadza się z tem, aby, w razie niezapłacenia w przepisanym terminie powyższej kwoty, wraz z wszelkiemi ubocznemi należytościami Skarb Państwa bez dalszych kroków był uprawniony, szczególnie bez jakiejkolwiek sądowej interwencji, sprzedać podane wyżej papiery wartościowe według kursu giełdowego, a z uzyskanej ceny zaspokoić zaległości wraz z wszelkiemi ubocznemi należytościami. We wszystkich sprawach prawnych, które nie należą według ustawy przed wyłączny sąd, będą w I instancji wyłącznie kompetentnemi sądy przedmiotowo właściwe, znajdujące się w siedzibie Generalnej Prokuratorji Rzeczypospolitej Polskiej w ....

W dowód czego uwierzytelniony podpis.

(Data) ....   (Podpis) ....

Wzór Nr. II (do § 4 rozp. wykonaw.).

DOKUMENT ZASTAWU.

Podpisanemu (nazwisko, charakter, miejsce zamieszkania) ....

jako .... w .... udzielono rozporządzeniem Izby Skarbowej w .... z dnia .... L. .... kredyt podatku na .... (wyrób / wywóz ....), któryby miał miejsce w tem przedsiębiorstwie w czasie od .... do .... aż do kwoty .... Mk. słownie .... marek pod istniejącemi na ten wypadek lub w przyszłości przez władze Skarbowe oznaczyć się mającemi warunkami i zastrzeżeniami.

Podpisany jest obowiązany złożyć zabezpieczenie tego kredytu.

Podpisany .... ustanawia więc niniejszem na zabezpieczenie wspomnianego kredytu podatku aż do kwoty .... Mk. słowami .... marek wraz z % zwłoki od tej kwoty i wszelkiemi kosztami ściągnięcia (dokładne oznaczenie hipoteki realności, jako hipotekę i udziela swego pozwolenia, aby na oznaczonej właśnie realności mogło być wprost zaintabulowane dla Skarbu Państwa bezwarunkowe prawo zastawu dla zabezpieczenia kwoty .... Mk. wraz z 6% odsetkami zwłoki i kosztami ściągnięcia do najwyższej kwoty .... marek.

We wszystkich sporach prawnych, które nie należą według ustawy przed wyłączny sąd, będą w I instancji wyłącznie kompetentnemi sądy przedmiotowo właściwe, znajdujące się w siedzibie Generalnej Prokuratorji Rzeczypospolite w ....

W dowód czego uwierzytelniony podpis.

(Data) .... (Podpis) ....

Wzór Nr. III (do § 4 rozp. wykon.).

DOKUMENT poręki / solidarnej poręki

Gdy Panu (nazwisko, charakter, miejsce zamieszkania) .... udzielono kredyt podatku na .... któryby miał miejsce w czasie od .... do .... w jego (nazwa przedsiębiorstwa) .... w .... aż do kwoty .... Mk. słownie .... marek pod istniejącemi obecnie na ten wypadek lub w przyszłości przez właściwe władze Skarbowe oznaczyć się mającemi warunkami i zastrzeżeniami szczególnie z obowiązkiem dania odpowiedniego zabezpieczenia, to (zobowiązuje się podpisany (zakład kredytowy) zobowiązują się podpisani (nazwisko, charakter i miejsce zamieszkania) .... niniejszem, jako (poręczyciel(le) i płatnik(cy) do należytej i punktualnej zapłaty kwot podatków pokredytowanych na podstawie zezwolenia kredytu aż do wyżej podanej kwoty wraz z 6% zwłoki z wszelkiemi kwotami ściągnięcia.

We wszelkich sprawach prawnych, które nie należą według ustawy przed wyłączny sąd, będą w I instancji wyłącznie kompetentnemi sądy przedmiotowe właściwe, znajdujące się w siedzibie Generalnej Prokuratorji Rzeczypospolitej Polskiej w ....

W dowód czego (uwierzytelniony(e) podpis(y).

(Data) .... (Podpis(y) ....

Wzór Nr. IV (do § 8 rozp. wykon.).

Dzielnica ....

Okręg Izby Skarbowej ....
Okrąg kontrolny ....

OZNAJMIENIE

zapasów alkoholu znajdujących się w gorzelni / wolnym składzie wódki .... w ....
№ kons. .... w dniu ....

№ pozycji	Naczynie: Rodzaj	Naczynie: №	Zawiera: hektolitrów (przy temperaturze 12° Reamura)	Zawiera: o zawartości alkoholu wedle podziału 100 dzielnego alkoholometra (przy temperaturze 12° Reamura)	Zatem ilość stopni hektolitrowych (litrów) alkoholu	Miejsce przechowania	№ pozycji	Naczynie: Rodzaj	Naczynie: №	Zawiera: hektolitrów (przy temperaturze 12° Reamura)	Zawiera: o zawartości alkoholu wedle podziału 100 dzielnego alkoholometra (przy temperaturze 12° Reamura)	Zatem ilość stopni hektolitrowych (litrów) alkoholu	Miejsce przechowania

Wzór Nr. V (do § 8 p. 4 rozp. wyk.).

Dzielnica ....

Okręg Izby Skarbowej ....
Okręg kontrolny ....

PROTOKUŁ

spisany dnia .... 19......... w gorzelni / wolnym składzie .... w ....
Nr. kons. .... z powodu przedsiewzięcia zbadania tamże wódki.

Liczba bieżąca	Rddzaj każdego poszczególn. naczynia służącego do przechowania wódki	Nr. i inne oznaczenie każdego poszczególn. naczynia służącego do przechowania wódki	Ogólna pojemność każdego poszczególn. naczynia służącego do przechowania wódki bez względu na zawarty w nim płyn	Zbadana ilość wódki: w litrach: wedle znaku cechowniczego	Zbadana ilość wódki: w litrach: za pomocą beczkomierza	Zbadana ilość wódki: w litrach: w inny sposób który tutaj bliżej określić należy	Zbadana ilość wódki: w kilogramach netto	Zbadana zawart. alkoh.: według studzielnego alkoholometra	Zbadana zawart. alkoh.: przy temperaturze wedle stopni Reamura	Reducja: zbadan. zawart. alkoh. na rzeczywistą moc według tabl. I	Reducja: Ilość: w litr. na rzeczyw. objęt. wedł. tabl. II	Reducja: Ilość: ewentualn. wagi netto na litry według tabl. III	Ilość alkoh. w stopn. hekolitr. znalez. według tego oblicz. w każdem poszczególnem naczyniu służącem do przechowania wódki
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

UWAGA 1: Na końcu tego protokułu należy podać tę pozycję rachunku konsumcyjnego, do której dołącza się jeden egzemplarz protokułu.

UWAGA 2: Na końcu drugiego egzemplarza tego protokułu przeznaczonego dla zawodowego departamentu rachunkowego, zamieścić należy odpis zamknięcia rachunku podatku konsumcyjnego, w którym podać należy także ilość zaniku składowego a ewentyalnie zaniku od rafinowania (każdy osobno).

Wzór Nr. VI (do § 8 p. 5 rozp. wykon.).

URZĘDOWE ORZECZENIE

Przy przedsięwzięciu w dniu .... 19...... w ....
p. .... w .... Nr. konskr. .... zbadania zapasów pędzonych płynów wyskokowych skonstatowano w porównaniu z zamknięciem rachunku z podatku konsumcyjnego po odliczeniu dozwolonych zaników .... ubytek w ilości .... słowami .... stopni hektolitrowych (litrów) alkoholu.

Za ubytek ten przekraczający 3% ilości alkoholu, która od czasu bezpośrednio poprzedzającego badania zapasów na przychód zapisaną została, obowiązany jest przedsiębiorca .... przypadający w myśl ustawy podatek konsumcyjny po stopie .... Mk. w kwocie .... Mk. ...... f. słowami: .... Mk. .... f. zapłacić w przeciągu 3 dni w kasie skarbowej .... w .... pod zagrożeniem przymusowego ściągnięcia.

.... dnia .... 19...... r.

Podpis strony:

Podpis organu skarbowego:

Do § 4 Rozp. wykonawczego.

Strona 1.

Dzielnica ....

Okręg Izby Skarbowej ....
Okręg władzy Skarbowej I instancji
....

KONTO

pozwolonego kredytu podatku konsumcyjnego i użycia tego pozwolenia.

Gorzelni ....
Wolnego składu wódki ....
w ....
odbiorcy spirytusu .... w ....

UWAGA: Konto należy zamykać miesięcznie i uwidaczniać w przedziałce „UWAGA" termin płatności kredytowanych kwot, które w ciągu miesiąca do konta przybyły.

Strona 2.

Pozwolenie kredytowania					Na podstawie tego pozwolenia wydano bolety kredytowe			
Data	Liczba	na czas od—do	Wysokość dozwolonego kredytu		Numer	Data	na kwoty	
			Mk.	fen.			Mk.	fen.

Strona 3.

Według doniesienia organu skarbowego							Termin płatności	Pokredytowanie kwoty zapłacono, a mianowicie					UWAGA
Nazwisko i charakter	Stanowisko	Z dnia	Użyto					wedle rejestru			kwoty		
			z bolety kredyt.		kwoty			Rodzaj	Nr. poz.	Data			
			Nr.	Data	Mk.	f.					Mk.	f.	

Załącznik A.

O OBLICZANIU ZANIKU SKŁADOWEGO.

Przyznany gorzelniom i wolnym składom zanik składowy w rocznym wymiarze dwóch procent oblicza się wedle miesięcznych okresów.

Przy obliczeniu tego zaniku przyjmuje się, aby wszelkie przychody i rozchody miały miejsce pierwszego dnia danego miesięcznego okresu obrachunkowego, aby zatem z końcem tego miesiąca obliczony zapas według książek znajdował się na składzie z początkiem miesiąca obrachunkowego i aby w ciągu tego miesiąca nie było, ani przychodów, ani rozchodów.

Miesięczny okres obliczania zaniku składowego liczy się w gorzelniach w regule od dnia wyznaczonego na przeprowadzenie miesięcznych obrachunków produkcji, a w wolnych składach od dnia wyznaczonego dla przeprowadzania zbadania zapasów.

a) W gorzelniach rolniczych oblicza się w czasie regularnego ruchu gorzelni, przypadający za miesięczny okres obrachunkowy zanik składowy od wyprodukowanego w czasie zamknięcia rachunku z podatku spożywczego zapasu według książek alkoholu. W tym celu książkowy zapas alkoholu oblicza się w całych hektolitrach, przyczem należy ilości poniżej 50 stopni hektolitrowych opuścić, zaś od i nad 50 stopni hektolitrowych zaliczyć, jako cały hektolitr alkoholu. Zapas książkowy, wyrażony w całych hektolitrach alkoholu, podzielony przez 6, daje przypadający za miesięczny okres obrachunkowy zanik składowy, wyrażony w stopniach hektolitrowych alkoholu (litrach alkoholu).

[Wzór obliczenia]

$$\left(\frac{\text{hl} \times 2}{12 \times 100} = \frac{\text{hl}}{6} = \%\ \text{zaniku}\right)$$

Ułamków stopni hektolitrowych zaniku nie uwzględnia się.

b) W gorzelniach przemysłowych i wolnych składach, w których zamknięcie rachunku podatku spożywczego obejmuje trzymiesięczny okres czasu, należy z końcem każdego miesięcznego okresu obliczyć zapas książkowy w sposób następujący:

Z końcem każdego miesięcznego okresu należy w uwadze rachunku przychodu uwidocznić pozostały zapas książkowy z poprzedniego miesiąca i dodać do niego przychód za miesiąc bieżący, w uwadze rachunku rozchodu — uwidocznić sumę rozchodu za cały miesiąc, poczem wyprowadzić w rachunku przychodu zapas książkowy po odjęciu od sumy przychodu — sumy rozchodu.

Wyrażona w całych hektolitrach suma zapasów książkowych pierwszego, drugiego i trzeciego miesiąca podzielona przez 6, daje wyrażony w stopniach hektolitrowych zanik składowy za trzymiesięczny okres obrachunkowy.

c) Okres zamknięcia rachunku obejmuje nie cały miesiąc, jak się to zdarza w gorzelniach rolniczych przed rozpoczęciem lub w chwili wstrzymania ruchu, a we wszystkich przedsiębiorstwach w razie niespodziewanego przedsięwzięcia zbadania zapasów, wówczas należy obliczyć zanik składowy za odnośną ilość dni. Obliczony za te dnie, a wyrażony w całych hektolitrach zapas książkowy alkoholu pomnożony przez ilość dni, a podzielony przez 180 daje zanik wyrażony w stopniach hektolitrowych wedle wzoru:

$$\frac{\text{hl} \times 2 \times \text{dnie}}{360} = \frac{\text{hl} \times \text{dnie}}{180}$$

d) Dane potrzebne do obliczenia zaniku składowego należy uwidocznić w uwadze rachunku przychodu i rozchodu.

Załącznik B.

O BADANIU STOPNIA CZYSTOŚCI SPIRYTUSU REKTYFIKOWANEGO.

Przed oddaniem rektyfikatu I gatunku, jako gotowego produktu do magazynów spirytusu rektyfikowanego, należy przeprowadzić próbę tegoż ze względu na smak, zapach i bezbarwność.

Próbę tę przeprowadza się w sposób następujący:

Do kolbki, należycie przemytej kwasem siarczanym i spirytusem, a następnie dobrze osuszonej, wlewa się 10 centymetrów kubicznych badanego rektyfikatu i dodaje się w trzykrotnych dawkach ogółem 9 centymetrów kubicznych kwasu siarczanego o ciężarze gatunkowym 1.84; przy nalewaniu spirytusu i kwasu siarczanego należy uważać, aby cała odmierzona ilość została przelaną do kolbki. Przy dolewaniu kwasu siarczanego temperatura płynu znacznie się podnosi, dlatego należy kwas siarczany ostrożnie i bardzo powoli dolewać, gdyż w razie przeciwnym płyn może łatwo wyprysnąć i uszkodzić ubranie lub oczy badającego.

Po zamieszaniu zawartości w kolbce, przez nadanie cieczy ruchu wirowego, przystępuje się do ogrzania płynu nad lampką spirytusową aż do wrzenia w ten sposób, aby płomień obejmował całą zawartość kolbki, przy ciągłem utrzymywaniu ruchu wirowego cieczy w kolbce. Na krótko przed ukazaniem się pierwszych pęcherzyków odczuwa się słaby trzask w kolbce i w tej chwili należy zwracać bacznie uwagę, aby płyn nie wypryskiwał z kolbki.

Aby uchwycić odpowiednią chwilę doprowadzenia płynu do wrzenia, nie należy nadawać płynowi zbyt silnego wirowania. Gotowanie należy uważać za ukończone skoro cała powierzchnia płynu pokryje się drobnemi pęcherzykami. Następnie pozostawia się płyn w kolbce w spokoju, aż do zupełnego ostygnięcia, co wymaga około 20 minut czasu; sztuczne ochładzanie kolbki jest wzbronione.

Po ostygnięciu przelewa się całą zawartość kolbki do probierza o płaskiem dnie, a w drugi taki sam probierz wlewa się taką samą ilość czystego zbadanego już rektyfikatu, i oba probierze, napełnione do kreski, wstawia się do pudełka eliminującego górne i dolne światło. Jeżeli próba rektyfikatu przegotowanego z kwasem siarczanym pozostaje zupełnie bezbarwną i nie różni się od koloru rektyfikatu w drugim probierzu, to badany rektyfikat wytrzymuje próbę czystości.

Spirytus, niewytrzymujący tej próby lub też o niezwykłym dla niego zapachu i smaku lub mętny, nie może być przyjęty, jako rektyfikat I gatunku i winien być poddany ponownemu oczyszczeniu.

585.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 listopada 1921 r.

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia wykonawczego z dnia 31 maja 1921 r. do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania drożdży prasowanych na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego.

Na mocy § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania drożdży prasowanych na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 307) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustęp trzeci § 5, ustęp siódmy § 7, ostatni ustęp § 9 i § 14 rozporządzenia wykonawczego z dn. 31 maja 1921 r. do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 30 maja 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania drożdży prasowanych na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 335), zmienia się w sposób następujący:

a) Ustęp trzeci § 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli fabryka wyprodukuje mniej drożdży od określonej normy wydajności, fabrykant winien wpłacić do kasy skarbowej kwotę pełnego podatku, odpowiadającą wartości opasek podatkowych (banderoli) na brakującą ilość drożdży, a pokwitowanie kasowe dołączyć do książki obrachunkowej".

b) Ustęp siódmy § 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeden egzemplarz zatwierdzonego aktu sprawdzenia wydaje się przedsiębiorcy fabryki drożdży prasowanych, który ma go przechowywać starannie w fabryce i okazywać na żądanie organów skarbowych, drugi udziela się władzy skarbowej I instancji, a trzeci pozostaje u władzy skarbowej II instancji".

c) Ustęp ostatni § 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Prócz tego na obszarze b. zaboru rosyjskiego, równocześnie z pierwszą deklaracją ruchu, przedsiębiorca względnie kierownik fabryki drożdży prasowanych winien złożyć kwit na opłacony patent przemysłowy i akcyzowy na bieżącą kampanję, gdyż w razie przeciwnym deklaracja nie będzie przyjętą.

Po sprawdzeniu, że deklaracja zawiera przepisane dane, organ skarbowy umieszcza na wszystkich trzech egzemplarzach tejże zaświadczenie; jeden egzemplarz zaświadczonej deklaracji wraz z kwitem na opłacone patenty zwraca wnoszącemu, drugi egzemplarz przesyła władzy skarbowej I instancji, trzeci władzy skarbowej II instancji".

d) § 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„W każdej fabryce drożdży prasowanych należy prowadzić książkę obrachunkową wedle dołączonego wzoru (załącznik 1), dalej księgę robotników i zaświadczony przez władzę skarbową I instancji zeszyt do nabywania w kasie skarbowej opasek podatkowych (banderoli).

Wpisy do książki obrachunkowej wciągać należy codziennie i nie wolno ich odkładać na dzień następny.

Do księgi robotników należy wciągać robotników, zajętych w fabryce z podaniem imienia, nazwiska, roku i miejsca urodzenia i pochodzenia, dnia przyjęcia i ewentualnego zwolnienia ze służby, wreszcie oddziału, w którym robotnik jest zajęty.

Za należyte prowadzenie powyższych ksiąg odpowiada kierownik ruchu, względnie przedsiębiorca fabryki drożdży prasowanych.

Z końcem każdego miesiąca ruchu należy przeprowadzić w książce obrachunkowej obrachunek miesięczny, a po zakończeniu kampanji obrachunek za kampanję. Obrachunki takie winny być zaopatrzone w podpisy organu skarbowego, kierownika ruchu i przedsiębiorcy fabryki.

Jednocześnie z książką należy prowadzić odpis książki obrachunkowej i po zakończeniu miesiąca i sporządzeniu obrachunku miesięcznego odpis ten, zaświadczony przez miejscowy organ skarbowy, należy przedstawić do dnia piątego następnego miesiąca za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do władzy skarbowej II instancji.

Władza skarbowa II instancji jest obowiązaną sporządzić na podstawie sprawdzonych obrachunków i odpisów książki obrachunkowej szczegółowy wykaz obrotu drożdży i uzyskanych z tego tytułu opłat skarbowych w swoim okręgu i przedstawić go Ministerstwu Skarbu w końcu miesiąca.

Po ukończeniu kampanji należy przeprowadzić roczny obrachunek, zestawić i przenieść remanenta ze starej do nowej książki obrachunkowej.

W starej książce obrachunkowej należy drożdże, jakie otrzymano z produktów, zatartych przed 1-ym lipca odnośnej kampanji, wciągnąć na przychód do tej książki i dopiero wyprowadzony z niej ogólny remanent przenieść do nowej książki. Rezultaty formowania drożdży, uzyskanych z powyższych zacierów po 1 lipca, w cegiełki i oklejanie ich opaskami podatkowemi po 1 lipca należy wpisać już do nowej książki obrachunkowej.

Zamkniętą książkę obrachunkową wraz z dowodami należy przedstawić za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do władzy skarbowej II instancji, która zużytkuje z tej książki dane za kampanję dla sporządzenia swego wykazu za kampanję, a następnie przesyła książki wraz z dowodami i odpisem swego wykazu za kampanję do odnośnej Izby Kontroli Państwa celem zrewidowania.

Po dokonaniu rewizji zwraca Izba Kontroli Państwa książkę obrachunkową za pośrednictwem władzy skarbowej II instancji przedsiębiorstwu, celem przechowania przez 3 lata".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

(Dz. Ust. Nr. 97 z dn. 9/XII — 1921 r., poz. 709).

586.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 listopada 1921 roku

o podwyższeniu akcyzy od zapałek.

Na mocy ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.

U. R. P. Nr. 41, poz. 248) Rada Ministrów zarządza, co następuje:

§ 1. Stopę opodatkowania zapałek, ustanowioną dla b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 304) w wysokości jednej marki od pudełka, zawierającego nie więcej, jak 60 sztuk zapałek, podwyższa się na dwie marki.

§ 2. Ustanowioną w § 9 rzeczonego rozporządzenia stopę opodatkowania w b. zaborze austrjackim zapalniczek podwyższa się:

1) co do zapalniczek kieszonkowych o wadze poszczególnej sztuki nie większej, niż 25 gramów — z dwudziestu pięciu marek na pięćdziesiąt marek od sztuki,

2) co do większych zapalniczek kieszonkowych — z pięćdziesięciu marek na sto marek od sztuki,

3) co do zapalniczek stołowych i ściennych — ze stu pięćdziesięciu marek na trzysta marek od sztuki.

§ 3. Banderole podatkowe, wykupione przed dniem 1 stycznia 1922 r. po dotychczasowej niższej cenie, będzie można użyć, począwszy od dnia 1 stycznia 1922 r., do naklejania na pudełka z zapałkami pod warunkiem uprzedniego dopłacenia różnicy pomiędzy dotychczasową, a podwyższoną stopą akcyzy.

§ 4. Wykonanie tego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1922 r.

Prezydent Ministrów:
(—) *A. Ponikowski.*

Minister Skarbu:
(—) ***Michalski.***

(Dz. U. R. P. z d. 15/XII 1921 r. Nr. 100, poz. 718).

587.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1921 r.

w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1921 r. o podwyższeniu akcyzy od zapałek.

Na mocy § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. o podwyższeniu i ujednostajnieniu akcyzy od zapałek (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 304) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1921 r. o podwyższeniu akcyzy od zapałek (Dz. Ust. Nr. 100, poz. 718) zarządzam, co następuje:

§ 1. Równocześnie z podwyższeniem akcyzy od zapałek podwyższa się od 1 stycznia 1922 r. także zwrot kosztów sporządzenia banderol z dotychczasowych dziesięciu marek za tysiąc sztuk, na czterdzieści marek za tysiąc sztuk (§ 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 50, poz. 304), oraz § 3 rozporządzenia Min. Sk. z dnia 31 maja 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 53, poz. 338). Zatem łącznie z akcyzą wynosić będzie cena sprzedażna tych banderol, począwszy od 1 stycznia 1922 r., 2.040 mk. za tysiąc sztuk, z czego przypadnie na akcyzę 2000 mk, a na zwrot kosztów sporządzenia banderol 40 mk.

§ 2. Podwyższonej akcyzie ulegną również zapasy zapałek, pozostałe z czasów przed wejściem rozporządzenia Rady Ministrów w życie.

W tym celu przeprowadzą organa skarbowe w fabrykach zapałek oraz w lokalach składowych osób, sprowadzających zapałki z zagranicy lub też z b. dzielnicy pruskiej, zbadanie zapasów zapałek, znajdujących się tam w chwili wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z naklejonemi już banderolami. Równocześnie zbadają organa te także zapasy nienaklejonych jeszcze na pudełka banderol i wydadzą formalne orzeczenia co do wysokości należnych z obu tych tytułów dopłat; przed uiszczeniem tych dopłat nie dozwoli się ani naklejania banderol na pudełka, ani też wywozu zapałek z fabryki, względnie z lokalów składowych osób, sprowadzających zapałki z zagranicy.

Wszelkie inne zapasy zapałek ulegną dodatkowemu opodatkowaniu na podstawie zgłoszeń, o jakich mowa w następnych paragrafach.

§ 3. Kto w chwili wejścia rozporządzenia Rady Ministrów w życie posiadać będzie zapas zapałek, obowiązany jest w ciągu trzech dni, t. j. najpóźniej dnia 3 stycznia 1922 r. zgłosić ten zapas, t. j. zapas z dnia 1 stycznia 1922 r. do dodatkowego opodatkowania w wysokości różnicy pomiędzy dotychczasową a podwyższoną stopą akcyzy, podając przytem miejsce swego zamieszkania, względnie miejsce przechowania zapałek.

Obowiązek ten dotyczy tak sprzedawców zapałek (hurtowych i detalicznych), jak również osób prywatnych, tych ostatnich jednak tylko wtedy, jeżeli posiadają zapas zapałek, przekraczający sto pudełek o zawartości nie większej, niż 60 sztuk, w jednym pudełku, względnie 50 pudełek o zawartości większej, niż 60 sztuk w jednym pudełku. Zapas, rzeczone ilości przekraczający, ulega dodatkowemu opodatkowaniu w całości, t. j. bez potrącenia rzeczonych ilości.

Jeżeli zapas zapałek znajduje się w dniu 1 stycznia 1922 r. w transporcie, obowiązek zgłoszenia ciąży na odbiorcy, a bieg rzeczonego trzechdniowego terminu rozpoczyna się dlań dopiero w dniu następnym po dniu, w którym tenże zapałki otrzymał.

Kontroli skarbowej przysługuje prawo sprawdzania na miejscu, czy zgłoszono zapasy zgodnie z rzeczywistością.

§ 4. Zgłoszenie wnosi się w trzech egzemplarzach, a to:

1) w b. zaborze rosyjskim do właściwego Urzędu akcyz i monopolów państwowych, względnie poza siedzibą tych Urzędów do właściwego Inspektora Kontroli skarbowej,
2) w b. zaborze austrjackim do właściwego Oddziału Kontroli skarbowej.

Jeden egzemplarz zgłoszenia zwraca się posiadaczowi zapasu po opatrzeniu potwierdzeniem odbioru ze wskazaniem kasy, w której dodatkowy podatek ma być uiszczony, drugi egzemplarz przesyła się kasie poborowej, a trzeci przedkłada się władzy skarbowej II instancji po uwidocznieniu dat uiszczenia przypadającej dopłaty.

§ 5. Opodatkowanie zapasów odbywa się bez naklejania na pudełka dodatkowej banderoli. Wpłacone kwoty zarachowują kasy skarbowe, jako dodatkowy podatek od zapałek bez wydawania banderol

§ 6. W b. zaborze austrjackim podlegają dodatkowemu opodatkowaniu także zapasy zapalniczek u wytwórców i sprzedawców. Wydanie zarządzeń co do sposobu przeprowadzenia tego opodatkowania pozostawia się władzom skarbowym II instancji tej dzielnicy.

§ 7. Wobec równocześnie ogłoszonego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 100, poz. 719), wprowadzającego od 1 stycznia 1922 r. w b. dzielnicy pruskiej tę samą stopę akcyzy oraz system banderolowy, traci moc obowiązującą przepis § 7 ust. 2 rozporządzenia z dnia 31 maja 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 53, poz. 338).

Począwszy zatem od 1 stycznia 1922 r. nie będzie wymagane pozwolenie Ministerstwa Skarbu na sprowadzanie zapałek z b. dzielnicy pruskiej, o ile opatrzone są przepisanemi banderolami.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1922 r.

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

(Dz. Ust. Nr. 106 z dn. 30/XII—1921 r., poz. 780).

588.

OKÓLNIK L. 11961/21.

W sprawie prowadzenia książek i obliczania zaników wobec zawieszenia monopolu spirytusowego.

Do Izb Skarbowych na obszarach b. zab. rosyjskiego.

Wobec wynikłych trudności przy stosowaniu rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października 1921 r., celem wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 roku w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, komunikuje się, co następuje:

Rozporządzenie to poza dwiema radykalnemi zmianami, a mianowicie:

a) dwiema stopami opodatkowania spirytusu po 2000 i po 2100 mk. od litra 100°, oraz

b) sposobu obliczania nieprzekraczalnych zaników magazynowych, nie wywołuje na obszarach b. zaboru rosyjskiego innych radykalnych zmian i, jak powiedzianem jest w § 6 tegoż rozporządzenia, sposób prowadzenia książek w gorzelniach i wolnych składach unormowany jest w obowiązujących w poszczególnych dzielnicach przepisach wykonawczych.

Wobec tego zaprowadzone we wszystkich przedsiębiorstwach książki, jak również wzory wykazów, pozostają aż do odwołania bez zmiany, należy tylko ściśle przestrzegać wypełniania rubryk co do wysokości podatku od wydawanego spirytusu. Np. jeżeli będą wypełniane rubryki rozchodu do octowni, do denaturacji i t. p. bez podatku, to należy wykazywać tylko ilość litrów, w wypadkach zaś rozchodu spirytusu opodatkowanego — nad ilością litrów dopisywać także stopę podatku. Jeżeli w danem przedsiębiorstwie będzie się znajdował spirytus o dwojakim podatku, t. j. po 2000 i po 2100 mk., to należy przychód i rozchód prowadzić każdorazowo osobnemi pozycjami dla każdej z powyższych stóp podatku.

W rektyfikacjach ilość spirytusu każdej stopy opodatkowania określa się ilością przyjętej surówki danej stopy opodatkowania, podług przychodu książki magazynu z surówką, rozchód zaś spirytusu prowadzonym jest oddzielnemi pozycjami dla każdej ze stóp opodatkowania, wobec czego tak w podsumowaniach stronicowych i z przeniesienia, jak i w obrachunkach miesięcznych należy prowadzić dwie pozycje: dla spirytusu opodatkowanego, po 2000 mk. i dla spirytusu, opodatkowanego po 2100 mk. W związku z tem obroty gatunków rektyfikatu, t. j. otrzymywany z aparatów rektyfikat i jego gatunki, jak również brane na aparat gatunki (rubryki do 10 włącznie) nie różniczkują się co do stopy opodatkowania, różniczkują się zaś tylko rubryki, począwszy od 11-ej — książki magazynu z rektyfikatem. By określić pozostałość spirytusu każdej ze stóp opodatkowania, należy od przychodu surówki według tej stopy odjąć rozchód rzeczywisty według tejże stopy, uwidoczniony w rubrykach rozchodowych obydwu książek magazynowych, ale bez rubryk „do rektyfikacji". Straty przy rektyfikacji określa się podług ilości wziętej na aparat surówki każdej ze stóp opodatkowania.

Dla jasności rachunku wskazanem jest, aby w kampanji bieżącej we wszystkich przedsiębiorstwach, gdzie okaże się to możliwem, prowadzone były w książkach przeniesienia ze stronicy na stronicę z podziałkami „do 1 listopada", „od 1 listopada" i „razem".

ad § 4 ust. 4.

W wypadkach wypłacenia odsetek od zakredytowanego podatku od spirytusu należy wyszczególniać kwotę opłaconego podatku i osobno kwotę odsetek, jednocześnie obciążając kwotę wpłaconych odsetek rubryką należności.

ad § 7.

Obrachunki miesięczne należy sporządzać w odpowiednich książkach przedsiębiorstwa, a nie na oddzielnych arkuszach, do Izb zaś Skarbowych przesyłać należy pełne odpisy tych książek w porządku, stosowanym dotychczas, jak również Izby Skarbowe kontynuują przedkładanie wykazów do Departamentu akcyz i monopolów według dotychczasowych wzorów.

ad § 8.

Badanie zapasów w gorzelniach, wolnych składach i rektyfikacjach, uznanych za wolne składy, przeprowadza się w sposób, dotychczas praktykowany. Co się zaś tyczy zapisywania na rozchód ujawnionych ubytków i naliczania za nie podatku, to należy stosować, co następuje:

ad § 9.

W gorzelniach, niezależnie od rewizji niespodziewanych, sporządzają się obrachunki miesięczne w końcu miesiąca za miesiąc bieżący, lub też w pierwszych dniach następnego miesiąca za miesiąc ubiegły. Wtedy wpisuje się na rozchód w książce magazynowej ujawnione ubytki i określa się zanik dopuszczalny bez sporządzania oddzielnych protokółów. Samo obliczanie normalnych zaników wykonywuje się również w książce magazynowej. Przytacza się przykład obrachunku na każdy poszczególny wypadek:

Pozostałość od poprzedniego miesiąca	10000 litr. 100⁰	
Wyprodukowano w ciągu miesiąca . .	80000 „	„
Razem . .	90000 „	„
Rozchód za miesiąc	60000 litr. 100⁰	
Pozostały zapas książkowy	30000 „	„
I wypadek: zapas rzeczywisty	29980 „	„
Ubytek . .	20 litr. 100⁰	

Dopuszczalny zanik magazynowy za miesiąc, licząc 2% rocznie, wynosi (30000 litrów. × 1/6%) = 50 litrów 100⁰, wobec czego ujawniony ubytek 20 litrów, jako nie przekraczający dopuszczalnego zaniku, zapisuje się na rozchód bez opodatkowania.

II wypadek: zapas rzeczywisty . . .	29930 litr. 100⁰
Ubytek . .	70 litr. 100

Ubytek ten przewyższa dozwolony zanik (50 litrów) o 20 litrów, lecz nie przekracza 3% od przychodu z pozostałością, t. j. 2700 litrów, wobec czego ubytek 70 litrów zapisuje się na rozchód, podatek zaś od 20 litrów pozostawia się na rachunku do rozliczenia w końcu kampanji.

III wypadek: zapas rzeczywisty . . .	27180 litr. 100⁰
Ubytek . .	2820 „ „

Ubytek ten nietylko przewyższa dozwolony zanik (50 litrów) o 2770 litrów, lecz również przekracza 3% od przychodu wraz z pozostałością (2700 litr.) o 120 litrów, wobec czego ubytek 2820 litrów zapisuje się na rozchód, podatek zaś od 2770 litrów przedsiębiorca winien, wyjąwszy w razie nieprzewidzianego i nieuniknionego zdarzenia, zapłacić w ciągu trzech dni pod zagrożeniem egzekucji i oprócz tego wzbudza się dochodzenie karne.

IV wypadek: zapas rzeczywisty . . .	30030 litr. 100⁰
Nadwyżka .	30 „ „

Nadwyżka ta zapisuje się w całości na przychód z zaznaczeniem, że jest to nadwyżka potrącalna przy ostatecznym obrachunku ubytków, ponieważ nie przekracza 3% ogólnego przychodu (90000 litrów).

V wypadek: zapas rzeczywisty . . .	33000 litr. 100⁰
Nadwyżka .	3000 „ „

Nadwyżka ta, jako przekraczająca 3% od przychodu wraz z pozostałością od poprzedniego miesiąca (2700 litrów) o 300 litrów, zapisuje się w całości na przychód z zaznaczeniem, że jest to nadwyżka niepotrącalna przy ostatecznym obrachunku ubytków.

Z końcem kampanji, t. j. w dniu 30 czerwca, po sporządzeniu miesięcznego obrachunku zaników za czerwiec, należy sporządzić, również w książce przedsiębiorstwa, obrachunek ubytków za kampanję.

Obrachunek ubytków za kampanję składa się z podsumowania rezultatów obrachunków miesięcznych, przyczem o ile ogólna ilość ubytków. za które podatek pozostawiony został na rachunku do ostatecznego obliczenia w końcu kampanji, przewyższa ogólną ilość nadwyżek potrącalnych, to od różnicy nalicza się podatek, podlegający natychmiastowemu zapłaceniu.

Przykład obrachunku za kampanję.

	Nadwyżki potrącalne	Ubytki za które podatek skarbowy pozostawiono na rachunku do ostatecznego obliczenia
	Litrów 100⁰ alkoholu	
Podług obrachunku ubytków za lipiec 192 r.	—	20
Podług obrachunku ubytków za sierpień 192 r.	—	30
Podług obrachunku ubytków za wrzesień 192 r.	—	15
Podług obrachunku ubytków za październik 192 r.	—	10
Podług obrachunku ubytków za listopad 192 r.	20	—
Podług obrachunku ubytków za grudzień 192 r.	5	—
Podług obrachunku ubytków za styczeń 192 r.	3	—
Podług obrachunku ubytków za luty 192 r.	—	12
Podług obrachunku ubytków za marzec 192 r.	—	9
Podług obrachunku ubytków za kwiecień 192 r.	2	—
Podług obrachunku ubytków za maj 192 r.	—	20
Podług obrachunku ubytków za czerwiec 192 r.	—	30
Razem	30	146
Różnica . . .	—	116

Podatek od 116 litrów ostatecznie obliczonych ubytków, podług stopy opodatkowania . . . . mk. od litra, w ogólnej kwocie . . . . . mk., winien być wpłaconym do Kasy Skarbowej nie dalej trzech dni od chwili sporządzenia obrachunku.

W wolnych składach i w rektyfikacjach, uznanych za wolne składy, obrachunki ubytków dokonywują się co kwartał, czyli w dniach 30 września, 31 grudnia, 31 marca i 30 czerwca. Obrachunki te należy również sporządzać w książce przedsiębiorstwa i skonstatowane ubytki zapisać na rozchód. Przytacza się przykłady na każdy poszczególny wypadek:

	pg. niższej stopy podatk.	pg. wyższej stopy podatk.	razem
	litrów 100⁰ alkoholu		
Pozostałość od poprzedniego kwartału	10000	5000	15000
W kwartale sprawozdawczym przyjęto	24000	15000	39000
Razem. . .	34000	20000	54000
Rozchód za kwartał sprawozdawczy .	12500	11500	24000
I wypadek: Pozostały zapas książkowy	21500	8500	30000
Zapas rzeczywisty			29800
Ubytek . .			200

który nie przekracza 3% od ogólnego przychodu 54000 litrów i zapisuje się na rozchód proporcjonalnie do rozchodu w pozycjach niższego i wyższego opodatkowania, podług następującego obliczenia:

pg. niższej stopy opodatkowania $\left(\frac{12500}{24000} \times 200\right) = 104$ litry

pg. wyższej stopy opodatkowania $\left(\frac{11500}{24000} \times 200\right) = 96$ litr.

Razem 200 litr.

Zanik dopuszczalny za kwartał ubiegły wynosi:

a) magazynowy od zapasów książkowych w końcu każdego z trzech miesięcy (15500, 21500 i 30000 litrów) razem od 67000 litrów, licząc po 2% rocznie, czyli 1/6% miesięcznie . . . . 111 litr.

b) rafinacyjny od ilości oczyszczonej surówki 30000 litrów, licząc po 1½% . . . . 450 litr.

Razem zanik dopuszczalny wynosi . . 561 litr.

Wobec tego, że ubytek 200 litrów jest mniejszym od dopuszczalnego zaniku ogólnego, przeto ubytek ten nie podlega opodatkowaniu.

II wypadek: Zapas rzeczywisty, skonstatowany przy badaniu . . . . 29000 litr.

Ubytek . . . 1000 litr.

Ubytek ten nie przekracza 3% ogólnego przychodu, lecz przekracza ogólny zanik dopuszczalny (1000—561) o 439 litrów i zapisuje się na rozchód, w sposób następujący:

a) zanik dopuszczalny 561 litrów bez jakiegokolwiek opodatkowania, lecz dwiema oddzielnemi pozycjami proporcjonalnie do rozchodu

pg. niższej stopy podatkowej $\left(\frac{12500}{24000} \times 561\right)$ . . . 292 litr.

pg. wyższej stopy podatkowej $\left(\frac{11500}{24000} \times 561\right)$ . . . 269 litr.

b) pozostały ubytek zapisuje się na rozchód podług niższej lub wyższej stopy opodatkowania, w zależności od życzenia przedsiębiorcy, sam zaś podatek pozostaje na rachunku do ostatecznego obliczenia . . . . 439 litr.

Razem . . 1000 litr.

III wypadek: Zapas rzeczywisty, skonstatowany przy badaniu . . . . 28000 litr.

Ubytek . . . 2000 litr.

Ubytek ten, jako przekraczający 3% ogólnego przychodu (54000 × 3% = 1620) jest niepotrącalny i zapisuje się na rozchód w następujący sposób:

a) zanik dopuszczalny 561 litrów bez jakiegokolwiek opodatkowania, lecz dwiema oddzielnemi pozycjami proporcjonalnie do rozchodu

pg. niższej stopy opodatkow. $\left(\frac{12500}{24000} \times 561\right)$ . . . 292 litr.

pg. wyższej stopy opodatkow. $\left(\frac{11500}{24000} \times 561\right)$ . . . 269 litr.

b) pozostały ubytek zapisuje się na rozchód podług wyższej stopy opodatkowania i jednocześnie nalicza się podług tejże stopy podatek konsumcyjny od niego, podlegający zapłaceniu najdalej w ciągu trzech dni, przyczem wzbudza się dochodzenie karne . . 1439 litr.

Razem . . 2000 litr.

IV wypadek: Zapas rzeczywisty, skonstatowany przy badaniu . . . . 30100 litr.

Nadwyżka . 100 litr.

Nadwyżka ta, jako nie przekraczająca 3% ogólnego przychodu (54000 × 3% = 1620), jest potrącalna i zapisuje się na przychód do spirytusu, podlegającego opodatkowaniu podług wyższej stopy.

V wypadek: Zapas rzeczywisty, skonstatowany przy badaniu . . . . 32000 litr.

Nadwyżka . 2000 litr.

Nadwyżka ta, jako przekraczająca 3% ogólnego przychodu (54000 × 3% = 1620) jest niepotrącalną przy ostatecznem w końcu kampanji porównaniu ubytków z zanikami i zapisuje się na przychód do spirytusu, podlegającego opodatkowaniu podług wyższej stopy.

Naturalnie, w wypadkach, kiedy niema ubytków lub skonstatowano nadwyżki, niema potrzeby obliczać dopuszczalny zanik magazynowany lub rafinacyjny, gdyż zanik taki w tych wypadkach jest niezaliczalny.

W tych wypadkach, kiedy od ostatniego badania zapasów nie było rozchodu, należy dopuszczalne zaniki obliczać od przychodu wraz z pozostałością od ostatniego badania.

W końcu kampanji, t. j. dn. 30 czerwca, po sporządzeniu obrachunku za czerwiec, należy sporządzić obrachunek porównawczy potrącalnych ubytków i potrącalnych nadwyżek podług takiegoż wzoru, jaki podano dla gorzelni i o ile ogólna za kampanję ilość potrącalnych ubytków przewyższa ogólną za kampanję ilość potrącalnych nadwyżek, to za różnicę należy naliczyć i ściągnąć całkowitą kwotę podatku konsumcyjnego podług wyższej stopy, o ile już wyczerpanym jest zapas spirytusu podług stopy niższej.

Niezależnie od powyższych wyjaśnień, komunikuje się, że gorzelnie w podawanych do Urzędu oznajmieniach (deklaracjach) winny wyraźnie oznaczać, podług jakiej stopy opodatkowania zamierzają produkować, przyczem nie może być wymaganem, aby gorzelnia w ciągu kampanji produkowała tylko podług stopy wyższej, jeżeli rozpocznie podług tej stopy kampanję, a posiada prawo produkcji podług stopy niższej. Przejście jednak produkcji z jednej stopy opodatkowania na drugą winno być związane z podaniem nowego oznajmienia (deklaracji).

W świadectwach przewozowych winno być wyraźnie oznaczanem, podług jakiej stopy podatkowej wyprodukowany jest spirytus, a to w tym celu, aby odbierająca spirytus strona, t. j. wolny skład lub rektyfikacja, uznana za wolny skład, mogła odpowiednio zapisać ten spirytus na przychód.

Każda odprawa spirytusu z gorzelni, rafinerji lub wolnego składu, winna być pokryta bądź kwitem kasowym na opłacony podatek konsumcyjny, bądź też pozwoleniem Urzędu akcyz i monopolów państwowych na wypuszczenie spirytusu. Osoby, pragnące nabyć spirytus do celów właściwych bądź bez podatku, bądź z podatkiem zniżonym, powinny uzyskać zezwolenie Izby Skarbowej, w którem ściśle oznaczono cel i ilość litrów. Na zasadzie takiego zezwolenia Urząd Skarbowy wydaje pozwolenie wypuszczenia spirytusu z właściwej gorzelni, wolnego składu lub rafinerji, uznanej za wolny skład. Pozwolenie takie winno pozostawać w miejscu odprawy, jako dowód książki magazynowej.

Również w świadectwach przewozowych winno być oznaczonem, czy podatek od wypuszczonego spirytusu jest opłacony i za jakim kwitem Kasy Skarbowej, czy też nie, i w tym ostatnim wypadku należy wymieniać przyczyny.

W końcu nadmienia się, że gorzelnie, aby uzyskać prawo wypędu spirytusu podług niższej stopy opodatkowania, winne uzyskać od właściwej Izby Skarbowej zaświadczenie, że dana gorzelnia uznana została za rolniczą. Zaświadczenie to wydaje się gorzelni na zasadzie dawnych przepisów i na podsta-

wie przedłożonych przez gorzelnie dowodów o ilości ornej ziemi, wchodzącej w zakres danego gospodarstwa rolnego.

Warszawa, d. 22 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Mikulecki.*
Dyrektor Departamentu.

589.

OKÓLNIK L. 206/WK.

w przedmiocie wymierzania kar za przekroczenia przepisów o opodatkowaniu spirytusu i wyrobów wódczanych.

Na zapytanie jednej z Izb skarbowych w b. zaborze rosyjskim w sprawie wymiaru kar za przekroczenie przepisów o opodatkowaniu spirytusu i wyrobów wódczanych, wyjaśnia się, jak następuje:

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. (Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 86, poz. 628) w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych zawieszono moc obowiązującą wydanego dla obszaru b. general-gubernatorstwa lubelskiego rozporządzenia naczelnego wodza armji z dnia 22-go kwietnia 1916 r., dotyczącego zaprowadzenia monopolu spirytusowego (Dz. Rozp. b. c. i k. zarządu wojskowego w Polsce Nr. 55 z r. 1916), tudzież zawieszono moc obowiązującą ustawy okowicianej b. gen.-gubern. warszawskiego z d. 10 października 1915 r. (Dz. Rozp. b. Gen. - Gub. Warsz. Nr. 5, poz. 13) — z dniem 1 listopada 1921 r., aż do 1 września 1923 r.

Jednakże, według wyraźnego postanowienia § 9 ustęp drugi powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, kompetencja władz do karania wykroczeń przeciw przepisom o podatkowaniu spirytusu i wyrobów wódczanych pozostaje bez zmiany, a więc wykroczenia te, o ile chodzi o tajne gorzelnictwo, podlegają kompetencji sądów zwyczajnych (powszechnych) w myśl ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 67, poz. 449), zaś wszelkie inne wykroczenia mają być w b .zaborze rosyjskim karane, jak dotychczas administracyjnie, przy zastosowaniu okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 lipca 1920 r. Nr. 38641, zamieszczonego w Dzienniku Urzędowym Minist. Sk. Nr. 26, poz. 378.

Przy wymiarze kar za wspomniane wyżej wykroczenia stosować należy oczywiście już nie rozporządzenia okupacyjne, gdyż te rozporządzenia zostały zawieszone z dniem 1 listopada 1921 r., lecz postanowienia rosyjskiej ustawy akcyzowej (licząc 1 Rb. = 2 Mk. 16 fen.), z uwzględnieniem przepisu § 9 ustęp 1 rzeczonego rozporządzenia Rady Ministrów (grzywny podwyższone 10—50 krotnie).

Rozumie się samo przez się, że do rzeczonych wykroczeń, o ile popełniono je przed dniem 1 listopada 1921 r., muszą być stosowane rozporządzenia okupacyjne, nawet w tym razie, gdyby wykroczenia takie doszły do wiadomości władzy dopiero po wejściu w życie powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów.

O tem pouczyć należy podwładne Urzędy akcyz i monopolów państwowych.

Warszawa, dnia 27 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Mikulecki.*
Dyrektor Departamentu.

Monopol tytoniowy.

590.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1921 r.

w przedmiocie wstrzymania terminu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. o podwyższeniu podatku od tytoniu i wyrobów tytoniowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanowiony w § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 615) termin wejścia w życie tego rozporządzenia odracza się aż do dalszego zarządzenia, o ile dotyczy podatku od papierosów i celnego dodatku wartościowego od zagranicznych liści tytoniowych.

§ 2. Upoważnia się Ministra b. Dzielnicy Pruskiej do wydania zarządzenia we własnym zakresie działania, aby od dnia 13 listopada 1921 r. podatek od papierosów w formie opaski podatkowej (banderoli) był pobierany w wysokości 50% od ceny detalicznej papierosów oraz do ustalenia w tym celu w porozumieniu z reprezentantami przemysłu papierosowego b. dzielnicy pruskiej detalicznych cen papierosów.

§ 3. Wykonanie tego rozporządzenia powierza się Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej.

§ 4. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 13 listopada 1921 r.

Prezydent Ministrów:
(—) *A. Ponikowski.*
Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *Dr. Wybicki.*
Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 24/XI 1921 r. Nr. 92, poz. 677).

591.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 listopada 1921 r.

w sprawie zmiany postanowień § 6 po-austrjackiego Przepisu o trafikantach.

W ustępie pierwszym § 6 po-austrjackiego Przepisu o trafikantach (rozp. Min. Sk. z dn. 10 czerwca 1911 L. 43. 889 — Dz. Rozp. austr. Min. Sk. Nr. 103 ex 1911) skreślić należy słowa: „Trafikant jest wreszcie uprawniony na wyraźne swe żądanie" — a w miejsce ich wypisać „Trafikant może być wreszcie na żądanie lokalnej Dyrekcji poczt i telegrafów zobowiązany".

W ustępie drugim zaś tego samego §-u skreślić należy wyrazy: „Jeżeli podjął się sprzedawania wartościowych znaczków pocztowych", tak, że ustęp ten rozpoczynać się będzie od słów: ‚W takim razie" i t. d.".

Wreszcie skreślić należy końcowe słowa ustępu: „wyraźnie nie złoży upoważnienia do sprzedaży", a w miejsce ich wpisać: „zobowiązanie nie zostanie przez władzę sprzedaży cofnięte".

Warszawa, dn. 26 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Mikulecki.*
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

592.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 30 listopada 1921 r.

o podwyższeniu dopłaty (agio) do cła.

Na mocy art. 14 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314), zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość dopłaty (agio) do cła na towary, niewyszczególnione w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 maja 1921 r. w przedmiocie podwyższenia agio od cła na towary o charakterze zbytkownym (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 284), wynosić będzie, aż do nowego zarządzenia, 49.900% (mnożnik stawek celnych 500).

Postanowienie to nie dotyczy towarów, objętych rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 sierpnia 1921 r. w przedmiocie ulg celnych (Dz. U. R.P. Nr. 70, poz. 471).

§ 2. Obowiązującą dotychczas wysokość agia 39.900% (mnożnik 400) urzędy celne stosują przejściowo do towarów:

a) co do których za pomocą listów przewozowych będzie można wykazać, że zostały nadane do przewozu bezpośrednio do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej najpóźniej w dniu, poprzedzającym dzień wejścia niniejszego rozporządzenia w życie;

b) zalegających w dniu wejścia niniejszego rozporządzenia w życie w celnych składach urzędowych, kolejowych, oraz nieurzędowych.

Ulgi, wskazane w punktach a) i b), tracą moc po upływie 30 dni od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie.

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu, uważając dzień następny po ogłoszeniu za pierwszy w tej rachubie.

Jednocześnie z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 września 1921 r. w przedmiocie podwyższenia dopłaty (agio) do cła (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 617).

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. (—) *Henryk Strasburger.*

(Dz. U. R. P. Nr. 101 z d. 17/XII 1921 r., poz. 729).

593.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 5 grudnia 1921 roku

w przedmiocie ulgi celnej dla masła i sera.

Na mocy uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się, co następuje:

§ 1. Uwalnia się od cła na czas od dnia 7 grudnia 1921 r. do dn. 1 stycznia 1922 r. następujące towary:

poz. tar. 35, p. 2 sery z wyjątkiem wykwintnych,

poz. tar. 36 masło krowie i owcze,

poz. tar. 51, p. 5 margarynę i sztuczne masła jadalne.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. (—) *Henryk Strasburger.*

(Dz. U. R. P. Nr. 101 z d. 17/XII 1921 r., poz. 730).

594.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Biuro Prasowe Min. Skarbu komunikuje: Ministerstwo Skarbu po porozumieniu z Min. Przemysłu i Handlu, powodowane troską o przedświąteczne zaaprowidowanie niezamożnej ludności, uznało za konieczne tymczasowo na czas od 7-go grudnia 1921 r. do 1-go stycznia 1922 r. zwolnić zupełnie z opłat celnych sprowadzane z zagranicy ser, masło, margarynę i masła jadalne. Zarządzenie to wywołane zostało faktem, że jakkolwiek ze zwyżką naszej waluty ceny mięsa, mąki, chleba, skór, materjałów włóknistych i wielu innych artykułów codziennej potrzeby uległy znacznej zniżce, jednak ceny masła, sera i innych tłuszczów jadalnych wykazują stałą tendencję zwyżkową, przekraczającą znacznie ceny na rynkach zagranicznych, nawet zmuszonych do importu tych artykułów.

Rząd, czyniąc tego rodzaju ustępstwo w tak ciężkiej dla Skarbu chwili, żywi niepłonną nadzieję, że producenci i hurtownicy, powodowani poczuciem obywatelskości i wchodząc w położenie niezamożnej ludności, pójdą na rękę władzom, współdziałając już teraz w obniżeniu cen na te najniezbędniejsze artykuły codziennej potrzeby, a to w ten sposób, aby tę zniżkę mogła odczuć ludość w jaknajkrótszym, t. j. przedświątecznym, czasie.

(Monitor Polski Nr. 281—1921 r.).

595.

OKÓLNIK L. 21790/DC/II/21.

W sprawie dowodów rzeczowych przy stosowaniu agio.

Do Urzędów Celnych.

Na zasadzie rozporządzenia z dnia 8 września 1921 r. o podwyższeniu dopłaty (agio) do cła dawne normy agio można przejściowo stosować do towarów, nadanych do przewozu za granicę z przeznaczeniem dla odbiorców na polskim obszarze celnym najpóźniej w dniu, poprzedzającym dzień wejścia w życie nowego rozporządzenia o podwyższeniu agio. Jako dowód nadania towaru w powyższym terminie służy list przewozowy (fracht lub konosament). Dowód ten Urząd Celny, w usprawiedliwieniu zastosowania niższego agio, winien dołączyć do odpowiedniej deklaracji.

Jeżeli strona nie zgadza się na pozostawienie w aktach Urzędu Celnego oryginału listu przewozowego, to w takim razie winna przedłożyć odpis tego dowodu, uwierzytelniony przez notarjusza lub Urząd stacji kolejowej. Odpis ten należy dołączyć do akt odprawy celnej po sprawdzeniu z oryginałem.

Przy stosowaniu niższego agio Urząd Celny może przyjąć pod uwagę tylko list przewozowy, z którego niewątpliwie wynika, że towar był nadany za granicę do stacji polskiej, z przeznaczeniem dla odbiorcy na polskim obszarze celnym.

W razie odmowy ze strony Urzędu Celnego zastosowania niższego agio, stronie przysługuje prawo odwołania się do władzy celnej II-ej instancji.

Ponadto strony mogą zwracać się do II-ej instancji o zastosowanie niższego lub ulgowego agio przed nadejściem towaru do Polski, przedkładając odpowiednie dokumenty przewozowe, a w braku tychże wszelkie dowody, które mogą służyć za podstawę do stwierdzenia, że towar został nadany do przewozu zagranicę z przeznaczeniem dla polskiego odbiorcy przed wejściem w życie odnośnego rozporządzenia.

Od orzeczeń Izb Skarbowych we Lwowie i Krakowie, Dyrekcji Skarbu w Cieszynie i Dyrekcji Ceł w Poznaniu stronom przysługuje prawo odwołania się do Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dnia 21 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

596.

OKÓLNIK L. 19477/DC/II/21.

W sprawie sprzedaży z licytacji trucizn i środków leczniczych.

Do Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Zdrowia Publicznego zawiadamia, że trucizny i środki lecznicze, z jakichkolwiek powodów przeznaczone do sprzedaży z licytacji, winny być sprzedawane wyłącznie właścicielom aptek i hurtowych

składów materjałów aptecznych, względnie odpowiedzialnym zarządzającym temi zakładami.

W razie niemożności zadośćuczynienia temu warunkowi z braku na miejscu osób uprawnionych do kupna wspomnianych towarów, przeznaczone na licytację trucizny i środki lecznicze należy odsyłać celem sprzedaży najbliższemu urzędowi celnemu położonemu w większem mieście.

Warszawa, dnia 22 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł:

597.

OKÓLNIK L. 20022/DC/II/21.

Do wszystkich Urzędów Celnych.

Na zasadzie ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 62, poz. 404 z r. 1920) jest zabroniony wywóz za granicę kruszców szlachetnych we wszelkiej postaci, jako to: w monetach, sztabach i wyrobach oraz w stanie nieprzerobionym. Każdy opuszczający granice Rzeczypospolitej ma prawo wywieźć następujące przedmioty złote, srebrne lub platynowe do swego własnego użytku: 1) jedną obrączkę ślubną, 2) jeden zegarek kieszonkowy, ewentualnie z łańcuszkiem lub dewizką, 3) dwa pierścionki, 4) parę kolczyków.

Na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 31 grudnia 1920 r. (Dzien. Ust. Nr. 18, poz. 104, z r. 1921), wywóz walut zagranicznych i dewiz, niepochodzących z kupna w bankach dewizowych, dozwolony jest bez uzyskiwania specjalnego pozwolenia do wysokości 150 fr. szwajc. lub równowartości w innych walutach. Wywóz marek polskich w gotowiźnie, w czekach lub przekazach dozwolony jest bez specjalnego pozwolenia do wysokości 3.000 marek polskich jednorazowo lub 10.000 marek miesięcznie.

Jednak przepisy powyższych ustaw nie mogą być stosowane przy powrotnym wywozie za granicę rzeczy wartościowych i pieniędzy przez osoby, które miały je z sobą przy wjeździe do Polski.

Wobec tego, aby uniknąć na przyszłość zażaleń ze strony osób interesowanych, w szczególności cudzoziemców, powracających za granicę, zarządza się, co następuje:

Podróżni, przybywający na czasowy pobyt do Polski, winni przedłożyć urzędowi celnemu na granicy dokładny spis w dwóch egzemplarzach posiadanych kruszców w wyrobach, sztabach i monetach, oraz innych kosztownych przedmiotów osobistego użytku, tudzież walut. Spis tên ma zawierać nadto imię, nazwisko i miejsce stałego pobytu strony.

Po sprawdzeniu i należytem zaświadczeniu przez Urząd celny obydwóch egzemplarzy spisu, jeden pozostaje w urzędzie, drugi zaś otrzymuje zgłaszający.

Przywieziona waluta może być potwierdzona przez Urząd celny w paszporcie podróżnego.

Podróżni, opuszczający Polskę, którzy zadeklarowali ilość i rodzaj pieniędzy oraz biżuterji, przywiezionych ze sobą do Polski, i którzy posiadają odnośne zaświadczenie w paszportach swoich lub też osobno wydane im przez urzędy celne, nie potrzebują innego pozwolenia na wywóz z Polski owych zadeklarowanych ilości oraz rodzai pieniędzy i biżuterji.

Cudzoziemcy, którzy wjechali do Państwa Polskiego bez zadeklarowania swoich pieniędzy oraz biżuterji, mogą być narażeni na ich konfiskatę przy wyjeździe z Polski, chyba, że otrzymają specjalne pozwolenie na wywóz ze strony Ministrstwa Skarbu (Departament Kredytowy) w Warszawie, Rymarska Nr. 5, lub tegoż delegatów.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miejsce okólnika L. 5924/DC. z dnia 15 maja 1920 r. (Dzien. Urzędowy Min. Skarbu Nr. 22, poz. 327, z r. 1920), który równocześnie się uchyla.

Warszawa, dnia 10 listopada 1921 r.

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

598.

OKÓLNIK L. 14454/DC/II/21.

Do Urzędów Celnych

W sprawie wyjaśnienia niektórych przepisów celnych.

Wskutek prośby jednego z Urzędów Celnych o wyjaśnienie niektórych przepisów celnych, Ministerstwo Skarbu postanawia, jak następuje:

Przy zgłaszaniu towarów na piśmie deklaracja celna winna zawierać dane, wyszczególnione w § 15 rozporządzenia o postępowaniu celnem, między innemi nazwę handlową towaru. Deklarowanie towaru jako niewiadomy jest niedopuszczalne.

Przepisy rosyjskiej ustawy celnej z r. 1910 o karach za nieprawidłowe i niedokładne deklarowanie towarów utrzymano w mocy rozporządzeniem z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (art. 18) i winny być stosowane, o ile nie są sprzeczne z obowiązującemi przepisami. Np. za niedokładne podanie w deklaracji celnej wagi czystej nie pobiera się kary pieniężnej, przewidzianej w art. 1008 ros. ust. cel., ponieważ według § 15 rozporządzenia o postępowaniu celnem strona jest obowiązana podać w deklaracji tylko wagę surową.

Jeżeli przy rewizji jakość i ilość towarów okaże się niezgodną z danemi faktury, dołączonej do deklaracji, to należy pobierać tylko akcydencję na podstawie § 29 rozporządzenia o postępowaniu celnem.

Przy sprawdzaniu cen, podanych w dokumentach handlowych, Urząd Celny posiłkuje się wszelkiemi rozporządzalnemi środkami.

Za nieprzedłożenie dokumentów handlowych pobiera się akcydencję w wysokości 10% od należności celnej (§ 29 rozp. o postępowaniu celnem). Przy odprawie towarów wolnych od cła akcydencja ta nie może być pobrana, a więc na te towary strona nie

jest obowiązana do przedkładania dokumentów handlowych.

Urząd Celny ma prawo dokonać rewizji celnej w nieobecności strony, jeżeli strona zrzekła się przysługującego jej prawa asystencji przy rewizji (§ 19 rozp. o postępowaniu cel.), oraz jeżeli towar nie był zgłoszony w ciągu 48 godz. od dnia nadejścia (§ 12 ust. ostatni rozp. o postępowaniu cel.). W drugim wypadku zgłasza towar Ajencja Celna stosownie do § 1 p. c. tymczasowych przepisów o ajencjach celnych (Dz. Ust. Nr. 12, poz. 67 z r. 1920).

Przy zgłaszaniu towarów, wyszczególnionych w załączniku III rozporządzenia o postępowaniu celnem, strona jest obowiązana przedkładać dokumenty handlowe. Ulga polega na dopuszczalności mniej dokładnego określenia tych towarów w dokumentach handlowych. Np. orzechy mogą być wymienione bez wskazania, czy są łuszczone lub nie, tytoń bez oznaczenia, czy jest krajany grubo, czy też cienko i t. p. Za niedołączenie dokumentów handlowych do deklaracji na towary, wymienione we wspomnianym załączniku III, należy pobierać 10% akcydencję.

Strona nie jest obowiązana do przedkładania dokumentów handlowych i 10% akcydencji nie pobiera się: 1) przy zgłoszeniu ustnem (§ 13 rozp. o postępowaniu cel.) i 2) przy zgłoszeniu towarów, od których nie pobiera się cła na podstawie taryfy i przepisów celnych.

Dokumenty, dołączane do deklaracji celnych na podstawie §§ 15 i 16 rozporządzenia o postępowaniu celnem, są wolne od opłat stemplowych (patrz okólnik z dnia 8 kwietnia 1921 r. L. 2556. DC. II. 21, Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15, poz. 171).

Warszawa, dnia 30 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

599.

OKÓLNIK L. 22122/DC/II/21.

Do Urzędów Celnych granicznych

w sprawie pozwoleń na przywóz i wywóz, wydawanych przez władze Litwy Środkowej.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pozwolenia, wydawane przez władze Litwy Środkowej, nie uprawniają stron do przewozu towarów przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej.

Przy przewozie przez granicę towarów, przeznaczonych dla Litwy Środkowej lub wywożonych z niej, należy wymagać na podstawie obowiązujących przepisów pozwoleń Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, względnie innych władz polskich.

Warszawa, dnia 5 grudnia 1921 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

600.

OKÓLNIK L. 21020/DC/II/21.

w sprawie nadania Polskiemu Bankowi Handlowo-Przemysłowemu praw banku dewizowego.

W uzupełnieniu instrukcji z dn. 9 marca 1921 r. dla urzędów celnych w sprawie wykonania rozporządzenia o ograniczeniu obrotów walutami zagranicznemi (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 10—11, poz. 136), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Polski Bank Handlowo-Przemysłowy, Spółka Akcyjna w Krakowie, posiada prawa banku dewizowego w myśl art. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 31 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 18, poz. 104, z r. 1921).

Warszawa, dnia 22 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

601.

OKÓLNIK L. 21935/DC/II/21.

Do Urzędów Celnych

w sprawie nadania Bankowi Handlowemu Wilhelm Landau praw banku dewizowego.

W uzupełnieniu instrukcji z dnia 9 marca 1921 r. dla urzędów celnych w sprawie wykonania rozporządzenia o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 10—11, poz. 136), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Bank Handlowy Wilhelm Landau posiada prawa banku dewizowego, w myśl art. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. z r. 1921 Nr. 18, poz. 104).

Warszawa, dnia 5 grudnia 1921 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

602.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W Tokach, pow. Zbaraż, uruchomiony został z dn. 8 listopada b. r. Urząd Celny.

Warszawa, dnia 5 grudnia 1921 r.

Przepisy rachunkowe i kasowe.

DOCHODY MINISTERSTWA SKARBU
w b. zaborze rosyjskim i w b. zaborze austrjackim
(Tymczasowe zestawienie kasowe).

OZNACZENIE WPŁYWU (według paragrafów i pozycji preliminarza budżetowego na rok 1921)	w I kwartale 1921 r. Marki	f.	w II kwartale 1921 r. Marki	f.	w lipcu 1921 r. Marki	f.	w sierpniu 1921 r. Marki	f.
DANINY PUBLICZNE	**4.191.390.478**	**49**	**8.166.677.511**	**71**	**3.677.268.843**	**94**	**5.135.110 343**	**41**
§ 1. Podatki bezpośrednie	661.886 246	98	1.394.376.601	19	433.141.394	58	686.906.734	28
poz. 1. Podatek gruntowy	110.000.950	41	129.341.982	65	46.414.647	56	191.601.752	58
„ 2. Podymne	16.574.187	47	20.820.631	96	6.297.758	58	39 545.687	21
„ 3. Podatek domowo-klasowy	4.780.520	89	6.205.461	65	2.346.357	84	3.903.740	41
„ 4. „ domowo-czynszowy	4.041.440	85	3.944.055	10	1.162.730	23	1 418.478	60
„ 5. 5% podatek dochodowy od domów	287.801	03	261.570	68	54.620	59	29.068	83
„ 6. Podatek mieszkaniowy	565.770	96	631.252	86	17.639	92	23.070	17
„ 7. „ od nieruchomości miejskich	3.628.491	82	3.086.032	41	793.954	08	845.116	71
„ 8. „ przemysłowy	263.983.355	45	665.691.603	38	71.028.012	63	57.121 056	61
„ 9. „ zarobkowy	18.944.233	01	32.078.377	22	17.970.739	—	26.829.698	33
„ 10. „ dochodowy	43.526.066	02	168 850.900	49	98.234.900	84	96.349.442	49
„ 11. „ majątkowy	17.834.014	96	23.376.721	90	17.608 209	79	25.447.033	73
„ 12. „ hipoteczny i dochodowy od kapitałów pieniężn. i rent	15.019.867	48	22.673.170	75	10.185.846	32	37.608.759	32
„ 13. Jednorazowa danina	17.380 273	05	20.152 868	88	7.720.942	32	7.649.106	34
„ 14. Podatek od zysków wojennych	144.570.825	83	288.101.397	09	142 433 261	97	185.301.187	57
„ 15. „ „ kotłów parowych	30.523	04	4.615	59	5.336	06	7.662	51
„ 16. „ „ skrzynek depozytowych	717.924	71	107.750	07	104.835	40	7.863	42
„ 17. Odsetki zwłoki, należytości egzekucyjne i grzywny	—	—	9.048 208	51	10.761.601	45	13.218.009	45
§ 2. Podatki pośrednie (spożywcze)	616.786.118	34	1.945.193 727	53	1.368.003.728	01	1.080.234.443	86
poz. 1. Podatek od wódki	271.453.048	05	471.294.672	90	120.430 216	05	283 781.454	50
„ 2. „ „ win musujących	14.145	60	10.651	76	1.120	—	6.440	—
„ 3. „ „ wina	43.700	32	31.267	91	16.966	57	9.618	55
„ 4. „ „ piwa	1.058.567	—	6.879.507	05	45.063 938	34	52.374.519	94
„ 5. „ „ miodu	13.097	47	1.108	45	559	10	358	32
„ 6. „ „ drożdży	917.595	56	3 413.318	51	4.439.816	26	5.470.982	84
„ 7. „ „ mięsa	204.242	80	211.552	89	62 939	67	64.140	76
„ 8. „ „ nafty	2.334	10	8.952	16	—	—	—	—
„ 9. „ „ olejów mineralnych	89.972 578	16	77.754.953	10	93.938 397	54	74.931.777	01
„ 10. „ „ zapałek	3.528.950	12	2.926.212	17	47.844 978	45	45.855 431	17
„ 11. „ „ gilz	6.231.539	97	6.575.423	04	2.701.023	46	3 369.521	77
„ 12. „ konsumcyjny-linjowy	1.789.954	39	1.437.707	39	34.947	76	—	—
„ 13. „ od węgla	241.556 364	80	1.374.648.400	20	1.053.463.824	80	614.370.199	
§ 3. Cło	417.671.518	37	636 290.520	97	268 651.470	16	992 924.582	76
poz. 1. Cło przywozowe	400 375.253	09	624 769.206	68	262.538.209	56	970.446.903	41
„ 2. Cło wywozowe	15 530.781	70	8.932	—	—	—	—	—
„ 3. Wpływy uboczne i poręczenia	1.765.463	58	11.512.382	29	6.113.260	60	22.477.679	35
§ 4. Monapole	1.850.864.327	77	3.146.895.111	57	1.049.793.188	83	1.799.909.188	62
poz. 1. Spirytusowy	755.605.726	04	1.178.889.702	80	539.608.400	95	577.887.258	85
„ 2. Tytoniowy	334.833.057	94	957.971.101	60	88.308.961	45	467.408.402	28

Pozycja 602.

„ 3. Soli	165.435.043	56	251.083.686	48	193.365.510	67	212.757.097	44
„ 4. Cukrowy	480.225.546	12	677.413.087	15	166.851.699	46	484.868.398	10
„ 5. Sacharyny	91.930.569	18	81.537.533	54	61.658.616	30	46.988.031	95
„ 6. Loterja	22.784.384	93	—	—	—	—	10.000.000	—
§ 5. Opłaty stemplowe (należytości) **i podatki od obrotu**	630.679.691	09	1.009.912.849	98	556.632.579	46	574.715.021	19
poz. 1. Podatek spadkowy	—	—	—	—	19.949.371	91	24.674.246	97
„ 2. „ od darowizn	—	—	—	—	10.883.819	87	12.765.609	63
„ 3. Opłaty stemplowe od ubezpieczeń	—	—	—	—	11.199.418	40	5.323.386	66
„ 4. „ „ „ weksli	—	—	—	—	19.935.991	69	16.827.926	87
„ 5. „ (należytości) od emisji obligacji	—	—	—	—	50.774.014	20	13.864.676	50
„ 6. Opłaty stemplowe od sprzedaży przedmiotów zbytku	—	—	—	—	14.158.331	81	13.924.644	27
„ 7. Podatek giełdowy	—	—	—	—	1.189.708	55	1.116.318	80
„ 8. Podatki (opłaty) przewozowe	—	—	—	—	14.309.405	80	9.370.899	60
„ 9. Opłaty stemplowe od kart do gry	—	—	—	—	893.790	—	494.430	—
„ 10. Należytości od kuponów procentowych i dywidendowych	—	—	—	—	1.944.449	80	1.634.812	06
„ 11. „ płacone przez Stowarzyszenia Spółdzielcze	—	—	—	—	6.357.730	—	525.122	05
„ 12. „ 4% od wkładów lokacyjnych	—	—	—	—	44.380	82	3.612.073	88
„ 13. „ od promes	—	—	—	—	106.284	—	236.815	50
„ 14. Taksy przemysłowe i należ. bezpośrednie od zaprotokuł. firm	—	—	—	—	853.137	92	574.564	09
„ 15. Należyt. od wpisów hipoteczn. i odpisów dokument. tabularn.	—	—	—	—	1.785.217	25	1.977.851	10
„ 16. Należytosci sądowe	—	—	—	—	1.697.115	25	1.112.958	99
„ 17. „ ekwiwalentowe	—	—	—	—	139.623	91	159.979	30
„ 18. Opłaty stemplowe wyżej nie wymienione	—	—	—	—	395.308.965	38	464.273.681	66
„ 19. Grzywny i odsetki za zwłokę i za odroczenia	—	—	—	—	5.101.822	90	2.245.017	26
§ 5-a. Opłaty od koncesji na domy bankowe i kantory wymiany	—	—	67.611	60	1.013.588	55	393.299	—
§ 6. Taksy skarbowe	48.806	—	233.159	37	32.894	35	27.073	70
Odsetki za zwłokę, należytości egzekucyjne i grzywny	13.453.764	94	33.707.936	50	—	—	—	—

UWAGI: a) Zestawieniem tem nie są objęte dochody z województw: Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego ani Księstwa Cieszyńskiego.

b) Dochody z przedsiębiorstw monopolowych znalazły w tem zestawieniu swój wyraz tylko w takich kwotach, jakie od tych przedsiębiorstw do kas skarbowych wpłynęły. W szczególności odnosi się to także do Państwowego Urzędu Węglowego, który uskuteczniał wpłaty z tytułu podatku od węgla w Centralnej Kasie Państwowej.—W sumach, wykazanych z tego podatku (§ 2 poz. 13) mieści się objęty ceną sprzedażną węgla zwrot dopłat na aprowizację górników, płaconych przez rząd kopalniom. Dopłaty te wynosiły w I kwartale 160.569.045 mk. 80 fen., w II kwartale — 894.156.660 mk., w lipcu — 691.653.392 mk., a w sierpniu 1921 r. — 387.277.575 mk. Dyrekcja Monopolu Tytoniowego wykazała za I-sze półrocze 1921 r. zysk w sumie 2.371.361.085 mk. Z tego przelano do kas skarbowych w I-szym półroczu 1921 r. 1.292.668.066 mk. 92 fen.

c) Cyfry § 2 poz. 1 obejmują wyrównawczy podatek od sprowadzanych z b. Dzielnicy Pruskiej wódek, a nadto w Małopolsce podatek spożywczy od spirytusu, zaś w b. Królestwie Kongresowem opłaty komisowe i banderolowe. Cyfry § 4 poz. 1 obejmują zysk Państwa w cenie sprzedażnej spirytusu, tak w b. Królestwie Polskiem jak i w Małopolsce.

d) Podatku od nafty, pobieranego do 31-go lipca 1920 r. w b. Królestwie Kongresowem, obecnie nie pobiera się i kwoty, wykazane z tego źródła dochodu, stanowią zaległość z 1920 r.

e) Opłat stemplowych za I i II kwartał 1921 r. nie uwidoczniono według pozycji, gdyż z Małopolski nie otrzymano odnośnych szczegółowych sum za te okresy.

f) Sumy z odsetek za zwłokę etc., wykazane na końcu zestawienia, obejmują wpływy z § 1 i 5.

Warszawa, dnia 26 listopada 1921 r.

Dyrektor Głównego Urzędu Kasowego
(—) Czauderna.

Naczelnik Centralnej Księgowości
(—) Musiałkowski.

Sprawy walutowe.

604.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 12 listopada 1921 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dn. 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

W wykonaniu ustawy z dn. 8 lipca 1921 r. o udzieleniu rządowi pełnomocnictw do wydawania rozporządzeń w sprawie regulowania obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 62, poz. 383) i w uzupełnieniu rozporządzenia z dn. 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 18, poz. 104) zarządza się, co następuje:

§ 1. Art. 1 rozporządzenia z dn. 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 18, poz. 104) uzupełnia się następującym (drugim) ustępem:

„Instytucje kredytowe o charakterze spółdzielczym mogą jednakże dokonywać tranzakcji wymienionych w ustępie I niniejszego artykułu dopiero po uzyskaniu zezwolenia Ministerstwa Skarbu lub wyznaczonych przezeń organów".

Po artykule 4 rozporządzenia wstawia się nowy artykuł (4a) treści następującej:

„Art. 4a). Lombardowanie walut zagranicznych i dewiz i wogóle udzielanie kredytu pod zabezpieczenie tych wartości jest niedozwolonem.

Dla banków dewizowych może w wyjątkowych wypadkach udzielać zezwoleń na te operacje Ministerstwo Skarbu lub wyznaczone przez nie organy".

Art. 11 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Wywóz marek polskich w gotowiźnie, w czekach, przekazach lub zobowiązaniach kupieckich dozwolony jest bez specjalnego pozwolenia do wysokości 20.000 marek polskich jednorazowo lub 60.000 marek polskich miesięcznie. Pozwoleń na wywóz marek polskich do wysokości 50.000 marek polskich udziela Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i jej oddziały.

Pozwoleń na wywóz sum wyższych udziela Ministerstwo Skarbu lub wyznaczone przez nie organy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*
Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *Wybicki.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *Sobolewski.*
(Dz. Ust. Nr. 96 z d. 6/XII 1921 r., poz. 706).

605.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Niedawno wypracowania projektu ustawy czekowej na zaproszenie Pana Ministra Skarbu podjął się profesor Wszechnicy Jagiellońskiej Dr. Stanisław Wróblewski. Obecnie dowiadujemy się, że dr. Wróblewski projekt swój już wykończył, zaś drugi projekt ustawy został wypracowany przez Towarzystwo Ekonomiczne w Krakowie. Oba projekty znalazły pełne uznanie P. Ministra Skarbu, wolno się przeto spodziewać, że ustawa czekowa wejdzie w życie. Zaprowadzenie czeków w chwili obecnej ma doniosłe znaczenie nietylko dla sfer przemysłowych i handlowych, ale i dla całego społeczeństwa. Posługiwanie się czekami zaradzi bowiem w znacznej mierze utrudniającemu wszelkie tranzakcje brakowi gotówki i przyczyni się także do zmniejszenia emisji banknotów, tak koniecznego dla poprawy naszej waluty. Ponadto zaś czeki ułatwią po części zapłacenie daniny majątkowej.

(Monitor Polski Nr. 266, 1921 r.).

606.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Kasjerzy P. K. K. P. w ostatnich czasach zatrzymali wiele do wymiany banknotów po 50, 100 i 500 dolarów, pochodzących z podrobionych z prawdziwych banknotów amerykańskich po 1, 2 i 5 dolarów.

Przeróbka cyfr i napisów, wykonana sposobami chemicznemi, bardzo umiejętnie, jest zupełnie prawie niedostrzegalna dla tego, kto nie zna będących w obiegu typów biletów amerykańskich, a, jak wiadomo, typów tych jest bardzo dużo.

Z tego też powodu niepodobna podać do wiadomości powszechnej opisów cech szczególnych tych podrobionych pieniędzy.

(Monitor Polski Nr. 272, 1921 r.).

607.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Dyrekcja Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej komunikuje:

Z powodu znacznej ilości falsyfikatów biletów P. K. K. P. I-ej emisji po Mk. 100 a głównie Mk. 1.000, na białym i różowawym papierze, które obecnie wycofują się z obiegu, często słyszy się narzekania na straty z tego powodu, zwłaszcza, kiedy bilety te pochodzą z wypłat, uskutecznianych przez instytucje.

P. K. K. P. zwraca się zatem do wszystkich kas instytucji państwowych i prywatnych, jak również do wszystkich posiadaczy biletów I emisji z wezwaniem, aby nie puszczali dalej w obieg wspomnianych biletów, lecz składali je dla wymiany w kasach P. K. K. P. w Warszawie i 40 oddziałach prowincjonalnych.

W ten sposób ogół sam skutecznie i najrychlej dopomoże do wyjścia z tego niepożądanego położenia.

(Monitor Polski Nr. 273, 1921 r.).

608.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa nadsyła nam następujący komunikat:

Wobec licznych zapytań, skierowanych do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przez zagranicznych właścicieli banknotów polskich, wycofywanych z obiegu, wyjaśniamy, co następuje:

P. K. K. P., przystępując dla powodów natury technicznej do wycofania swych banknotów I-ej emisji, nie ustaliła za granicą żadnych urzędowych miejsc wymiany, wychodząc z założenia, że do wymiany powołane są w pierwszym rzędzie Oddziały P. K. K. P. w kraju. Postępowanie takie jest najzupełniej zgodne z praktyką wszystkich banków emisyjnych, z których dotychczas żaden nie ustalił za granicą urzędowych placówek dla wymiany swych banknotów, wycofywanych z obiegu.

Praktyka ta jednakże bynajmniej nie naraża zagranicznych właścicieli banknotów polskich na straty, gdyż mogą oni banknoty te przesłać do P. K. K. P. w Warszawie bezpośrednio lub też za pośrednictwem banków, które w drodze komisowej zajmują się temi tranzakcjami. Ponieważ wywóz marek polskich z Polski jest zakazany, przeto zagraniczni właściciele banknotów polskich naogół nie mogą otrzymać wzamian za nadesłane banknoty nowych banknotów II-ej serji. Natomiast równowartością przesłanych net mogą w obrębie Polski dysponować swobodnie i bez jakichkolwiek ograniczeń. Uwzględniając specjalne interesy właścicieli drobnych sum banknotów polskich, dla których dysponowanie tego rodzaju mogłoby być połączone z pewnemi trudnościami, P. K. K. P. zdecydowała się udzielić im dalszego udogodnienia i będzie w wypadkach, gdy klijent zagraniczny posiada sumy, nie przekraczające 10.000 marek polskich, udzielała zezwoleń na wysyłkę efektywnych banknotów nowych serji, z tem jednakże zastrzeżeniem, że ogólna suma banknotów, wysyłanych na tej drodze za granicę, nie może przekraczyć 10% ogólnej sumy wycofywanych banknotów, przesłanych nam do wymiany przez dany bank zagraniczny.

(Monitor Polski Nr. 277, 1921 r.).

Przepisy o instytucjach bankowych.

609.

OKÓLNIK L. 20682/21 D. K.

do wszystkich Izb Skarbowych.

Na zasadzie art. 3 i 9 Ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 30, poz. 175), postanowiłem instytucje kredytowe, działające na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, poddać kontroli Ministerstwa Skarbu. Kontrola ta będzie wykonywaną przez komisarzy bankowych, którzy działalność swoją będą pełnić pojedyńczo lub kolegjalnie.

Komisarzami bankowymi zamianowałem pp.:

Dyrektora Departamentu M-stwa Skarbu — Dr. L. Wyszatyckiego;

Dyrektora Departamentu M-stwa Skarbu — St. Makowieckiego;

Naczelnika Wydziału M-stwa Skarbu — Dr. R. Questa;

Naczelnika Wydziału M-stwa Skarbu — W. Waltera;

Naczelnika Wydziału M-stwa Skarbu — A. Goernego.

Zastępcami komisarzy bankowych zamianowałem pp.:

Starszego Referenta M-stwa Skarbu — Dr. F. Bączkowskiego;

Starszego Referenta M-stwa Skarbu — Dr. M. Wytrwała;

Referenta M-stwa Skarbu — Dr. L. Barańskiego;

Referenta M-stwa Skarbu — E. Leśniewskiego,

Referenta M-stwa Skarbu — M. Wojciechowskiego;

Referenta M-stwa Skarbu — J. Stanisławskiego;

Kierownika oddziału w Izbie Skarbowej — W. Broniewskiego.

Celem zamianowania komisarzy bankowych dla instytucji kredytowych, położonych na obszarze danej Izby Skarbowej, proszę panów Dyrektorów Izb Skarbowych, aby w w ciągu 14 dni, od dnia dzisiejszego przedłożyli Departamentowi Kredytowemu Ministerstwa Skarbu wykaz instytucji kredytowych, działających na podległym ich zakresowi działania terytorjum, oraz wnioski na zamianowanie komisarzy bankowych z grona podwładnych im urzędników, którzy funkcje swoje pełnić będą jako zastępcy wyżej wymienionych komisarzy bankowych.

Zamianowani Komisarze, względnie ich zastępcy, będą mieli prawo i obowiązek:

a) wglądu w tok wszystkich czynności kredytowych powierzonej ich nadzorowi instytucji;

b) udziału we wszystkich posiedzeniach zarządzających i kontrolujących władz danej instytucji.

Koszta nadzoru pokryją dane instytucje w kwocie, której wysokość osobno określoną zostanie, a z której Komisarze bankowi otrzymają odpowiednie wynagrodzenie.

Warszawa, dn. 25 listopada 1921 r.

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

610.

OKÓLNIK L. 20682/21/D. K.

do wszystkich Instytucji Kredytowych.

Na zasadzie art. 3 i 9 Ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 30, poz. 175), postanowiłem instytucje kredytowe, działające na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, poddać kontroli Ministerstwa Skarbu. Kontrola ta będzie wykonywaną przez Komisarzy bankowych, którzy działalność swoją będą pełnić pojedyńczo lub kolegjalnie.

Komisarzami bankowymi zamianowałem pp.:

Dyrektora Departamentu M-stwa Skarbu — Dr. L. Wyszatyckiego;

Dyrektora Departamentu M-stwa Skarbu — St. Makowieckiego;

Naczelnika Wydziału M-stwa Skarbu — Dr. R. Questa;

Naczelnika Wydziału M-stwa Skarbu — W. Waltera;

Naczelnika Wydziału M-stwa Skarbu—A. Goernego.

Zastępcami Komisarzy bankowych zamianowałem pp.:

Starszego Referenta M-stwa Skarbu — Dr. E. Bączkowskiego;

Starszego Referenta M-stwa Skarbu — Dr. M. Wytrwała;

Referenta M-stwa Skarbu — Dr. L. Barańskiego;

Referenta M-stwa Skarbu — E. Leśniewskiego;

Referenta M-stwa Skarbu — M. Wojciechowskiego;

Referenta M-stwa Skarbu — J. Stanisławskiego;

Kierownika oddziału w Izbie Skarbowej — W. Broniewskiego.

Ponadto będą zamianowani w poszczególnych miejscowościach zastępcy komisarzy bankowych, nadzorowi których miejscowe instytucje kredytowe lub oddziały zamiejscowych instytucji podlegać będą.

Zamianowani Komisarze, względnie ich zastępcy, będą mieli prawo i obowiązek:

a) wglądu w tok wszystkich czynności kredytowych powierzonej ich nadzorowi instytucji;

b) udziału we wszystkich posiedzeniach zarządzających i kontrolujących władz danej instytucji.

Koszta nadzoru pokryją dane instytucje w kwocie, której wysokość osobno określoną zostanie, a z której komisarze bankowi otrzymają odpowiednie wynagrodzenie.

O zamianowaniu poszczególnych Komisarzy, względnie ich zastępców, oraz o wysokości wypadających kosztów nadzoru, otrzymają odnośne instytucje osobne zawiadomienie.

Każda instytucja winna Komisarzowi, względnie zastępcy, okazywać wszelką pomoc w wykonywaniu jego urzędu i wczas zawiadamiać go o terminie posiedzeń jej władz zarządzających i kontrolujących.

Warszawa, dn. 25 listopada 1921 r.

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

Kontrola skarbowa.

611.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 listopada 1921 r.

o podwyższeniu nagród za przyczynianie się do zwalczania tajnego gorzelnictwa.

Uchylając moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 13 lutego 1921 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 8, poz. 88), zmienia się art. 5 rozporządzenia z dnia 17 marca 1920 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15, poz. 208), następująco:

Art. 5. Wysokość nagród za jeden i ten sam wypadek wykrycia potajemnego wyrobu wódki i wogóle zwalczania tajnego gorzelnictwa, wynosić będzie od 3.000 do 15.000 marek.

W tych granicach przyznawać się będzie nagrody w miarę większej lub mniejszej zasługi w wykryciu przestępstwa, a w szczególności:

1) jeżeli przytrzymano jedynie wyrobioną potajemnie wódkę lub przechowywany bez pozwolenia aparat do wyrobu wódki, lub też jedno i drugie, nie przytrzymano (nie wykryto) jednak winowajcy, przyzna się nagrodę w wysokości 3.000 do 10.000 marek;

2) jeżeli zaś przytrzymano również winowajcę (względnie winowajców), przyzna się nagrodę w wysokości 8.000 do 15.000 marek.

Jeżeli w jednym i tym samym wypadku wykrycia przestępstwa przyznaje się nagrody więcej, niż jednej osobie, nie może łączna suma tych nagród przekraczać najwyższych ustanowionych powyż granic.

Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie co do przestępstw, wykrytych począwszy od dnia 1 stycznia 1922 r. i obowiązuje łącznie z innemi postanowieniami rzeczonego rozporządzenia z dnia 17 marca 1920 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem b. dzielnicy pruskiej.

Warszawa, dnia 28 listopada 1921 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Mikulecki.*

Dyrektor Departamentu.

612.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 listopada 1921 r.

w przedmiocie ustalenia wysokości djet, wynagrodzenia rozjazdowego, oraz zwrotu kosztów podróży dla urzędników Kontroli skarbowej i funkcjonarjuszów tejże Kontroli na obszarach b. Królestwa Kongresowego i Małopolski.

Na zasadzie postanowień o unormowaniu wynagrodzeń niestałych i ubocznych, zawartych w ustawie z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 65, poz. 429), tudzież odnośnie do rozporzą

§ 1. Rozporządzenie z dnia 14 września 1920 r. w przedmiocie ustalenia wysokości djet, wynagrodzenia rozjazdowego oraz zwrotu kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 66, poz. 422), zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie z dnia 14 września 1920 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 37, poz. 549) i Uzupełnienia tegoż rozporządzenia z dnia 27 listopada 1920 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 47 i 48, poz. 672) w przedmiocie kosztów podróży służbowych i djet tudzież kosztów przeniesienia urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej na obszarach b. Królestwa Kongresowego i Małopolski, ulegają następującym zmianom:

§ 2. Uzupełnienie djet normalnych, przewidziane w art. 4 powyższego rozporządzenia następuje wedle każdoczesnego mnożnika dla oznaczenia dodatku drożyźnianego w miejscowości, do której urzędnik Kontroli skarbowej lub funkcjonarjusz tejże Kontroli udaje się w sprawach służbowych.

Stopa jednak tego uzupełnienia nie może być na obszarze b. zaborów austrjackiego i rosyjskiego niższa od równoczesnego mnożnika ustalonego dla miejscowości klasy trzeciej.

§ 3. Przy podróżach do miast w Warszawie i Łodzi przyznawać się będzie nadto dodatek w wysokości jednej piątej części uzupełnienia djet normalnych, obliczonego według zasad § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Ustęp pierwszy art. 10 powyż (§ 1) powołanego rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie: „Przy przesiedleniach służbowych, zarządzonych z urzędu, przyznaje się należycie udokumentowane, faktyczne koszta, które jednak nie mogą przewyższać u urzędników i funkcjonarjuszów samotnych jednomiesięcznego uposażenia, dla utrzymujących do czterech członków rodziny dwumiesięcznego uposażenia, a dla utrzymujących więcej niż czterech członków rodziny trzymiesięcznego uposażenia (płaca zasadnicza łącznie ze wszystkimi dodatkami)".

§ 5. Artykuł 11 powołanego w § 1 rozporządzenia, otrzymuje następujące brzmienie:

„W wyjątkowych wypadkach, mogą być urzędnikom Kontroli skarbowej i funkcjonarjuszom tejże Kontroli przyznane za zgodą Ministerstwa Skarbu tytułem zwrotu kosztów przesiedlenia rzeczywiście poniesione wydatki, o ile będą należycie udokumentowane, także i ponad normę ustalone w paragrafie poprzednim".

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1921; z dniem tym tracą moc obowiązującą ustępy 1 do 3 włącznie rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 26 kwietnia 1921 w przedmiocie ustalenia wysokości djet dla urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 17, poz. 201).

Minister Skarbu:

(—) *Michalski.*

Przepisy emerytalne.

613.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1921 r.

w przedmiocie wykonania ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r.

Na zasadzie art. 55 ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466) — zarządza się, co następuje:

(Do rozdziału II).

§ 1. Funkcjonarjusz państwowy otrzymuje dożywotnią emeryturę z powodu trwałej niezdolności do dalszego pełnienia obowiązków służbowych z reguły po upływie conajmniej dziesięciu lat służby.

Wyjątki od tej zasady określone są w art. 3 ustawy, który przyznaje emeryturę pod pewnemi warunkami już po pięciu latach służby, a w razie nie-

szczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, nawet bez względu na liczbę lat służby.

Wymienione w art. 4 powody niezdolności do służby, t. j. paraliż, utrata wzroku, pomieszanie zmysłów i gruźlica same przez się mają wpływ tylko na wysokość zaopatrzenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia do zaopatrzenia. W tych wszystkich wypadkach należy przyznać uposażenie emerytalne z doliczeniem dziesięciu lat służby tylko w takim razie, jeżeli funkcjonarjusz w chwili przeniesienia na emeryturę miał już — w myśl art. 3 — prawo do emerytury.

§ 2. Funkcjonarjusza można przenieść z urzędu na emeryturę z powodów podanych w art. 7 lit. b) po poprzedniem stwierdzeniu przez lekarza rządowego jego niezdolności do służby.

§ 3. Wymiar emerytury następuje w porozumieniu z władzami skarbowemi, t. j. z Ministerstwem Skarbu, względnie z właściwą izbą skarbową. Władze skarbowe I instancji nie są uprawnione do wydawania opinji w sprawach wymiaru emerytury.

§ 4. Jeżeli koniec terminów przewidzianych w art. 9, 10 i 11 przypadnie na niedzielę lub święto uroczyste, kończy się termin następnego dnia powszedniego. Dni biegu pocztowego nie wlicza się do terminu

§ 5. Podlegający wliczeniu — w myśl art. 14— do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego dodatek za kierownictwo (dodatek wizytatorski, dodatek zastępcy inspektora szkolnego, dodatek nauczycieli kierujących) należy doliczyć w każdym razie, gdy funkcjonarjusz przechodzi na emeryturę ze stanowiska, na którem pobierał dodatek, choćby z powodu choroby, delegacji urzędowej, wyjątkowego urlopu i t. p., dodatku tego czasowo w chwili przeniesienia na emeryturę nie pobierał.

Natomiast nie zalicza się dodatku za kierownictwo u funkcjonarjusza, któremu powierzono tylko zastępczo lub przejściowo dane stanowisko, choćby dodatek ten w chwili przeniesienia na emeryturę rzeczywiście pobierał.

W wypadkach przejścia na emeryturę — w myśl art. 3 ustęp 2 — należy funkcjonarjusza traktować tak, jakby wysłużył dziesięć lat.

§ 6. Wszystkie władze i urzędy państwowe lub samorządowe, zatrudniające u siebie emerytów za wynagrodzeniem winny o terminie przyjęcia emeryta do służby czynnej zawiadomić właściwą izbę skarbową, w której okręgu emeryt pobiera emeryturę, a następnie z początkiem każdego miesiąca przesyłać tej izbie skarbowej wykaz wypłaconych emerytowi kwot tytułem wynagrodzenia służbowego celem ewentualnej wypłaty przypadającej części uposażenia emerytalnego.

(Do rozdziału III).

§ 7. Wdowa po funkcjonarjuszu, zmarłym w czynnej służbie, otrzymuje pensję wdowią w wysokości 50% tego uposażenia emerytalnego, do którego zmarły mąż w chwili śmierci miałby prawo wedle zasad ustawy emerytalnej.

Jeżeli śmierć męża nastąpiła przed wysłużeniem dziesięciu, jednak po wysłużeniu conajmniej pięciu lat w służbie państwowej, należy przyznać pensję wdowią, chyba że da się stwierdzić, iż śmierć nie nastąpiła z powodu choroby lub kalectwa, nabytych bez własnej umyślnej winy po wstąpieniu do służby państwowej.

§ 8. Gdyby suma zaopatrzenia sierocego czy to sama, czy łącznie z pensją wdowią, przekraczała wysokość uposażenia emerytalnego, które zmarły funkcjonarjusz państwowy faktycznie pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci, należy pensję sierocą dla każdej sieroty w równej mierze stosunkowo obniżyć na tak długo, aż wskutek wyjścia z prawa zaopatrzenia wdowy, względnie jednej lub więcej sierot pensja sieroca nie osiągnie znowu wysokości podanej w art. 24.

To samo odnosi się do dodatku drożyźnianego, pobieranego przez sieroty w myśl art. 49.

§ 9. Na czas zajmowania jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej, połączonego ze stałem uposażeniem, zawiesza się pensję sierocą, o ile uposażenie to jest wyższe od przyznanego zaopatrzenia sierocego, wdowie natomiast wypłaca się pensję nadal wraz z dodatkiem drożyźnianym.

§ 10. Pensję sierocą wypłaca się z zastrzeżeniami, zawartemi w art. 34 i 35 do końca tego miesiąca, w którym sierota kończy osiemnasty rok życia.

W razie odbywania studjów w zakładach naukowych, która to okoliczność winna być z początkiem każdego roku szkolnego poświadczeniem odnośnego zakładu stwierdzona, przedłuża się wypłatę pensji sierocej na okres jednego roku szkolnego do końca września, najdłużej jednak do końca tego miesiąca, w którym sierota kończy dwudziesty czwarty rok życia.

§ 11. Pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej lub na emeryturze należy się przedewszystkiem pozostałej wdowie.

W wypadku, gdy wdowa w chwili śmierci męża nie żyła z nim we wspólności małżeńskiej, należy się pośmiertne w tej samej wysokości dzieciom bez względu na to, czy zmarły pozostawił jakikolwiek ruchomy lub nieruchomy majątek.

Wspólność małżeńska w rozumieniu ustawy emerytalnej zachodzi także wtedy, gdy małżonkowie żyli czasowo oddzielnie z powodu wychowania dzieci, z powodu braku odpowiedniego mieszkania i innych podobnych powodów niezależnych od ich osobistych stosunków.

O ile wdowa w chwili śmierci męża nie żyła z nim we wspólności małżeńskiej, a dalsi krewni lub inne osoby poniosły koszta leczenia i pogrzebu, może być im przyznane pośmiertne aż do wysokości rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, względnie zapłacić się mających, kosztów w granicach trzymiesięcznego pełnego uposażenia zmarłego, ale tylko o tyle, o ile koszta te nie znalazły pokrycia częściowo lub w całości w pozostałym ruchomym lub nieruchomym majątku.

Pośmiertne przyznaje w porozumieniu z równorzędną władzą skarbową ta władza, która w danym wypadku jest lub byłaby powołana do wymiaru zaopatrzenia po zmarłym funkcjonarjuszu.

Pośmiertne po funkcjonarjuszu zmarłym w czynnej służbie należy się bez względu na to, czy funkcjonarjusz w chwili śmierci miał prawo do emerytury czy nie.

§ 12. W celu uzyskania pośmiertnego petenci winni dołączyć do podania:

a) wdowa — metrykę śmierci męża i metrykę ślubu oraz poświadczenie odnośnego urzędu parafjalnego lub metrykalnego, względnie właściwej władzy administracyjnej I instancji, stwierdzające wspólność pożycia małżeńskiego;

b) dzieci — metrykę śmierci ojca i metryki urodzenia, wreszcie

c) dalsi krewni lub inne osoby, prócz metryki śmierci, nadto rachunek poniesionych, względnie wykazanych do zapłaty kosztów leczenia i pogrzebu, tudzież odpis sądowego aktu zejścia (w b. zaborach austrjackim i pruskim), względnie potwierdzenia władzy administracyjnej I instancji (w b. zaborze rosyjskim), stwierdzające, że zmarły nie pozostawił ani uprawnionej wdowy, względnie dzieci, ani majątku dostatecznego do pokrycia kosztów ostatniej choroby i pogrzebu.

(Do rozdziału IV).

§ 13. Przepis art. 42 odnosi się do wszystkich funkcjonarjuszów, którzy przed objęciem służby w Państwie Polskiem pozostawali w służbie jednego z byłych państw zaborczych i przechodzą na emeryturę ze służby państwowej polskiej po wejściu w życie ustawy emerytalnej. Wszystkim tym funkcjonarjuszom liczy się czas służby w byłem państwie zaborczem wedle przepisów emerytalnych (ogólne państwowe przepisy emerytalne, statuty osobnych kas emerytalnych, zabezpieczeń, funduszów pensyjnych, prowizyjnych i t. p. instytucji) odnośnego państwa, nadto czas służby państwowej polskiej.

Uposażenie emerytalne wymierza się za pierwszych 10 lat służby w wysokości 40%, a za każdy następny rok służby w wysokości 2,4% aż do najwyższej dopuszczalnej granicy 100% pobieranego ostatnio w służbie czynnej uposażenia (art. 14).

Przepis art. 42 należy stosować także do tych funkcjonarjuszów, którzy przed objęciem służby w Państwie Polskiem pozostawali w służbie jednego z b. państw zaborczych i przeszli na emeryturę ze służby państwowej polskiej przed wejściem w życie ustawy emerytalnej.

Za podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego należy przyjąć uposażenie w służbie czynnej, pobierane ostatnio według jednej z ustaw o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 do 436), a jeżeli przeszli na emeryturę przed dniem 1 lipca 1920 r., to uposażenie w służbie czynnej, któreby się im należało, gdyby jedna z powołanych wyżej ustaw była obowiązywała już w chwili przeniesienia na emeryturę. Dodatek za wysługę lat (starszeństwa, za trzechlecie) ustali w tych wypadkach właściwa władza naczelna w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu w myśl postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 521), tudzież rozporządzenia wykonawczego do ustawy o uposażeniu sędziów i prokuratorów (Dz. U. R. P. z r. 1920 Nr. 92, poz. 612).

§ 14. Ażeby wymierzyć emeryturę wedle art. 43 emerytowanemu funkcjonarjuszowi państwa zaborczego, należy danego emeryta przedewszystkiem zaliczyć do jednego z dwunastu stopni służbowych, względnie do jednego z dziewięciu stopni płacy, ustanowionych ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429).

1. Zaliczenie to odbywa się wedle następujących zasad:

A. Na obszarze b. zaboru austrjackiego:

a) wszystkich emerytowanych urzędników państwowych, którzy wedle obowiązujących w b. zaborze austrjackim przepisów piastowali jedną z jedenastu klas rangi, zaliczyć należy do równorzędnego stopnia służbowego, odpowiadającego cyfrowo klasie ostatnio nadanej rangi, a jeżeli w drodze czasowego posunięcia w myśl § 51 ustawy z dnia 25 stycznia 1914 r. (austr. dz. u. p. Nr. 15) osiągnęli pobory wyższej klasy rangi, — do stopnia służbowego, odpowiadającego wyższej klasie rangi.

Emerytowanych urzędników b. wydziału krajowego należy traktować narówni z emerytowanymi urzędnikami państwowymi;

b) emerytowanych oficjantów i oficjantki kancelaryjne — do XII stopnia służbowego;

c) emerytowanych nauczycieli szkół ludowych, kierowników 2 i 3 klasowych szkół ludowych, mających do włącznie 18 lat policzalnej służby — do X, mających ponad 18 lat służby — do IX stopnia służbowego, emerytowanych nauczycieli i dyrektorów szkół wydziałowych i kierowników szkół ludowych 4, 5 i 6 klasowych, mających do włącznie 13 lat policzalnej służby — do X, od 14 do włącznie 28 lat — do IX, a ponad 28 lat służby — do VIII stopnia służbowego;

d) emerytowanych leśniczych i pomocników lasowych w zarządach dóbr państwowych i funduszowych, tudzież w administracji politycznej do stopnia służbowego od XII do VIII włącznie;

e) emerytowanych egzekutorów podatkowych do stopnia służbowego od XII do X włącznie;

f) emerytowanych urzędników poczt klasowych do stopnia służbowego od XII do VIII włącznie,

wszystkie kategorje emerytów, wymienionych pod d) do f) — odpowiednio do ilości policzalnych lat służby wedle tych samych reguł, które stosowano do wymiaru uposażenia czynnego powyższych kategorji funkcjonarjuszów państwowych w służbie czynnej;

g) emerytowanych strażników skarbowych do XII stopnia służbowego;

h) emerytowanych starszych strażników skarbowych, respicjentów i starszych respicjentów do XI stopnia służbowego;

i) emerytowanych żandarmów do plutonowego włącznie — do 4 stopnia, wachmistrzów żandarmerji do 5 stopnia płacy;

j) emerytowanych b. posłańców pocztowych do 1 stopnia płacy;

k) wszystkich innych emerytowanych niższych funkcjonarjuszów stosownie do stopnia płacy lub ilości lat służby do jednego z dziewięciu stopni płacy wedle tych samych reguł, które stosowano do równorzędnych funkcjonarjuszów będących w czynnej służbie na podstawie rozporządzeń Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 520) i z dnia 21 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 672);

l) emerytowanych urzędników kolejowych do stopnia służbowego niższego o jeden stopień od nadanej ostatnio w austrjackim zarządzie kolejowym klasy służbowej;

m) wszystkich emerytowanych niższych funkcjonarjuszów kolejowych należy stosownie do stopnia płacy lub ilości lat służby zaliczyć przedewszystkiem do jednego ze stopni płac od 7 — 15, unormowanych ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 430) wedle tych samych reguł, które stosowano do równorzędnych funkcjonarjuszów będących w czynnej służbie — na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 522), a następnie przenieść do tego stopnia płacy od 2 do 9, ustanowionych ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429), któremu dany stopień płacy kolejowej ze względu na wysokość przywiązanego do niego uposażenia w zupełności odpowiada, względnie do którego najbardziej się zbliża.

B. Na obszarze b. zaboru pruskiego:

a) wszystkich emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych stosownie do klasy płacy, względnie ostatnio zajmowanego stanowiska umieścić należy w jednej z piętnastu klas wedle zasad stosowanych w rozporządzeniu komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu z dnia 31 lipca 1919 r. (Tygodnik Urzędowy Nr. 34), a następnie zaliczyć emerytowanych funkcjonarjuszów I—XII klasy płacy do równorzędnego stopnia służbowego, emerytowanych funkcjonarjuszów XIII, XIX i XV klasy płacy do jednego z dziewięciu stopni płacy wedle tych samych reguł, które stosowano do równorzędnych funkcjonarjuszów, będących w czynnej służbie — na podstawie rozporządzenia Prezydenta Ministrów, Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 30 września 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 626);

b) emerytowanych nauczycieli szkół ludowych, jak wyżej pod A) lit. c);

c) emerytowanych funkcjonarjuszów kolejowych należy przedewszystkiem zaliczyć do jednego ze stopni płacy od 1 do 15, unormowanych ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 430) wedle zasad, które stosowano do równorzędnych funkcjonarjuszów, będących w czynnej służbie na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 522).

Następnie należy funkcjonarjuszów zaliczonych do stopnia od 1 do 8 przenieść do jednego z dwunastu stopni służbowych, a funkcjonarjuszów zaliczonych od 9 do 15 do jednego z dziewięciu stopni płacy, a to do tego, któremu dany stopień płacy kolejowej ze względu na wysokość przywiązanego do niego uposażenia w zupełności odpowiada, względnie do którego najbardziej się zbliża.

C. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego:

a) wszystkich emerytowanych funkcjonarjuszów, którzy wedle obowiązujących w b. zaborze rosyjskim przepisów zaliczeni byli do jednej z klas I — XI, zaliczyć należy do równorzędnego stopnia służbowego, funkcjonarjuszów XII, XIII i XIV klasy do XII stopnia służbowego;

b) emerytowanych nauczycieli szkół powszechnych, jak wyżej pod A) lit. e);

c) emerytowanych pocztarków do 1 stopnia płacy;

d) emerytowanych niższych funkcjonarjuszów państwowych stosownie do ostatnio zajmowanego stanowiska do jednego z dziewięciu stopni płacy wedle tych samych reguł, które stosowano do równorzędnych funkcjonarjuszów, będących w czynnej służbie na podstawie rozporządzeń Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 5-go sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 520) i z dnia 21 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 672);

e) emerytowanych funkcjonarjuszów kolejowych, jak wyżej pod B) lit. c).

II. Czas służby należy przyjąć w rozmiarze ustalonym do wymiaru emerytury, względnie obliczyć wedle przepisów danego państwa zaborczego, a następnie ustalić uposażenie emerytalne od samej płacy zasadniczej tego stopnia służbowego, względnie stopnia płacy, do którego emeryt został zaliczony, licząc za pierwszych dziesięć lat służby 40%, a za każdy następny rok 2,4% do najwyżej dopuszczalnej granicy 100%.

75% ustalonej w ten sposób kwoty przypada dla emeryta tytułem uposażenia emerytalnego. Gdyby uposażenie to wraz z dodatkiem drożyźnianym było niższe od pobieranej dotąd na zasadzie ustaw właściwego państwa zaborczego emerytury z dodatkami drożyźnianemi wraz z ewentualną rentą z tytułu odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki, należy różnicę dopłacać tak długo, aż wskutek podwyższenia dodatku drożyźnianego nowa emerytura nie osięgnie conajmniej wysokości dawnego uposażenia emerytalnego.

§ 15. Art. 44 odnosi się do tych wszystkich funkcjonarjuszów Państwa Polskiego, którzy przed wstąpieniem do służby polskiej nie pozostawali ani w służbie państwowej b. państw zaborczych, ani w służbie samorządowej, policzalnej w myśl przepisów emerytalnych państwa zaborczego do służby państwowej (np. służba samorządowa w b. wydziale krajowym galicyjskim) uzyskali natomiast na zasadzie postanowień ustaw o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 do 436) zaliczenie czasu służby samorządowej lub pracy zawodowej do wysługi lat.

Wszyscy ci funkcjonarjusze państwowi uzyskują prawo do emerytury po wysłużeniu conajmniej pięciu lat w służbie państwowej polskiej, o ile wraz z zaliczonym do wysługi lat czasem służby samorządowej lub pracy zawodowej wykażą conajmniej dziesięć lat policzalnej służby (art. 3, ustęp 1).

W wypadkach, w których funkcjonarjuszowi nie zaliczono do wysługi lat czasu służby samorządowej lub pracy zawodowej w pełnej wysokości jedynie z powodu, że czas tej służby lub pracy przekraczał lat dwadzieścia, względnie dwadzieścia jeden, jako też w wypadkach, w których sędzia lub prokurator ubiega się o zaliczenie do wysługi emerytalnej pewnego czasu służby samorządowej lub pracy zawodowej, winno być wniesione osobne podanie wraz z dokumentami, przepisanemi w art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5-go sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 521). Orzeczenie o zaliczeniu lub niezaliczeniu do wysługi emerytalnej czasu służby samorządowej lub pracy zawodowej wydaje szef właściwej władzy naczelnej w porozumieniu z Ministrem Skarbu, kierując się temi samemi zasadami, co komisja weryfikacyjna w sprawie wysługi lat na podsta-

wie powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów.

Funkcjonarjuszom, którzy na podstawie policzalnej służby państwowej w b. państwach zaborczych nabyli prawo do emerytury przed upływem pięciu lat służby w Państwie Polskiem, dolicza się do wysługi emerytalnej czas ewentualnej służby samorządowej lub pracy zawodowej dopiero po wysłużeniu conajmniej pięciu lat w służbie państwowej polskiej.

§ 16. Kwoty przypadające do spłaty w myśl art. 45 zobowiązani są funkcjonarjusze państwowi i emeryci (wdowy i sieroty), pragnący korzystać z praw przyznanych im ustawą emerytalną w zasadzie uiścić jednorazowo w walucie polskiej wedle kursu urzędownie ustalonego. Jednorazowa spłata może być w wypadkach zasługujących na uwzględnienie zastąpiona spłatami miesięcznemi w przeciągu najwyżej jednego roku. Wzór deklaracji dołącza się (załącznik Nr. 1).

§ 17. Art. 46 normuje pensje wdowie i sieroce po funkcjonarjuszach i emerytach b. państw zaborczych, którzy zmarli przed wejściem lub po wejściu w życie ustawy emerytalnej. Pensję wdowią i sierocą należy wymierzyć w odpowiedniej wysokości art. 23 i 24 od uposażenia emerytalnego zmarłego męża, względnie ojca, obliczonego wedle art. 43.

Natomiast art. 47 i 48 odnosi się do wdów i sierot po funkcjonarjuszach i emerytach Państwa Polskiego, zmarłych przed wejściem lub po wejściu w życie ustawy emerytalnej. Pensję wdowią i sierocą należy wymierzyć w odpowiedniej wysokości (art. 23 i 24) od uposażenia emerytalnego zmarłego męża, względnie ojca, obliczonego wedle art. 42, względnie 44.

§ 18. Dodatek drożyźniany dla emerytów oblicza się wedle norm w art. 49 podanych w tym samy stosunku procentowym, zależnym od ilości lat służby (art. 14) co i samo uposażenie emerytalne.

Dodatek drożyźniany należy się emerytowi wedle stawki dla małej rodziny tylko wtedy, jeżeli ma na swem utrzymaniu przynajmniej jednego członka rodziny, kogo należy uważać za członka rodziny i pod jakiemi warunkami, określa art. 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429) oraz art. 15 i 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 521).

Wdowom należy się dodatek drożyźniany w wysokości 50% dodatku drożyźnianego, przypadającego na emeryturę zmarłego męża, obliczonego zawsze wedle stawki dla małej rodziny.

§ 19. Wdowom i sierotom po emerytach b. państw zaborczych należy się pośmiertne w wysokości trzymiesięcznej emerytury zmarłego wraz z dodatkami drożyźnianemi.

§ 20. Wszyscy emerytowani funkcjonarjusze b. państw zaborczych, otrzymujący emeryturę ze Skarbu Państwa, jako też emerytowani funkcjonarjusze Państwa Polskiego winni w celu uzyskania nowego wymiaru emerytury w myśl art. 43, względnie 42 ustawy emerytalnej wnieść pisemne prośby do tej władzy II instancji danego działu służbowego, w której okręgu znajdowało się ostatnie miejsce służbowe emeryta, a gdyby ostatnie miejsce służbowe położone było poza granicami Państwa Polskiego, do władzy naczelnej danego działu służbowego.

Do prosby dołączyć należy:

a) swój ostatni dekret nominacyjny i pensyjny, tudzież wszelkie inne dokumenty, stwierdzające czas służby od dnia wstąpienia do służby państwowej aż do czasu wystąpienia ze służby.

Władza powołana do wymiaru emerytury może zwolnić od obowiązku przedłożenia powyższych dokumentów, o ile dane potrzebne do wymierzenia uposażenia emerytalnego (policzalny czas służby, klasa rangi, klasa służbowa, względnie stopień płacy, zajmowane ostatnio w czynnej służbie stanowisko i t. p.) dadzą się stwierdzić na podstawie aktów, będących w posiadaniu władzy powołanej do wymiaru. W przeciwnym razie winien emeryt w braku odnośnych dokumentów powyższe okoliczności stwierdzić w inny sposób, wykluczający wszelką wątpliwość;

b) poświadczenie władzy administracyjnej I instancji (biura meldunkowego) miejsca zamieszkania, stwierdzające, że emeryt w danej miejscowości w dniu 1 października 1921 r. stale zamieszkiwał;

c) w razie jeżeli emeryt ma na swem utrzymaniu rodzinę, t. j. żonę (męża), względnie ślubne i uprawnione dzieci (pasierby) poniżej lat osiemnastu, także metrykę ślubu oraz metryki urodzenia dzieci (pasierbów); nadto dołączyć należy poświadczenie właściwego urzędu parafjalnego lub metrykalnego, względnie właściwej władzy administracyjnej I instancji, stwierdzające, że żona i dzieci (pasierby) żyją i są na utrzymaniu emeryta; o ile chodzi o emerytowaną kobietę-funkcjonarjusza, której mąż jest zupełnie niezdolny do zarobkowania, poświadczenie powyższej okoliczności, wystawione przez lekarza urzędowego.

Jeżeli dzieci powyżej lat 18 do 24 uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych albo umysłowych nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać, należy, oprócz metryki urodzenia, dołączyć poświadczenie odnośnego zakładu naukowego, względnie świadectwo lekarza urzędowego, stwierdzające powyższe okoliczności;

d) w razie zachodzących wątpliwości co do obywatelstwa polskiego winien emeryt na żądanie władzy powołanej do wymiaru emerytury przedłożyć odnośny dowód.

§ 21. Wdowy po funkcjonarjuszach i emerytach b. państw zaborczych, jakoteż wdowy po funkcjonarjuszach i emerytach Państwa Polskiego winny w celu uzyskania pensji wdowiej (i sierocej) — w myśl art. 46, względnie 47 i 48 — wnieść również pisemne prośby do tych samych władz, jak emeryci wymienieni w § 20. Imieniem niepełnoletnich, zupełnych sierot winien wnieść prośbę prawny opiekun.

Do prośby dołączyć należy:

a) dekret przyznania pensji wdowiej (sierocej) i ostatni dekret nominacyjny, względnie także pensyjny męża (ojca), wreszcie wszelkie inne dokumenty, stwierdzające czas służby męża (ojca) od

dnia wstąpienia do służby państwowej aż do czasu wystąpienia ze służby.

Postanowienia § 20 lit. a) ustęp 2, tudzież lit. b) mają analogiczne zastosowanie także do wdów i sierot;

b) w razie, jeżeli wdowa ma na swem utrzymaniu ślubne i uprawnione dzieci niżej lat 18, którym należałaby się pensja sieroca, także metryki urodzenia oraz poświadczenia właściwego urzędu parafjalnego lub metrykalnego, względnie właściwej władzy administracyjnej, stwierdzającej, że dzieci pozostają przy życiu, a gdy dzieci w wieku powyżej lat 18 do lat 24 odbywają studja w zakładach naukowych, należy, oprócz metryki urodzenia, przedłożyć poświadczenie odnośnego zakładu naukowego;

c) w sprawie obywatelstwa polskiego obowiązuje postanowienie § 20 lit. d).

§ 22. Władza ustali na podstawie aktów, będących w jej posiadaniu, względnie na podstawie dostarczonych jej przez interesowaną osobę dokumentów dane, potrzebne do wymiaru emerytury (pensji wdowiej, sierocej) i dodatku drożyźnianego i umieści te dane w tabeli pensyjnej, uskuteczni wymiar emerytury (pensji wdowiej, sierocej) i dodatku drożyźnianego, tudzież sporządzi dekret pensyjny i prześle go wraz z wszystkiemi aktami wymiarowemi, wypisem należytości i zwrotów, tudzież odpisem tabeli pensyjnej, zaopatrzonym pieczęcią urzędową i podpisem naczelnika władzy wymiarowej, względnie jego zastępcy, właściwej władzy skarbowej do wglądu.

Władza skarbowa sprawdzi wymiar emerytury (pensji wdowiej, sierocej), zatrzyma u siebie odpis tabeli pensyjnej i zarządzi na jej podstawie przypis emerytury (pensji wdowiej, sierocej), cały zaś akt wymiarowy, zaopatrzony klauzulą „Zgodzono się, wypłatę emerytury (pensji wdowiej, sierocej) zarządzono w kasie skarbowej w . . . . przez pocztową kasę oszczędności" odeśle z powrotem władzy wymiarowej.

Po otrzymaniu aktu wymiarowego, zaopatrzonego powyższą klauzulą zarządzi władza wymiarowa doręczenie dekretu pensyjnego interesowanej osobie.

Wzory tabeli pensyjnej i dekretów pensyjnych załącza się (załączniki Nr. 2 do 7).

§ 23. Wynikające z obliczenia tak uposażenia emerytalnego (pensji wdowiej, sierocej), jak i dodatku drożyźnianego ułamki marek zaokrągla się w górę do pełnej marki.

Prezydent Ministrów:
(—) *A. Ponikowski.*

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *Wybicki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 93 z d. 30 XI 1921 r., poz. 686).

Załącznik Nr. 1 do § 16 rozp. Rady Min. z dn. 10-11-21. Wzór deklaracji

D E K L A R A C J A

(imię i nazwisko) .... wystawiona w myśl art. 45 ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466).

Pragnąc korzystać z praw emerytalnych na mocy powołanej wyżej ustawy emerytalnej, ustępuję na rzecz Skarbu Państwa prawa służące mi dotychczas jako członkowi kasy emerytalnej ....

....b. państwa ....

Zarazem oświadczam, że rachunku z powyższą kasą emerytalną dotychczas nie dokonałem, pobrane zaś zaliczki obowiązuję się zwrócić jednorazowo (w 12 równych ratach miesięcznych).

dnia .... 19 r. (podpis legalizowany)

Załącznik Nr. 2 do § 22 rozp. Rady Min. z dn. 10-11-21.

Wzór 1 tabeli pensyjnej.

(Nazwa władzy wymiarowej)

T A B E L A P E N S Y J N A:

L. ...

do wymiaru *) { a) uposażenia emerytalnego / b) pensji wdowiej / c) pensji sierocej

od 1 ... 19 ... począwszy.

1.	Imię i nazwisko funkcjonarjusza	
2.	Charakter służbowy (stanowisko służbowe)	
3.	Miejsce zamieszkania (dokładny adres)	
4.	Uposażenie w służbie czynnej, pobierane ostatnio (ustalone w myśl art. 42): a) płaca zasadnicza ... stopnia służbowego (stopnia płacy) . . . . mk. b) dodatek za wysługę lat (starszeństwa za trzechlecia) . . . . mk. c) dodatek za studja wyższe . . . . mk. d) dodatek za kierownictwo (dod. wizytatorski i t. p.) . . . . mk. Razem . . . ... mk. Dodatek drożyźniany . . . . mk. Łączna suma wynagrodzenia . . . . mk.	
5.	Policzalny czas służby: a) w b. państwie zaborczem . . . . lat ... mies. ... dni b) służba samorządowa (praca zawodowa) ustalona przez komis. weryfikac. ... lat ... mies. ... dni c) doliczony czas służby samorządowej (pracy zawodowej) w myśl art. 44 . ... lat ... mies. ... dni d) w Państwie Polskiem . . . . lat ... mies. ... dni e) w myśl art. 4 dolicza się . . . . lat ... mies. ... dni Razem . . . ... lat ... mies. ... dni	

6. Stan rodzinny	Imię żony		
	Imiona i daty urodzenia dzieci niżej lat 18		1) ... ur. ... 19 ... r. 2) ... ur. ... 19 ... r. 3) ... ur. ... 19 ... r.
	Imiona i daty urodzenia dzieci w wieku powyżej lat 18 do 24	uczęszczających do szkół publicznych	1) ... ur. ... 19 ... r. 2) ... ur. ... 19 ... r. 3) ... ur. ... 19 ... r.
		fizycznie lub umysłowo ułomnych	1) ... ur. ... 19 ... r. 2) ... ur. ... 19 ... r.
7.	Pobory czynnej służby wstrzymano z dniem ... 19 ...		

a) Wymiar uposażenia emerytalnego:

łączna suma uposażenia w służbie czynnej ... mk.
za ... lat służby ... % ... mk.
Dodatek drożyźniany:
Mnożna wedle stawki dla małej rodziny (dla samotnych) ... × ...
(mnożnik w dniu ... 192 ...) ... mk.
z tego względu na ... lat służby ... % ... mk.

b) Wymiar pensji wdowiej:

1) Imię i nazwisko wdowy ...
2) Miejsce zamieszkania (dokładny adres) ...
3) Pensja wdowia wynosi 50 % emerytury zmarłego męża ... mk.
4) Dodatek drożyźniany wynosi 50 % dod. drożyźnianego przypadającego na emeryturę zmarłego męża ... mk.

c) Wymiar pensji sierocej:

Imiona i daty urodzenia sierot:
1) ... ur. ... 1 ... po koniec ... 19 ...
2) ... ur. ... 1 ... po koniec ... 19 ...
3) ... ur. ... 1 ... po koniec ... 19 ...
4) ... ur. ... 1 ... po koniec ... 19 ...
5) ... ur. ... 1 ... po koniec ... 19 ...
i t. d.

Dla każdej sieroty po 1/4 (1/2) pensji wdowiej t. j. po ... mk. razem ... mk.
Dodatek drożyźniany po 1/4 (1/2) dod. droż. wdowy t. j. po ... mk. razem ... mk.

... dnia ... 19 ...

(podpis)

*) nieodpowiednie skreślić.

Załącznik Nr. 3 do § 22 rozp. Rady Min z dn. 10-11 21. Wzór 2 tabeli pensyjnej

(nazwa władzy wymiarowej)

L. ....

T A B E L A P E N S Y J N A

do wymiaru *) { a) uposażenia emerytalnego
b) pensji wdowiej
c) pensji sierocej

od 1 .... 19 .... począwszy

1.	Imię i nazwisko funkcjonarjusza	
2.	Ostatni charakter służbowy (stanowisko służbowe)	
3.	Ostatnia klasa rangi (klasa służbowa, klasa płacy, stopień płacy)	
4.	Ostatnia płaca roczna (miesięczna, dzienna)	
5.	Ostatnie miejsce służbowe	
6.	Miejsce zamieszkania (dokładny adres) w d. 1 paźdz. 1921 r.	
7.	Policzalny czas służby w b. państwie zaborczem	
8.	W myśl art. 43 zaliczony został	do .... stopnia służbowego (stopnia płacy) z płacą zasadniczą miesięcznie .... mk

9. Stan rodzinny	Imię żony			
	Imiona i daty urodzenia dzieci poniżej lat 18	1) .... ur. .... 19 .... 2) .... ur. .... 19 .... 3) .... ur. 19		
	Imiona i daty urodzenia dzieci w wieku powyżej lat 18 do 24	uczęszczających do szkół publicznych	1) .... ur. .... 1 .... 2) .... ur. .... 1 .... 3) .... ur. 1	
		fizycznie albo umysłowo ułomnych	1) .... ur. .... 1 .... 2) .... ur. 1	
10.	Uwaga:			

a) Wymiar zaopatrzenia emerytalnego:

Płaca zasadnicza .... mk. za .... lat służby .... % .... mk. emerytura wynosi 75% powyższej kwoty t.j. .... mk.

Dodatek drożyźniany:

Mnożna wedle stawki dla małej rodziny (dla samotnych) .... × .... (mnożnik w dniu 1 października 1921 .... mk.

z tego ze względu na .... lat służby .... % .... mk.

Dodatek drożyźniany wynosi 75% powyższej kwoty t.j. .... mk.

b) Wymiar pensji wdowiej:

1) Imię i nazwisko wdowy ....

2) Miejsce zamieszkania (dokładny adres) w dn. 1 października 1921 r. (w dniu przyznania pensji wdowiej) ....

....

3) pensja wdowia wynosi 50% emerytury zmarłego męża .... mk.

4) Dodatek drożyźniany wynosi 50% dod. droż. przypadającego na emeryturę zmarłego męża .... mk.

c) Wymiar pensji sierocej:

Imiona i daty urodzenia sierot: 1) .... ur. .... 1 .... po koniec .... 19 ....

2) .... ur. .... 1 .... po koniec .... 19 .... i t. d.

Dla każdej sieroty po 1/4 (1/2) pensji wdowiej t.j. po .... mk. razem .... mk.

Dodatek drożyźniany po 1/4 (1/2) dodatku drożyźnianego wdowy t. j. po .... mk. .... razem .... mk.

.... dnia 19

(podpis)

1) Nieodpowiednie skreślić.

Załącznik Nr. 4. do § 22 rozp. Rady Min. s dn. 10-11-21. Wzór 1 dekretu pensyjnego dla emeryta.

L........................ Do Pana ....

w ....

....w.......................... przenosi Pana z dniem .... 19 .

na emeryturę na własną prośbę w myśl art. 6-go ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466) z powodu stwierdzonej przez lekarza rządowego trwałej niezdolności do służby (z powodu przekroczenia 60 roku życia).

....w.......................... przenosi Pana z dniem .... 192.......

na emeryturę z urzędu w myśl art. 7-go ust. emeryt. z dn. 28 lipca 1921 (Dz. U. R. P. Nr. 70 poz. 466.) z powodu trwającej nieprzerwanie dłużej niż rok choroby (z powodu stwierdzonej przez lekarza rządowego trwałej niezdolności do służby, z powodu przekroczenia 60 roku życia i uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego, z powodu pozostawania w stanie nieczynnym dłużej niż rok)

i poleca równocześnie .... w .... ażeby wymierzył(a) Panu przypadające w myśl art. 14 pow. ustawy amerytalnej uposażenie emerytalne

i przyznaje Panu w porozumieniu ....w.......................... w myśl art. 14 pow. ust. emeryt. ze względu na policzalną służbę w ilości .... lat od uposażenia służbowego t.j. płacy zasadniczej ....mk. dodatku za wysługę lat (starszeństwa, za trzechlecia) ....mk., za studja wyższe ....mk. i za kierownictwo (dodatku wizytatorskiego i t. p.)..............mk. w łącznej miesięcznej kwocie..............mk., uposażenie emerytalne w wysokości..............% t.j. miesięcznej kwocie..............mk., których wypłatę wraz z odpowiednim dodatkiem drożyźnianym w myśl art. 49 pow. ust. zarządziła izba skarbowa w .... przez kasę skarbową.............. (przez pocztową kasę oszczędności).

Zaległe raty emerytury otrzyma Pan naraz, bieżące zaś raty otrzymywać Pan będzie w ratach miesięcznych, zapadających dnia 1, a płatnych dnia 2 każdego miesiąca pod warunkiem spożywania emerytury w granicach Rzeczypospolitej Polskiej

Ze względu na stan rodzinny ustalono dodatek drożyźniany wedle stawki dla małej rodziny (dla samotnych).

Przeciwko orzeczeniu o przeniesieniu na emeryturę przysługuje Panu prawo wniesienia w ciągu 30 dni zażalenia do ....

Przeciwko ustaleniu podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego służy Panu prawa wniesienia w ciągu 60 dni zażalenia do ....

Wszelkie zmiany, mające wpływ na wymiar dodatku drożyźnianego t.j. zmianę dotychczasowego miejsca zamieszkania, tudzież w stanie rodzinnym, np. śmierć żony, unieważnienie małżeństwa, separacja bez obowiązku alimentacji, objęcie posady w służbie państwowej lub samorządowej, u dzieci śmierć, zawarcie związku małżeńskiego i t. p. należy pod rygorem skutków, przewidzianych w art. 53 pow. ust. bezzwłocznie zgłosić izbie skarbowej w .... i dołączyć odnośne dokumenty, jak poświadczenie władzy politycznej (biura meldunkowego) nowego miejsca zamieszkania, stwierdzające datę (dzień i miesiąc) przeprowadzenia się, dalej metrykę śmierci, wyrok sądowy, metrykę ślubu i t. p.

Załączniki prośby zwraca się.

.... dnia .... 1921.

(podpis)

Załącznik № 5 do § 22 Rozp. Rady Min. z dn. 10-11-20 r. Wzór 2 dekretu pensyjnego dla emeryta.

(nazwa władzy wymiarowej)

L Do Pana ....

w ....

.... w .... przyznaję Panu w porozumieniu z Izbą skarbową (Minist. Skarbu) w myśl art. 42/43 ustawy z dn. 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466), ze względu na policzalną służbę państwową w b. państwie zaborczem (i w Państwie Polskiem) w ilości lat.............. od uposażenia.............. stopnia służbowego (stopnia płacy) t. j. płacy zasadniczej..............mk. dodatku za wysługę lat (starszeństwa, za trzechlecia) ....mk. za studja wyższe ....mk. i za kierownictwo (dodatku wizytatorskiego i t. d.)..............mk. w łącznej miesięcznej kwocie.............. od dnia 1 października 1921 r. począwszy uposażenie emerytalne (w wysokości .... %) t. j. w miesięcznej kwocie..............mk., których wypłatę wraz z odpowiednim dodatkiem drożyźnianym w myśl art. 49 pow. ust. emeryt. zarządziła Izba skarbowa w.............................. przez kasę skarbową w.............................. (przez pocztową kasę oszczędności).

Zaległe raty emerytury otrzyma Pan naraz, bieżące zaś raty otrzymywać Pan będzie w ratach miesięcznych, zapadających dnia 1, a płatnych dnia 2 każdego miesiąca pod warunkiem spożywania emerytury w granicach Rzeczypospolitej Polskiej.

Ze względu na wykazany stan rodzinny ustalono dodatek drożyźniany wedle stawki dla małej rodziny (dla samotnych)

Wszelkie zmiany i t. d. jak załącznik № 4.

Załączniki prośby zwraca się.

..............................dnia .... 19...... r.

(podpis)

Załącznik № 6—do § 22 rozp. Rady Min. z dn. 10-11-21 r. Wzór 1 dekretu przyznania pensji wdowiej (i sierocej).

(nazwa władzy wymiarowej)
L.................. Do Pani..

wdowy po..

w..

.... w.................................... przyznaje Pani w porozumieniu z izbą skarbową w.................................... jeko wdowie po zmarłym w czynnej służbie (emerytowanym).................................... w myśl art. 22 i 23 (względnie i 24) ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70 poz. 466) od 1..................19...... począwszy na czas wdowieństwa pensję wdowią wedle umieszczonego obliczenia (w wysokości 50% emerytury zmarłego męża*) w miesięcznej kwocie.................. mk. tudzież pensję sierocą dla pozostałych sierot t. j. 1) syna (córki).................................... ur.................. 19...... 2) i t. d. i t. d. w miesięcznej kwocie po.................. mk. czyli łącznie z pensją wdowią w miesięcznej kwocie.................. mk., których wypłatę wraz z odpowiednim dodatkiem drożyźnianym w myśl art. 49 powyższej ustawy zarządziła izba skarbowa w.................................... przez kasę skarbową w.................................... (przez pocztową kasę oszczędności).

Zaległe raty pensji wdowiej (i sierocej) otrzyma Pani naraz, bieżące zaś raty otrzymywać Pani będzie w ratach miesięcznych, zapadających dnia 1, a płatnych dnia 2 każdego miesiąca pod warunkiem spożywania pensji w granicach Rzeczypospolitej Polskiej.

Obliczenie emerytury zmarłego męża:

Płaca zasadnicza	....	mk.
dodatek za wysługę lat (starszeństwa, za trzechlecie)	....	„
dodatek za studja wyższe	....	„
dodatek za kierownictwo (dod. wizykatorski i t. d.)	....	„
Razem	....	mk.
Za policzalną służbę w ilości.......... lat .... %	....	mk.
pensja wdowia 50%	....	„
pensja sieroca dla.............. sierot po 1/4 (1/2) pensji wdowiej t. j. po . . .	....	„
Razem	....	mk.

Przeciwko ustaleniu podstawy wymiaru pensji wdowiej (i sierocej) przysługuje Pani prawo wniesienia w ciągu 60 dni zażalenia do.................................... w....................................

Wszelkie zmiany stałego miejsca zamieszkania jak również zmiany w stanie rodzinnym, np. śmierć dziecka, zawarcie związku małżeńskiego, objęcie posady państwowej lub samorządowej przez dziecko i t. p. należy pod rygorem skutków, przewidzianych w art. 53 pow. ustawy bezzwłocznie ogłosić izbie skarbowej w.................................... i dołączyć odnośne dokumenty jak poświadczenie władzy politycznej (biura meldunkowego) nowego miejsca zamieszkania, stwierdzające datę (dzień, miesiąc i rok) przeprowadzenia się, metrykę śmierci dziecka, metrykę ślubu, potwierdzenie właściwej władzy państwowej lub samorządowej co do wysokości pobieranego w służbie czynnej wynagrodzenia i t. p.

Załączniki prośby zwraca się.

.... dnia.................................... 19.......... r.

(podpis)

Załącznik № 7—do § 22 rozp. Rady Ministrów z dn. 10-11-21 r. Wzór 2 dekretu przyznania pensji wdowiej (i sierocej).

(nazwa władzy wymiarowej)
L.................. Do Pani..

wdowy po..

w..

.... w.................................... przyznaje Pani w porozumieniu z izbą skarbową w.................................... jako wdowie po.................................... b. państwa.................................... w myśl art. 46 ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. P. P. № 70 poz. 466) od 1.................. 19...... począwszy na czas wdowieństwa pensję wdowią wedle niżej umieszczonego obliczenia (w wysokości 50% emerytury zmarłego męża**) w miesięcznej kwocie.................. mk. tudzież pensję sierocą dla pozostałych sierot t. j.:

1) syna (córki).................. ur.................. 19...... r. do końca.................. 19...... r.
2) i t. d. i t. d.

w miesięcznej kwocie po.................. mk., czyli łącznie z pensją wdowią w miesięcznej kwocie.................. mk., których wypłatę wraz z odpowiednim dodatkiem drożyźnianym w myśl art. 49 pow. ustawy zarządziła izka skarbowa w.................. przez Kasę Skarbową w.................................... (przez pocztową kasę oszczędności).

Zaległe raty pensji wdowiej (i sierocej) otrzyma Pani naraz, bieżące zaś raty otrzymywać Pani będzie w ratach miesięcznych, zapadających dnia 1, a płatnych dnia 2 każdego miesiąca pod warunkiem spożywania pensji w granicach Rzeczypospolitej Polskiej.

Obliczenie emerytury zmarłego męża:

W myśl art. 43 pow. ustawy zaliczony został do.................. stopnia służbowego (stopnia płacy) z płacą zasadniczą	....	mk.
Za policzalną służbę w ilości .... lat .... %	....	mk.
Emerytura wynosiłaby 75% t. j.	....	mk.
Pensja wdowia wynosi 50% powyższej kwoty t. j.	....	mk.
Pensja siero„a dla każdej sieroty po 1/4 (1/2) pensji wdowiej t. j. po . .	....	mk.
Razem	....	mk.

Przeciwko ustaleniu podstawy wymiaru pensji wdowiej (i sierocej) nie przysługuje Pani żaden środek prawny.

Wszelkie zmiany i t. d. jak załącznik Nr. 6.

Załącznik prośby zwraca się.

.... dnia.................................... 19..........

(podpis)

---

*) Przy wdowach po emerytach Państwa Polskiego odpada potrzeba umieszczenia w dekrecie pensyjnym obliczenia emerytury zmarłego męża.

**) Przy wdowach po emerytach, pobierających już emeryturę wedle art. 43 odpada potrzeba umieszczenia w dekrecie pensyjnym emerytury zmarłego męża.

Ruch służbowy.

614.

WYKAZ RUCHU SŁUŻBOWEGO

w Ministerstwie Skarbu

za m. październik 1921 r.

Przeszli do państwowej służby:

w P. K. O. Zastępca Nacz. Kanc. **Marja Kisielewska** z dn. 31 października 1921 roku.
w Min. K. Żel. Sekretarz Kanc. **Wanda Geńko**.

Przeniesiono.

Próbnego rachmistrza **Wacława Nicińskiego** do Okręgu Warszawskiej Izby Skarbowej.

Podwyższono pobory.

Próbnemu **Hubertowi Spotowskiemu** do płacy w/g. X st. służb. z dn. 1 października 1921 r.
Praktykantowi **Romanowi Miarze** do płacy w/g. XI st. służb. z dn. 1 padziernika 1921 r.

Zwolnieni zostali:

Nacz. C. Ks. **Edmund Sowiński** z dn. 30 września 1921 roku.
St. Refer. **Mieczysław Gutkowski** z dn. 30 września 1921 roku.
Próbna **Izabella Bloch** z dn. 30 września 1921 r.
Rachmistrz U. P. P. **Zofja Rabcewicz** z dn. 15 października 1921 r.
Dyrektor Dep. Kredyt. **Marjan Manteuffel** z dniem 31 października 1921 r.
Referent **Alfred Neuwelt** z dn. 31 października 1921 r.
Nacz. Wydz. **Tomasz Malicki** z dn. 31 października 1921 roku.
Sekretarz **Edward Fandri** z dn. 31 października 1921 r.
St. Referent **Mieczysław Kwaśniewski** z dn. 7 października 1921 r.
St. Referent **Antoni Chromiński** z dn. 21 października 1921 r.
Pom. Referenta **Zdzisław Małczyński** z dn. 31 października 1921 r.
Praktykant **Michał Tomicki** z dn. 31 października 1921 roku.
Praktykant **Stefan Podwójci** z dn. 31 października 1921 roku.

Urzędnicy nowoprzyjęci:

Dr. Stefan Prószyński z dn. 1 października 1921 r.
Inż. Leonard Gan z dniem 1 października 1921 roku.
Włodzimierz Miecz. Grassman z dn. 1 października 1921 roku.
Wanda Rudzińska z dn. 1 października 1921 roku.
Zofja Kozłowska z dn. 1 października 1921 r.
Kazimiera Drapello z dn. 1 października 1921 r.
Leon Kret z dn. 1 października 1921 r.
Janina Mahrburg z dn. 15 października 1921 r.
Janina Miłowska z dn. 15 października 1921 r.

Kontraktowi:

Ksawery Glinka z dn. 6 października 1921 r. za uposażeniem w/g. VII st. służb. (bezterminowy).

Stan Rachunków Banku Zjednoczonych Ziem Polskich na 30 czerwca 1921 roku.

STAN CZYNNY.	Marki i fenigi	
Gotowizna w Kasie		79114190.38
Pozostałość w P.K.K.P.		84975516.05
Pozostałość w P.K.O.		559687.87
Pieniądze zagraniczne		24275882.19
Papiery procentowe własne:		
a) Papiery Państwowe	15794988.55	
b) papiery hipoteczne i komunalne	1008971.49	
c) akcje	49002772.—	65806732.04
Weksle zdyskontowane		173813687.50
Rachunki Otwartego Kredytu:		
a) zabezpieczone papierami publ.	202976986.35	
b) zabezpieczone wekslami	274433144.72	
c) zabezpieczone innemi wartościami	78731678.91	556141809.98
Pożyczki terminowe:		
a) zabezpieczone papierami publ.	620389.80	
b) zabezpieczone innemi wartościami	35797.50	656187.30
Rachunki korespondentów (Loro):		
a) korespondenci krajowi	86537445.40	
b) korespondenci zagraniczni	40724.93	86578170.33
Rachunki nasze u korespondentów (Nostro):		
a) w bankach krajowych	11955959.42	
b) w bankach zagranicznych	45102235.20	57058194.62
Nieruchomości		18860729.11
Ruchomości		4390697.60
Koszty handlowe		23919001.84
Inkaso weksli		6963939.95
Rachunki z oddziałami		21443921.28
Różne rachunki		28030730.04
		1232589078.08

STAN BIERNY.	Marki i fenigi	
Kapitał zakładowy		157405500.—
Kapitał zapasowy Ustawowy		5823890.08
Kapitał zasobowy specjalny		277872.59
Fundusz stypendjalny		300000.—
Wkłady:		
a) terminowe	43354114.50	
b) rachunki czekowe	632037637.98	675391752.48
Redyskonto weksli		20222418.95
Rachunki Korespondentów (Loro):		
a) korespondenci krajowi	99343600.92	
b) korespondenci zagraniczni	17229756.06	116573356.98
Rachunki nasze u korespondentów (Nostro):		
a) w bankach krajowych	30646207.96	
b) w bankach zagranicznych	2219168.90	32865376.86
Procenty i prowizje		25325541.48
Różni za inkaso		6865635.41
Rachunki z oddziałami		24453236.05
Różne rachunki		167084497.20
		1232589078.08

Bilans Banku Ziemiańskiego w Warszawie na dzień 1 sierpnia 1921 roku.

STAN CZYNNY.		
Gotowizna w kasie	Mk.	35368369.86
Pozostałość w Polskiej krajowej kasie pożyczkowej	„	43353744.11
Pozostałość w Pocztowej kasie oszczędn.	„	3393646.34
Pieniądze zagraniczne	„	50892.73
Papiery % własne	„	153833261.28
Pożyczki Hypoteczne	„	27143588.—
Weksle zdyskontowane	„	213653168.—
Rachunki otwartego kredytu	„	124514126.96
Pożyczki terminowe	„	896332.76
Rachunki Korespondentów (Loro)	„	17456792.06
Rachunki nasze u koresponp. (Nostro)	„	38960099.80
Koszty Handlowe	„	16975846.20
Inkaso weksli	„	1042600.—
Rachunki z Oddziałami	„	54821369.04
Różne rachunki	„	825298.33
	Mk.	732289135.47

STAN BIERNY.		
Kapitał zakładowy	Mk.	25000000.—
„ zapasowy rezerwowy	„	1216181.98
Obligacje Banku	„	17051524.—
Wkłady	„	332666941.66
Redyskonto weksli	„	27809000.—
Rachunki korespondentów (Loro)	„	198800597.54
Rachunki nasze u korespono. (Nostro)	„	27562099.49
Procenty i prowizje	„	22833751.14
Różni za inkaso	„	1045569.79
Rachunki z Oddziałami	„	47699458.59
Różne rachunki	„	31604011.28
	Mk.	732289135.47

POLSKI BANK KOMUNALNY, SPÓŁKA AKCYJNA.

Stan Rachunków na dzień 31-go Lipca 1921 roku.

STAN CZYNNY.		
Gotowizna w kasie	Mk.	442989.81
Pozostałość w P. K. K. P.	„	1567184.39
Pozostałość w P. K. O.	„	6890817.62
Papiery procentowe własne	„	1106534.—
Pożyczki długoterm. w oblig.	„	99368375.—
Pożyczki terminowe	„	112180000.—
Rachunki korespondentów (Loro)	„	6556712.37
Rachunki nasze u korespond. (Nostro)	„	34677213.96
Nieruchomości	„	5565528.75
Koszty handlowe	„	5637681.96
Różne rachunki	„	18354865.42
	Mk.	292347903.28

STAN BIERNY.		
Kapitał Zakładowy	Mk.	5000000.—
Wpłata na akcje III emis.	„	3685000.—
Kapitał zapas. ustaw (zwycz. 23585.46 Oblig. 13235.—)	„	36820.46
Wkłady	„	136408511.24
Obligacje w obiegu[1])	„	99450000.—
Rachunki korespondentów (Loro)	„	23306299.—
Procenty i prowizje	„	8961656.45
Różne rachunki	„	15499616.13
	Mk.	292347903.28

[1]) Pokryte pożyczkami Mk. 99368375.—
Fundusz umorzenia Mk. 81625.—

Stowarzyszenie Spożywców w Klimontowie (Gubernia Radomska).

Bilans na dzień 1 stycznia 1920 r.

STAN CZYNNY.		
Gotowizna w kasie	Kor.	1438.42
Ruchomości	„	716.83
Remanent towarów po cenie zakupów	„	148737.47
Różni	„	63205.67
Papiery %% Polskiej Pożyczki Państwowej	„	11900.00
	Kor.	225998.39

STAN BIERNY.		
Udziały	Kor.	102453.90
Kapitał zapasowy	„	9635.28
„ rezerwowy	„	37391.76
„ koni	„	9800.00
Różni	„	10572.38
Czysty zysk	„	56145.07
	Kor.	225998.39

Bilans Spółdzielczego Stowarzyszenia „MAZUR” w Łęczycy za rok operacyjny 1919.

STAN CZYNNY.		
Rachunek Kasy	Mk.	19384.81
„ Towarów	„	39590.60
„ Soli	„	346.80
„ Różnych	„	16012.30
„ Udziałów w Zw. Stow. Spoż.	„	2185.95
„ Ruchomości	„	9612.66
„ Magazynu	„	7800.00
„ Domu № 1-szy	„	21295.07
„ „ № 4-ty	„	36441.75
„ Przechodni	„	250.00
	Mk.	152919.94

STAN BIERNY.		
Rachunek Różnych	Mk.	41035.80
„ Udziałów	„	21628.58
„ Kapitału zapasowego	„	2973.66
„ „ rezerwowego	„	8599.46
„ „ amortyzacji domu 1-go	„	4440.33
„ „ „ „ 4-go	„	1822.09
„ Funduszu Kult. Oświat.	„	299.40
„ Nadwyżka na soli	„	28910.37
„ „ sklepu	„	43210.25
	Mk.	152919.94

STOWARZYSZENIE SPOŻYWCÓW „JEDNOŚĆ” W LUBARTOWIE.

Bilans na dzień 1 stycznia 1920 r.

STAN CZYNNY.	Mk.	f.	Mk.	f.
Gotowizna w kasie			25290	40
Ruchomości			4264	80
Remanent towarów po cenie kosztu; w sklepach i magazynach	59182	30		
Remanent w dziale wytwórczym	20925	36	80107	66
Różni:				
a) Dostawcy	5133	99		
b) udział w Związku	790	95		
c) inne należności w kasie	184	00	6108	94
Rachunek przechodni			900	—
			116671	80

STAN BIERNY.	Mk.	f.	Mk.	f.
Udziały			37623	47
Fundusz rezerwowy			10654	72
Różni:				
a) pożyczki	5254	—		
b) kaucje	350	—	5604	—
Czysta nadwyżka			62709	61
Kapitał przechodni			80	—
			116671	80

Bilans na dzień 1 stycznia 1921 r.

STAN CZYNNY.	Mk.	f.	Mk.	f.
Gotowizna w kasie			73159	60
Ruchomości			33054	36
Remanent towarów po cenie kosztu: w sklepach i magazynach	215637	60		
Remanent w dziale wytwórczym	105321	05	380958	65
Różni:				
a) udział w Związku	16476	67		
b) inne należności	5117	—	21593	67
			508766	28

STAN BIERNY.	Mk.	f.	Mk.	f.
Udziały			74945	90
Fundusze:				
a) zapasowy	9604	67		
b) społeczny	15568	62	25173	29
Różni:				
a) należn. dostawc.	32003	49		
b) pożyczki	162174	80		
c) kaucje	245	—	194423	29
Czysta nadwyżka			214223	80
			508766	28

Stowarzyszenie Mleczarskie „LISKÓW” w Liskowie, gub. Kaliskiej.

Wyciąg ze sprawozdania za 1919 r.

Bilans: Aktywa: Kasa mk. 12682.97. Nabiał mk. 6169.40. Ruchomości mk. 12250.—. Dłużnicy mk. 37695.49. Sumy przechodnie mk. 4039.—. Razem mk. 72836.86. Pasywa: Udziały mk. 10427.63. Wierzyciele mk. 48351.44. Fund. rezerwowy mk. 6276.29. Fund. specjalne mk. 4169.18. Zysk mk. 3612.32. Razem mk. 72836.86.

Rachunek Strat i Zysków: Straty: Koszta ruchu mk. 46789.06. Umorzenie ruchomości mk. 4653.80. Inne mk. 1979.62. Zysk 3612.32. Razem mk. 57034.80. Zyski: Dochód brutto z nabiału mk. 57034.80.

Podział Zysków: (Uchwała Ogóln. Zebr. z dn. 12/III 1920 r.). Na fundusz ubezp. krów mk. 1481.50. Na fundusz kupna stadnika mk. 130.82. Na plebiscyt mk. 500. Na flotę polską mk. 1000. Na biednych w Kaliszu mk. 500. Razem mk. 3612.32.

Stowarzyszenie Spożywców „Społem" w Pabjanicach. Wyciąg ze sprawozdania za rok 1920.

Rachunek Strat i Zysków: Nadwyżka brutto na towarach mk. 1736257.05, nadwyżka działów wytwórczych mk. 13352.87, inne dochody mk. 7291.01. Koszty handlowe mk 1587308.22, amortyzacja ruchomości mk. 7095, inne rozchody i straty mk. 59745.24 czysta nadwyżka mk. 103252.48. Bilans. Aktywa: Gotówka mk. 191262.55, ruchomości i inwentarz mk. 278035.11, nieruchomości mk. 47357.95, towary mk. 1558256.31, remanent wytwórni 23140.32, różni mk. 117563.34, dłużnicy mk. 181746.05. Pasywa: udziały mk. 394427.16, rezerwy mk. 667016.54, wierzyciele mk. 1232670.46. Czysta nadwyżka mk. 103252.48. Suma bilansu mk. 2397366.64.

Stowarzyszenie Spożywców „Wyzwolenie" w Łodzi. Wyciąg ze sprawozdania za 1920 rok.

Rachunek Strat i Zysków: Nadwyżka brutto na towarach mk. 1986418.04, nadwyżka na wytwórni słodolu mk. 14514.52, nadwyżka na koniach mk. 52105.93 inne dochody mk. 16734.91, koszty handlowe mk. 1894503.78, amortyzacja mk. 3926.54, strata na herbaciarni mk. 1754.50, inne straty mk. 10794.88, czysta nadwyżka mk. 158793.70. Bilans. Aktywa: Gotowizna mk. 255806.64, ruchomości mk. 55338.84, towary mk. 1117602.33, różni mk. 136709.79. Pasywa: Udziały mk. 631847.76, rezerwy mk. 564983.70, różni mk. 189832.44, czysta nadwyżka mk. 158793.70. Suma bilansu mk. 1545457.60.

Okręgowy Związek Stowarzyszeń Spożywców powiatu Opoczyńskiego w Opocznie. Wyciąg ze sprawozdania za r. 1920.

Rachunek Strat i Zysków: Nadwyżka brutto na towarach mk. 1701304.72, inne dochody mk. 50654.48, koszty handlowe mk. 913463.65, amortyzacja ruchomości i nieruchomości mk. 35186.02, dywidendy i procenty mk. 533264.59, czysta nadwyżka mk. 270044.94. Bilans. Aktywa: gotówka mk. 157729.57, towary mk. 819730.24, ruchomości mk 84708.19, nieruchomości mk. 489701, inne r-ki mk. 633399.18. Pasywa: udziały mk. 610487, rezerwy mk. 284868.67, wkłady oszczędnościowe mk. 158558.65, wierzyciele mk. 768021.92, sumy przechodnie mk. 93287, czysta nadwyżka mk. 270044.94. Suma bilansu mk. 2185268.18.

Pabjanickie Stowarzyszenie Spożywców w Pabjanicach. Wyciąg ze sprawozdania za rok 1920.

Rachunek Strat i Zysków: Nadwyżka brutto na towarach mk. 311754.37, inne dochody mk. 18194.55. Koszty handlowe mk. 279489.29, amortyzacja ruchomości mk. 98.60, inne rozchody mk. 24748.59, czysta nadwyżka mk. 25612.44. Bilans. Aktywa: gotówka mk. 99909.84, towary mk 470930.68, ruchomości mk. 887.70, inne r-ki mk. 22867.80. Pasywa: Udziały mk. 157065.04, rezerwy mk. 69844.47, wierzyciele i inne r-ki mk. 342074.07; czysta nadwyżka mk. 25612.44. Suma bilansu mk. 594596.02.

Zarząd Towarzystwa Akcyjnego

„Warszawski Lombard Prywatny"

zawiadamia niniejszem pp akcjonarjuszów, że Nadzwyczajne ogólne Zebranie Towarzystwa odbędzie się dnia 25 stycznia 1922 r. o godz. 5 popołudniu w lokalu Towarzystwa przy ul. Przejazd 3, I p., z następującym porządkiem dziennym:

1) Wniosek na likwidację Towarzystwa,

2) Wnioski wolne.

Pp. akcjonarjusze, zamierzający uczestniczyć w Nadzwyczajnem ogólnem Zebraniu, zechcą złożyć najpóźniej w dniu 18 stycznia 1922 r. w kasie Towarzystwa akcje, wzamian za co otrzymają legitymacje upoważniające do uczestniczenia w zebraniu.

Jeżeli zebranie dla braku odpowiedniej liczby akcjonarjuszy w dn. 25 stycznia nie mogłoby powziąć prawomocnych uchwał, to następne zebranie odbędzie się dnia 9 lutego 1922 r. o g. 5 po południu w lokalu Towarzystwa.

Powzięte na niem uchwały będą prawomocne bez względu na liczbę akcjonarjuszy uczestniczących w zebraniu.

Stowarzyszenie Spożywców w Drązgowie pow. Garwolińskiego. Wyciąg ze sprawozdania za rok 1920.

Rachunek Strat i Zysków: Nadwyżka brutto na towarach mk. 70694.54, inne dochody mk. 466, pozostałość czystej nadwyżki r. z. mk. 113.90. Koszty handlowe mk 34518.76, inne straty mk 205.85, czysta nadwyżka mk. 36549.83. Bilans. Aktywa: Gotówka mk. 23961.62, ruchomości mk. 2182.22, towary mk. 46007.85, różni mk 12939.69. Pasywa: Udziały mk. 22238.93, rezerwy mk. 4602.62, wierzyciele mk. 21760, czysta nadwyżka mk. 36549.83. Suma bilansu mk. 85091.38.

Rada i Zarząd Towarzystwa Przemysłowo-Handlowego Zagłębia Dąbrowskiego „HURTOWNIA" w Będzinie.

Zgodnie z § 26 i 42 Statutu i w myśl wymagań artykułu 62 Statutu mają zaszczyt prosić P. T. członków o konieczne przybycie w dniu 15 stycznia 1922 r., t. j. w niedzielę, o godzinie 3-ej po południu do gmachu własnego naszego Towarzystwa w Będzinie przy ulicy Małachowskiego Nr. 31, dla odbycia Nadzwyczajnego Ogólnego Zebrania z następującym porządkiem dziennym:

1) Otwarcie Zgromadzenia,
2) Wybór Przewodniczącego i Sekretarza,
3) Powołanie asesorów,
4) Odczytanie protokułu Nadzwyczajnego Ogólnego Zebrania z dnia 11 grudnia 1921 r.,
5) Sprawa dalszej działalności Towarzystwa Przemysłowo-Handlowego Zagłębia Dąbrowskiego „Hurtownia" i sprawa fuzji z organizującym się Towarzystwem Przemysłowo-Handlowym „Piast" Spółka Akcyjna,
6) Wolne wnioski członków.

Będzin, dnia 15 grudnia 1921 r. Zarząd i Rada.

Zarząd Spółki Akcyjnej Fabryk Metalowych pod firmą Norblin, Br. Buch i T. Werner w Warszawie (ul. Żelazna Nr. 51).

Na mocy art. 19 Statutu niniejszem obwieszcza, iż Zofja Bauerfeindowa zgłosiła zagubienie 14 sztuk imiennych akcji rzeczonej Spółki po rb. 1000 — każda Nr. Nr. 1139, 1140, 1141, 1142, 1143, 1144, 1145, 1146, 1147, 1148, 1149, 1150, 1151 i 1152.

Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od dnia niniejszego ogłoszenia nikt praw swych do tych akcji nie zgłosi zostaną wydane Zofji Bauerfeindowej nowe akcje w zamian utraconych.

Komisja Likwidacyjna Kasy pożyczkowo-oszczędnościowej Rzemieślników Chrześcijan w Warszawie, zawiadamia wszystkich wierzycieli aby w najkrótszym czasie odebrali złożone przez nich wkłady, wraz z procentami w biurze Kasy ul. Świętokrzyska 41 I-sze piętro, codziennie od godz. 10 do 1.

Komisja Likwidacyjna Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego „Powiśle" (Żórawia 8).

Zawiadamia o postawieniu T-wa w stan likwidacji i wzywa wierzycieli do odbioru wkładów do 1 marca 1922 roku.

Komisja Likwidacyjna Kooperatywy Stowarzyszeń Warszawskich.

Zawiadamia, że Nadzwyczajne Ogólne Zebranie Delegatów w dniu 23 września r. b. 1921 uchwaliło likwidację Kooperatywy Stowarzyszeń Warszawskich, wobec czego wzywa wierzycieli, aby zgłaszali swe pretensje do biura Komisji Likwidacyjnej przy ulicy Nowogrodzkiej Nr. 48 codziennie między 6—7 po południu.

Ogłoszenie.

Wedle zawiadomienia FALIKA RICHTERA, właściciela fabryki wyrobów tutek papierosowych w m. Łucku Województwa Wołyńskiego, złożonego w Urzędzie Akcyzowym w Łucku dn. 17 listopada r. b., w międzyczasie lipiec-listopad roku 1921, została zgubiona księga obrachunkowa wyrobów tutek papierosowych.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 22. № 16132. 29-XII 1921